

கேண்டிட்

உலகின் தலைசிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளில்
ஒன்றாக கோடிக்கணக்கான மக்களால் கொண்டாடப்படும்
ஃபிரெஞ்ச் நாவல் கேண்டிட் இப்போது தமிழில்!

வோல்ட்டேர்
தமிழில்: பத்ரி சேஷாத்ரி

கேண்டி

கேண்டிட்

வோல்ட்டேர்

தமிழில்: பத்ரி சேஷாத்ரி

கேண்டிட்

Candide

by Voltaire

Tamil Translation © Badri Seshadri

First Edition: August 2008

160 Pages, Price Rs.100

Printed in India.

ISBN 978-81-8368-907-6

Kizhakku - 331

Kizhakku, An imprint of
New Horizon Media Pvt. Ltd.,
No.33/15, Eldams Road,
Alwarpet, Chennai - 600 018.
Phone : 044 - 42009601/03/04
Fax : 044 - 43009701

Email : support@nhm.in

Website : www.nhm.in

Publisher

Badri Seshadri

Chief Editor

Pa. Raghavan

Editor

Marudhan

Sr. Asst. Editors

Mugil

Sa.Na. Kannan

R. Muthukumar

Balu Sathya

Chief Designer

T. Kumaran

Designers

S. Kathiravan

Muthu Ganesan

E. Anandan

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.

Translator's E-mail: bseshadri@gmail.com

வோல்ட்டேர்

வோல்ட்டேர் (Voltaire) பிரான்ஸ் நாட்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர், கவிஞர், தத்துவவாதி. இவரது இயற்பெயர் ஃப்ரான்சுவா-மரி அரூவே (François-Marie Arouet). பிறந்தது: 21 நவம்பர் 1694, இறந்தது: 30 மே 1778. மனித உரிமை, எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை, விரும்பிய மதத்தைப் பின்பற்றும் உரிமை ஆகியவற்றை இவர் தீவிரமாக முன் வைத்தார். 'நீ சொல்வதை நான் ஏற்கவில்லை. ஆனாலும் அவ்வாறு சொல்லும் உனது உரிமையை, என் உயிர் போனாலும் காப்பேன்' என்பது இவரது கொள்கை. பிரெஞ்சு, அமெரிக்கப் புரட்சிக்ள்மூலம் மன்னராட்சியை அழித்து மக்களாட்சி மலர்வதற்கு வோல்ட்டேரின் கருத்துகள் முக்கியமான காரணங்களாக இருந்தன.

அவரது எழுத்தில் மிளிரும் அங்கதம், எள்ளல் வகையிலான கேலி, 250 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்றும் ரசிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. கேண்டிட் நாவலை (Candide, ou l'Optimisme) இவர் 1759-ல் பதிப்பித்தார். இந்த நாவலின்மூலம், மனிதர்கள் தேசியவாதம் என்ற போர்வையில் அண்டை நாட்டவர்கள்மீது நடத்தும் அசுரத் தாக்குதல்களைக் கடுமையாக கேலி செய்தார். மனிதர்கள் சக மனிதர்களை ஏமாற்றுவது, பொய் சொல்வது, திருடுவது, வஞ்சிப்பது என அனைத்தையும் தோலுரித்தார்.

இந்த நாவல் முழுவதிலுமே மதம், மத அறிஞர்கள், பாதிரியார்கள், அரசன், அரசு, ராணுவம், தத்துவ வாதிகள் என அனைவரையும் ஒட்டுமொத்தமாக எள்ளி நகையாடினார். வறட்டுத் தத்துவத்துக்கு பதிலாக, உடலுழைப்பின்மூலம் மனிதன் பெறும் மகிழ்ச்சியே முதன்மையானது என்பதையும், அனைத்துவித வேற்றுமைகளையும் புறக்கணித்து விட்டு, சக மனிதனை நேசிப்பதுதான் மிக அவசியம் என்பதையும் இந்த நாவலில் மிக அருமையாக முன்வைக்கிறார் வோல்ட்டேர்.

பிரெஞ்சு இலக்கியத்திலேயே மிக அதிகமாகக் கல்லூரிப் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகம் இதுதான்.

கேண்டிட் நாவலை பெயர் தெரியாத பலர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். இந்தத் தமிழாக்கம் Project Gutenberg (<http://www.gutenberg.org/>) ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின்வாயிலாகச் செய்யப் பட்டுள்ளது.

1

ஓர் அற்புதமான கோட்டையில் வாழ்ந்துவந்த கேண்டிட், அங்கிருந்து துரத்தப்பட்டது எதனால்?

ஜமீந்தார் தண்டர்-டென்-ட்ராங்குக்குச் சொந்தமான வெஸ்ட் ஃபாலியா கோட்டையில், இயற்கையிலேயே மென்மையான குணங்களுடைய ஓர் இளைஞன் வசித்து வந்தான். அவனது தோற்றம் அவனுடைய இயல்பை வெளிக்காட்டும் விதமாக இருந்தது. எளிமை, அடுத்தவரை நம்பும் தன்மை ஆகிய காரணங்களால்தான் அவனுக்கு கேண்டிட் (வெளிப்படையானவன்) என்று பெயர் வைத்திருந்தார்கள் போலும். ஜமீந்தாரின் சகோதரிக்கும் பக்கத்தில் வசித்துவந்த ஓர் ஆளுக்கும் பிறந்தவன்தான் கேண்டிட் என்று கோட்டையில் இருக்கும் மூத்த வேலைக்காரர்கள் சந்தேகப்பட்டார்கள். அந்த ஆளின் பூர்வீகத்தில் 71 தலைமுறைக்கு மட்டுமே உயர்குடி ரத்தம் இருந்ததாலும், பிற பூர்வீகம் பற்றிய தகவல் காலத்தால் அழிந்துபோனதாலும், ஜமீந்தாரின் சகோதரி அவரை மணக்க மறுத்துவிட்டாராம்.

ஜமீந்தார், வெஸ்ட் ஃபாலியா பகுதியிலேயே பெரிய மனிதர். ஏனெனில் அவரது கோட்டையில் கதவுடன் ஜன்னல்களும் இருந்தன. அவர் வீட்டுக் கூடத்தில் வர்ணம் தீட்டப்பட்ட

திரைகள்கூட இருந்தன. அவரது பண்ணை நாய்கள் கூப்பிடும் தூரத்தில் இருந்தன. அவரது ஊழியர்கள் வேட்டையாடுவதில் வல்ல தடியர்கள். அந்த ஊர்ப் பாதிரியார், ஜமீந்தாரிடம் பணம் பெற்று அந்த ஊரில் உள்ள ஏழைகளுக்கு விநியோகித்து வருபவர். எனவே, அந்தப் பகுதி மக்கள் அனைவரும் ஜமீந்தாரை, 'மாட்சிமை பொருந்தியவரே' என்று அழைத்தனர். அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு கதைக்கும் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தனர்.

ஜமீந்தாரின் மனைவி, 350 பவுண்ட் எடை கொண்டவர். அதனால் கனம் பொருந்தியவர். அவர் அந்தக் கோட்டையின் அலுவல் களைக் கண்ணியத்துடன் கவனித்துவந்ததால், அவர்மீது அனை வருக்கும் கனத்த மரியாதை இருந்தது. அவரது மகள் குனிகொண்டே பதினேழு வயது நிரம்பியவள். அவள் நல்ல வடிவாகவும் வண்ணமாகவும், பார்ப்போரது ஆசையைத் தூண்டும் விதத்திலும் இருந்தாள். ஜமீந்தாரின் மகன், எல்லா விதத்திலும் தந்தையைப் போன்றே இருந்தான். அவர்களது ஆசிரியர் பாங்க்லாஸ், அந்தக் குடும்பத்துக்கே குலகுருவாக விளங்கினார். அவரிடமிருந்து கேண்டிட், தனது வயதுக்கும் குணத்துக்கும் உரிய நம்பிக்கையோடு பாடம் கற்றான்.

பாங்க்லாஸ் தத்துவ-மத-பிரபஞ்ச-சர்வ-பஜனைத் துறையில் பேராசிரியராக இருந்தார். எந்தக் காரியத்துக்கும் ஒரு காரணம் இல்லாமல் இருக்காது என்பதை அவர் அற்புதமாக நிரூபித்தார். மேலும் அகில உலகத்திலும் ஜமீந்தாரின் கோட்டையைவிடச் சிறந்த கோட்டையில்லை; ஜமீந்தாரினி போன்ற சிறந்த பெண் இல்லை என்பதையும் அவர் நிரூபித்தார்.

'எதுவும் அது இப்போது இருப்பதைவிடச் சிறப்பானதாக இருக்கமுடியாது. உருவாக்கப்பட்ட அனைத்தும் ஒரு குறிப் பிட்ட காரணத்துக்காகவே என்னும்போது, அந்தக் காரணம் மிகச் சிறப்பான ஒரு காரணமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். மூக்கு இருப்பதே மூக்குக் கண்ணாடி அணிவதற்காகத்தான். அதனால் தான் நாம் மூக்குக் கண்ணாடி அணிகிறோம். கால்கள் இருப்பதே காலுறை அணிவதற்காகத்தான். எனவே, நாம் காலுறை அணிகிறோம். கற்கள் இருப்பதே அதனை வெட்டி, கோட்டை களாகக் கட்டத்தான். அதனால்தான் நம் ஜமீந்தாரிடம் அற்புதமான ஒரு கோட்டை உள்ளது. ஏனெனில் இந்தப் பிராந்தியத்தின் மிகச்சிறந்த ஜமீந்தார், மிகச் சிறந்த வீடு ஒன்றில்தான்

வசிக்கவேண்டும். பன்றிகள் உருவாக்கப்பட்டதே அவற்றை நாம் சாப்பிடவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். அதனால்தான் நாம் வருடம் முழுவதும் பன்றிக்கறி சாப்பிடுகிறோம். எல்லாம் நன்மைக்கே என்று சொல்பவர்கள் மூடர்கள். எல்லாம் மிகச் சிறப்பானதற்கே என்றல்லவா அவர்கள் சொல்லவேண்டும்' என்றார் பாங்க்லாஸ்.

கேண்டிட் இதனைக் கவனத்துடனும் வெகுளித்தனத்துடனும் கேட்டுக்கொண்டான். மிஸ் குனிகொண்டே மிக அழகாக இருக்கிறாள் என்று அவன் நினைத்தான். ஆனால், அதனை அவளிடம் சொல்ல அவனுக்குத் தைரியம் இல்லை. உலகிலேயே அதிகச் சந்தோஷம் தரக்கூடிய விஷயம் ஜமீந்தார் தண்டர்-டென்-ட்ராங்குக்குக் குழந்தையாகப் பிறப்பது என்றால், அதற்கடுத்த நிலை சந்தோஷத்தைத் தரக்கூடியது குனிகொண்டே யாகப் பிறப்பதுதான்; மூன்றாவது நிலை சந்தோஷம் என்பது குறைந்தபட்சம் குனிகொண்டேயைத் தினம் தினம் பார்க்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுவது; நான்காவது நிலை சந்தோஷம் என்பது அந்தப் பிராந்தியத்திலேயே, அதனால் உலகத்திலேயே, மிகச் சிறந்த தத்துவவாதியான பேராசிரியர் பாங்க்லாஸ் பேச்சைக் கேட்பது என்று கேண்டிட் நினைத்தான்.

குனிகொண்டே ஒருநாள் கோட்டைக்கு அருகிலிருந்த காட்டில் நடந்துவந்தபோது, பக்கத்தில் புதர் மறைவில் தனது தாயின் மிக அழகான, மிகச் சாதுவான வேலைக்காரி ஒருத்திக்கு, டாக்டர் பாங்க்லாஸ் இயற்கைத் தத்துவத்தில் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தாள். குனிகொண்டேவுக்கு அறிவியலில் நாட்டம் இருந்ததால், மீண்டும் மீண்டும் தொடரும் அந்தப் பரிசோதனைகளைச் சத்தம் எழுப்பாமல் பார்த்தாள். டாக்டர் பாங்க்லாஸின் காரணங்கள், விளைவுகள், காரியங்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் இருந்த தாக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். முகம் சிவக்க, மனத்தில் எண்ணங்கள் அலைபாய மெதுவாகத் திரும்பி நடந்தவள், தானும் அந்தப் பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்பினாள். தனக்கு கேண்டிடும், அவனுக்குத் தானும் சரியான காரணமாக இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணினாள்.

கோட்டைக்குத் திரும்பியதும் கேண்டைக் கண்ட அவள் முகம் சிவந்து வெட்கப்பட்டாள். அவனும் வெட்கப்பட்டான். குரல் அலைபாய, அவள் அவனுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தாள். தான்

என்ன பேசுகிறோம் என்று தெரியாமல், அவன் ஏதேதோ பேசினான். அடுத்த நாள், இரவு உணவுக்குப்பின், மேசையை விட்டு எழுந்து செல்லும்போது, குனிகொண்டேயும் கேண்டிடும் ஒரு திரைக்குப் பின் சென்றனர். அவள் தனது கைக்குட்டையைக் கீழே போட்டாள். அவன் குனிந்து அதனை எடுத்தான். அவள், இயல்பாக அவனது கையைப் பற்றினாள். அவன் அவளது கரத்தை ஆர்வத்துடனும் உணர்ச்சியுடனும் நயத்துடனும் முத்தமிட்டான். அவர்களது உதடுகள் இணைந்தன. கண்களில் மின்னல் வெட்டியது. முட்டிகள் உதறின. கைகள் பிணைந்தன. அந்தப் பக்கமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த ஜமீந்தார் தண்டர்-டென்-ட்ராங்க், காரணத்தையும் காரியத்தையும் நன்கு புரிந்துகொண்டு, கேண்டின் புட்டத்தில் நான்கு உதை கொடுத்து அவனைக் கோட்டையிலிருந்து துரத்தினார். குனிகொண்டே மயங்கிக் கீழே விழுந்தாள். அவள் மயக்கத்தில் இருந்து எழுந்ததும், ஜமீந்தாரினி அவளது காதைத் திருகினார். மிகவும் சிறந்ததும் விரும்பத்தக்கதுமான அந்தக் கோட்டையில் அதிர்ச்சியும் குழப்பமும் நிலவியது.

2

பல்கேரியர்களுக்கு மத்தியில் கேண்டிடுக்கு என்ன ஆனது?

பூலோக சொர்க்கத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட கேண்டிட், அழுது கொண்டும், அவ்வப்போது கண்களைத் திருப்பி, உயர்குடியில் பிறந்த இளம்பெண்களைச் சிறைவைத்திருக்கும் அந்தத் தலைசிறந்த கோட்டையைப் பார்த்துக்கொண்டும், கால் போன போக்கில் நடந்துசென்றான். அந்த இரவு சாப்பிடாமல், இரண்டு வயல்களுக்கு இடையே இருந்த பள்ளத்தில் படுத்து உறங்கினான். திப்பி திப்பியாகப் பனி பெய்தது. அடுத்த நாள், குளிரால் மரத்துப்போன உடலை இழுத்துக்கொண்டு கேண்டிட், வால்ட்பெர்காஃப்ட்ராஃப்-டிக்டார்ஃப் என்ற பக்கத்து ஊரை அடைந்தான். கையில் காசில்லாமல், பசியாலும் சோர்வாலும் உயிர்போகும் நிலையில், வருத்தத்துடன், ஒரு தங்கும் விடுதியின் கதவருகே வந்துநின்றான். நீலச்சட்டை அணிந்த இருவர் அவனைக் கவனித்தனர்.

‘தோழனே, இதோ சரியான உயரமும் உடல்கட்டும் கொண்ட ஓர் ஆள்’, என்றான் ஒருவன்.

இருவரும் கேண்டிடை அணுகி, பணிவுடன் சாப்பிட அழைத்தனர்.

‘நண்பர்களே, நீங்கள் என்னைக் கௌரவிக்கிறீர்கள். ஆனால் என் பங்குக்குப் பணம் கொடுக்க என்னிடம் ஏதுமில்லை’ என்று கேண்டிட் அடக்கத்துடன் சொன்னான்.

‘மன்னிக்கவும் ஐயா, உங்களைப் போன்ற தோற்றமும் தகுதியும் உள்ளவர்கள் எதற்கும் பணம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. நீங்கள் ஐந்தடி ஐந்தங்குலம் உயரம்தானே’ என்றான் இருவரில் ஒருவன்.

‘ஆம், அதுதான் என் உயரம்’ என்று தலையைத் தாழ்த்திப் பதில் சொன்னான் கேண்டிட்.

‘உள்ளே வந்து உட்காருங்கள் ஐயா. உங்களுக்கான பணத்தை நாங்கள் தருகிறோம். உங்களைப் போன்றவர் பணமின்றி வாட நாங்கள் அனுமதிக்கமாட்டோம். ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவத்தானே ஐயா நாம் பிறந்துள்ளோம்!’

‘சரிதான்’ என்றான் கேண்டிட். ‘திரு பாங்க்லாஸ் இதைத்தான் எனக்கு எப்போதும் கற்றுத் தந்துள்ளார். எல்லாமே சிறப்பான தற்குத்தான் என்பதை என்னால் இப்போது தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.’

சில காசுகளை அவனிடம் கொடுத்து, அவன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்கள் வேண்டினர். அவனும் பெற்றுக்கொண்டான். அதற்குக் கடன் பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்க அவன் முற்பட்டபோது, அவர்கள் மறுத்துவிட்டனர். ஒரு மேசையின்முன் அவர்கள் அமர்ந்துகொண்டனர்.

‘நீங்கள் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறீர்கள், இல்லையா?’

‘ஆம், மிஸ் குனிகொண்டேயை நான் ஆழமாகக் காதலிக் கிறேன்.’

‘இல்லை. நீங்கள் பல்கேரிய ராஜாவைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறீர்களா என்று கேட்கிறோம்.’

‘நிச்சயமாக இல்லை. அவரை நான் பார்த்ததுகூடக் கிடையாது’ என்றான் கேண்டிட்.

‘என்னது? அவர்தான் உலகின் சிறந்த அரசர். அவருக்காக நாம் மதுவருந்துவோம்.’

‘ஓ, நிச்சயமாக, நண்பர்களே’ என்று சொல்லி, கேண்டிட் குடித்தான்.

‘இது போதும். இனி நீதான் பஸ்கேரியர்களின் உதவி, சகாயம், காவல், நாயகன், எல்லாமே. நீ இன்றிலிருந்து செல்வந்தன். உனது பெருமை நிலைநாட்டப்பட்டது’ என்றனர் அவர்கள்.

உடனடியாக, அவனைச் சங்கிலியால் கட்டி, இழுத்துச் சென்று அவர்களது படையில் சேர்த்துக்கொண்டனர். அங்கே வலப்புறம்-இடப்புறம் திரும்ப, துப்பாக்கியை விசையுடன் மேலே உயர்த்த, சுட, ராணுவ நடை நடக்க அவன் வற்புறுத்தப்பட்டான். தடிக்கம்பால் 30 முறை அடிவாங்கினான். அடுத்த நாள் அவன் அவ்வளவு மோசமாகச் செய்யவில்லை. அதனால் 20 அடிகள் மட்டுமே வாங்கினான். அடுத்த நாள் வெறும் 10 அடிகள். அவன் ஒரு மேதை என்று அவனது நண்பர்கள் புகழ்ந்தனர்.

ஒருவித மயக்கத்தில் இருந்த கேண்டிடுக்கு, தான் எப்படி ஒரு ஹீரோ ஆனோம் என்பது புரியவில்லை. ஒரு நல்ல நாளில், அப்படியே ஒரு நடை நடந்துவிட்டு வரலாம், நடப்பது என்பது மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட வரமல்லவா என்ற நினைப்பில் அவன் நேராக நடக்கத் தொடங்கியபோது, ஆறடி உயரமுள்ள நாயகர்கள் நால்வர் ஓடிவந்து, அவனைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டுபோய் ஓர் இருட்டறையில் எறிந்தனர். 36 முறை கசையடி வேண்டுமா அல்லது மூளையில் 12 குண்டுகள் வேண்டுமா என்று அவனைக் கேட்டனர். மனித விருப்பம் தளையற்றது என்பதால், இரண்டில் எதையும் அவன் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் கட்டாயமாக இரண்டில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தே ஆகவேண்டும் என்றனர். வேறு வழியின்றி, சுதந்தரம் என்பது கடவுளின் கொடை என்ற காரணத்தால், 36 கசையடியைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அதாவது படையில் இருக்கும் ஒவ்வொருவரும் அவனுக்கு 36 முறை சாட்டையால் அடி தரவேண்டும். ஆனால் இரண்டு முறை மட்டுமே அவனால் தாங்க முடிந்தது. அந்தப் படையில் மொத்தம் 2,000 பேர் இருந்தனர். ஆளுக்கு இரண்டு என்ற விகிதத்தில் அவனுக்கு 4,000 அடி கிடைத்தது. கழுத்திலிருந்து அடித்தொடைவரை அவனது ஒவ்வொரு தசையும் நரம்பும் பிய்ந்து தொங்கியது. மூன்றாவது முறை அவர்கள் அடிக்கத் தொடங்கியபோது, அவனால்

தாங்கமுடியவில்லை. அதனால் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிடுமாறு வேண்டிக்கொண்டான். அவர்களும் அதற்கு இசைந்தனர். அவனது கண்களைக் கட்டி, அவனை முழங்கால் போடச் சொன்னார்கள். அப்போது பல்கேரிய ராஜா அந்தப் பக்கமாக வந்தார். என்ன குற்றம் என்று கேட்டறிந்தார். இளம் வயதினன், தத்துவார்த்தங்கள் படித்தவன், உலகின் இயல்புகள் பற்றி அறியாதவன் என்று புரிந்துகொண்டு, இனிவரும் காலங்களில் எல்லாப் பத்திரிகைகளும் அவரைப் போற்றிப் புகழும் வண்ணம் அவனுக்கு மன்னிப்பு வழங்கினார்.

ஒரு நல்ல மருத்துவர், டயோஸ்கோரிடிஸிடம் கற்றுக்கொண்ட களிம்புகளைக்கொண்டு, கேண்டை மூன்றே வாரங்களில் குணப்படுத்தினார். பல்கேரிய ராஜா, அபேரஸ் ராஜாவோடு போர் புரிய முடிவு செய்த காரணத்தால், படைகளுடன் கேண்டை கிளம்பியபோது, அவனுக்குச் சற்றே தோல் வளர ஆரம்பித்திருந்தது.

3

கேண்டிட் பல்கேரியர்களிடமிருந்தது தப்பித்தது எப்படி?
அதற்குப்பின் அவனுக்கு என்ன ஆனது?

அந்த இரண்டு படைகளைப்போல வேறெதுவும் தைரியம் வாய்ந்ததாகவும், நன்கு பயிற்சி அளிக்கப்பட்டதாகவும், புத்தி உடையதாகவும், அனுபவம் வாய்ந்ததாகவும் இருந்திருக்க முடியாது. ஊதுகுழல்கள், தாரை, தப்பட்டைகள், பீரங்கிகள் அனைத்தும் உருவாக்கிய சத்தம் நரகத்தில்கூடக் கேட்டு இருக்காது. பீரங்கிகள், பக்கத்துக்கு 6,000 பேரைக் கொன்று குவித்தன. ஒற்றைக்குழல் துப்பாக்கிகள் 9,000-10,000 ஆசாமிகளை இந்தச் சிறந்த உலகத்திலிருந்து ஒழித்துக்கட்டின. துப்பாக்கியின் முனையிலிருந்த கத்தி, பல்லாயிரம் சாவுகளுக்குப் போதுமான காரணமாக இருந்தது. மொத்தத்தில் ஒரு முப்பதாயிரம் ஆன்மாக்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இந்தப் படுகொலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒரு தத்துவவாதியைப்போல நடுங்கிக்கொண்டிருந்த கேண்டிட், தன்னால் முடிந்த அளவு கவனமாக ஒளிந்துகொண்டான்.

இரண்டு அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் பாசறையில் ('உடூயம்' என்ற கிறிஸ்துவ) கடவுள் வணக்கப் பாடலை இசைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, கேண்டிட், வேறெங்காவது சென்று,

காரணம், காரியம் ஆகியவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடிவு செய்தான். செத்துக்கிடந்த பல பிணங்கள், செத்துக்கொண்டிருக்கும் சில உயிர்கள்மீது ஏறி நடந்து பக்கத்துக் கிராமத்துக்குச் சென்றான். அது எரிந்து சாம்பலாகிக் கிடந்தது. அந்த அபேர் கிராமத்தை பஸ்கேரியர்கள், போரின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு, எரித்திருந்தனர். ஒரு பக்கம், உடல் முழுதும் காயமடைந்திருந்த வயதானவர்கள், தங்கள் முன்னாலேயே படுகொலை செய்யப்பட்ட தங்களது மனைவிகள் குழந்தைகளின் உடல்களைக் கட்டிப்பிடித்தபடி இருந்தனர். மற்றொரு பக்கம், அவர்களது பெண்கள், பஸ்கேரிய நாயகர்களின் இச்சையைப் பூர்த்திசெய்தபிறகு, வெட்டப்பட்டு, கடைசி மூச்சை விட்டுக்கொண்டிருந்தனர். பாதி எரிந்துகொண்டிருந்த சிலர், தங்களைக் கொன்றுவிடுமாறு கெஞ்சிக்கொண்டிருந்தனர். பூமியெங்கும் மூளைகள், கைகள், கால்கள் சிதறிக்கிடந்தன.

கேண்டிட் அலறியடித்துக்கொண்டு பக்கத்து ஊருக்கு ஓடினான். அது பஸ்கேரியர்களுடையது. அங்கே அபேரியன் நாயகர்கள், பஸ்கேரியர்கள் தங்களுக்குச் செய்ததுபோலவே செய்திருந்தனர். கேண்டிட் இவ்வாறாக நடந்து நடந்து, கையில் கொஞ்சம் உணவுடனும் மனம் முழுவதும் குனிகொண்டேயுடனும், ஒரு வழியாகப் போர் நடக்கும் இடத்துக்கு வெளியே வந்து சேர்ந்தான். உணவு தீர்ந்தபோது, அவன் ஹாலந்தை அடைந்திருந்தான். அந்த நாட்டில் அனைவருமே பணக்காரர்கள் என்பதாலும், கிறிஸ்துவர்கள் என்பதாலும், மிஸ் குனிகொண்டே கண்களைத் தான் பார்த்ததால் தூக்கி எறியப்படுவதற்கு முன்னர் வரை ஜமீந்தாரின் கோட்டையில் தன்னை நடத்தியதைப் போலவே, அங்குள்ளவர்கள் தன்னை நல்ல முறையில் நடத்துவார்கள் என்று அவன் நினைத்தான்.

அவன் பல சிடுமூஞ்சி மனிதர்களிடம் பிச்சை கேட்டான். அனைவருமே அவன் இப்படியே பிச்சை எடுத்தால், அவனை ஒரு சீர்திருத்த அமைப்பில் சேர்த்து, வாழ்க்கையை ஒழுங்காக வாழ்வது எப்படி என்பதைக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டிவரும் என்று பயமுறுத்தினர்.

அடுத்து அவன் சந்தித்த ஒரு மனிதர், ஒரு பெரும் கூட்டத்துக்கு ஈகை பற்றிப் பாடம் நடத்தி போரடித்துக்கொண்டிருந்தார். கேண்டிடைப் பார்த்து அதிர்ச்சியுடன் கேட்டார்:

‘இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? நீ ஒரு நல்ல காரணத்துக்காகவா பணம் கேட்கிறாய்?’

‘காரணமில்லாமல் காரியம் இல்லை’ என்று பணிவுடன் சொன்னான் கேண்டிட். ‘அனைத்தும் அடுத்தடுத்து, நன்மைக்காகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நான் மிஸ் குனிகொண்டேயின் முன்னிலையிலிருந்து துரத்தப்பட்டது, அதன்பின் கசையடி பெற்றது, இப்போது சொந்தமாகப் பணம் சம்பாதிக்கும்வரை உணவுக்காகப் பிச்சையெடுப்பது என எல்லாமே அவசியமானதாகத் தோன்றுகிறது. இது வேறுமாதிரியாக இருந்திருக்க முடியாது’ என்றான் அவன்.

‘நண்பனே, போப் ஒரு சாத்தான் என்பதை நீ நம்புகிறாயா?’ என்று கேட்டார் அவர்.

‘அப்படி நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஆனால் அவர் அப்படியிருந்தால் என்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன? எனக்குத் தேவை உணவு’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நீ சாப்பிடுவதற்கே லாயக்கற்றவன். ஓடிப்போ பொறுக்கியே, ஓடிப்போ கேவலமானவனே, என்னருகே வரவே வராதே’ என்றார் அவர்.

பேச்சாளரின் மனைவி, போப் ஒரு சாத்தான் என்பதைக்கூடச் சந்தேகிக்கும் ஒருவன் இருப்பதைக் கண்டு, ஜன்னல் வழியே தலையை நீட்டி அவன் தலையில் ஓர் அண்டாவிலிருந்து _____-ஐக் கொட்டினார்! அடக் கடவுளே! ஆவேசமான மத உணர்வு பெண்களை எந்த அளவுக்குக் கொண்டுசெல்கிறது பாருங்கள்!

ஞானஸ்நானம் நடக்காத அனபாப்பிஸ்டான ஜேம்ஸ் என்பவர், இறக்கையில்லாத இரண்டு கால்களும் பகுத்தறிவுள்ள ஆன்மாவும் கொண்ட பிராணியான தனது சக மனிதன் ஒருவனுக்கு நடந்த மோசமான செய்கையைக் கண்டு வருத்தப்பட்டு, கேண்டிடைத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவனைச் சுத்தம் செய்வித்து, பிரெட்டும் பியரும் கொடுத்து, இரண்டு தங்கக் காசுகளையும் கொடுத்தார். ஹாலத்தில் தயாரிக்கப்படும் பாரசீகப் பொருள்களைச் செய்வது எப்படி என்று அவனுக்குச் சொல்லித்தருவதாகவும் சொன்னார். கேண்டிட் அவர் காலில் விழுந்து சொன்னான்:

‘இந்த உலகில் நடப்பவை எல்லாமே சிறப்பானவற்றுக்குத்தான் என்று திரு. பாங்க்லாஸ் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தக் கறுப்பு கோட் அணிந்திருந்த கனவானும் அவரது மனைவியும் எனக்குச் செய்த மனிதாபிமானமற்ற செயல்களைக் காட்டிலும், உங்களது தாராள மனப்பான்மை, என் நெஞ்சைத் தொடுகிறது.’

அடுத்த நாள், கேண்டிட் தெருவில் சென்றபோது ஒரு பிச்சைக் காரனைக் கண்டான். அந்தப் பிச்சைக்காரனது உடல் முழுதும் சொறி சிரங்காக இருந்தது. கண்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தன. மூக்கு அழுகி, காணாமல் போயிருந்தது. வாய் கோணியிருந்தது. பற்கள் கறுப்பாக இருந்தன. கடுமையான இருமலால் அவன் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். தொண்டை அடைக்க ஒவ்வொரு முறை அவன் இருமும்போதும் ஒரு பல் வெளியே விழுந்துகொண்டிருந்தது.

4

கேண்டிட் தனது குரு பாங்க்லாஸைக் கண்டதும் அதற்குப்பின் அவர்களுக்கு நடந்ததும்.

அந்தப் பிச்சைக்காரனைக் கண்டு கேண்டிட் திகிலடையவில்லை. மாறாக, கருணையால், தனக்கு அனபாப்டிஸ்ட் ஜேம்ஸிடமிருந்து கிடைத்த இரண்டு தங்கக் காசுகளையும் அவனிடம் கொடுத்தான். அந்தப் பேயுருவம், கேண்டிடைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்தது. பின் திடீரென அவன்மேல் விழுந்தது. கேண்டிட் அருவருப்புடன் பின்வாங்கினான்.

‘அய்யோ! உன் அன்புக்குரிய பாங்க்லாஸை உன்னால் அடையாளம் காணமுடியவில்லையா?’ என்றான் ஒரு பாவி மற்றொரு பாவியிடம்.

‘இதென்ன கொடுமை! என் குருவே, உங்களுக்கா இந்த நிலை? இதெப்படி உங்களுக்கு ஏற்பட்டது? நீங்கள் ஏன் உலகின் சிறந்த கோட்டையில் இப்போது இல்லை? பெண்குலத்தின் முத்து, இயற்கையின் சொத்து மிஸ் குனிகொண்டேவுக்கு என்ன ஆனது?’

‘நான் வலுவற்றவனாக இருக்கிறேன். என்னால் நிற்கக்கூட முடியவில்லை’ என்றார் பாங்க்லாஸ்.

உடனே கேண்டிட் அவரை அனபாப்டிஸ்டின் தொழுவத்துக்குக் கொண்டுசென்று, அவருக்கு ஒரு பிரெட் துண்டைக் கொடுத்தான். பாங்க்லாஸ் கொஞ்சம் சுதாரித்துக்கொண்டதும் கேட்டான்:

‘இப்போது சொல்லுங்கள். குனிகொண்டே?’

‘அவள் இறந்துவிட்டாள்’ என்றார் பாங்க்லாஸ்.

இதைக் கேட்டதும் கேண்டிட் மயக்கமடைந்தான். பாங்க்லாஸ், அங்கே இருந்த மோசமான புளிக்காடியின் உதவியைக்கொண்டு, அவனது மயக்கத்தை விரட்டினார். கேண்டிட் கண்ணைத் திறந்தான்.

‘குனிகொண்டே இறந்துவிட்டாளா? அய்யோ, அனைத்திலும் சிறந்த உலகம் இப்போது எங்கே போனது? எந்த வியாதியினால் அவள் இறந்தாள்? அவளது தந்தை என்னைக் கோட்டை யிலிருந்து உதைத்துத் துரத்தியதால் ஏற்பட்ட வேதனையால் அவள் இறந்தாளா?’

‘இல்லை’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘பல பஸ்கேரிய சிப்பாய்கள் அவளை வன்புணர்ச்சி செய்தபின், வெட்டிக் கொன்றுவிட்டனர். தடுக்கப்போன ஜமீந்தாரின் தலையை உடைத்தனர். ஜமீந்தாரினியைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி எறிந்தனர். என் மாணவனான ஜமீந்தாரின் மகனையும், அவனது சகோதரியைக் கொன்றுபோன்றே கொலை செய்தனர். அந்தக் கோட்டையில் ஒரு சிறு கல்லை, ஒரு வைக்கோலை, ஓர் ஆட்டை, ஒரு வாத்தை, ஒரு மரத்தைக்கூட அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. ஆனால் நாமும் பழிவாங்கிவிட்டோம். பக்கத்தில் பஸ்கேரியர் களுக்குச் சொந்தமான ஒரு ஜமீனை நமது அபேரியர்கள் அதே போல அழித்து நாசமாக்கிவிட்டனர்.’

இதைக் கேட்டதும், கேண்டிட் மீண்டும் மயங்கி விழுந்தான். நினைவுக்கு வந்ததும், எந்தக் காரணத்தாலும் அதன் விளைவாலும் பாங்க்லாஸ் இந்த மோசமான நோயைப் பெற்றுள்ளார் என்று கேட்டான்.

‘ஹம்ம்ம். எல்லாவற்றுக்கும் காரணம், காதல். மனிதர்களுக்கு ஆறுதல் தரும் காதல். உலகைக் காக்கும் காதல். நல்லறிவுடையோர் மனத்தில் இருக்கும் மென்மையான காதல்’ என்றார் பாங்க்லாஸ்.

‘ஆ! அந்தக் காதல்! இதயத்தை ஆக்ரமித்திருக்கும், ஆன்மாவின் ஆன்மாவான காதல்! ஒரேயொரு முத்தம், எனக்கு 20 உதைகளைப் பெற்றுத் தந்ததே! ஆனால் அந்தக் காதல் உங்களுக்கு எப்படி இந்தப் படுமோசமான நிலையைப் பெற்றுத் தந்தது?’

‘அன்பான கேண்டிட். நம் ஜமீந்தாரினியின் வேலைக்காரியான பாக்வெட்டை உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? அவளது கரங்களில் நான் சொர்க்கத்தை அனுபவித்தேன். அது எனக்கு இந்த நரகத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்து, என்னை அணு அணு வாகக் கொல்கிறது. இந்த நோய் அவளுக்கும் இருந்தது. இப்போது அவள் இறந்திருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். அவளுக்கு இந்தப் பரிசு, ஒரு வயதான பாதிரியிடமிருந்து கிடைத்தது. அவருக்கு ஒரு வயதான ஜமீந்தாரினியிடமிருந்து கிடைத்தது. அவளுக்கு ஒரு ராணுவ கேப்டனிடமிருந்து. அவனுக்கு மற்றொரு ஜமீந்தாரினியிடமிருந்து, அவளுக்கு ஒரு வேலைக்காரனிடமிருந்து. அவனுக்கு ஒரு ஜெகையிட பாதிரியிடமிருந்து, அவருக்கு, அவரது சிறிய வயதிலேயே கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸின் சக தோழரிடமிருந்து. என்னைப் பொருத்த மட்டில் நான் யாருக்கும் இந்த நோயைக் கொடுக்கப் போவதில்லை. நான் இறக்கப்போகிறேன்.’

‘ஓ! பாங்க்லாஸ். இந்த நோய்க்குத்தான் என்ன ஒரு கண்ணியமான பரம்பரை! இதன் மூல காரணம் நிச்சயமாகச் சாத்தானிடமிருந்துதானே தொடங்கியிருக்கவேண்டும்?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நிச்சயமாக இல்லை’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘இது தடுக்க இயலாத ஒன்று. இந்தச் சிறப்பான உலகத்தில் தேவையான ஒன்றும்கூட. உயிரின் ஊற்றையே பாதிக்கும், சந்ததியையே அழிக்கக்கூடிய, இயற்கையின் இயல்பான முடிவுக்கு எதிரான, இந்த நோயை கொலம்பஸ் அமெரிக்காவில் பெற்றிருக்காவிட்டால் நமக்கு சாக்லேட்டோ, சிகப்புச் சாயத்தைத் தரும் கொச்சினீல் பூச்சியோ கிடைத்திருக்காது. நமது கண்டத்தில் இப்போதைக்கு இது மதப்பூசல் போல ஓரிடத்தில் மட்டுமே நிலவுகிறது. துருக்கியர்கள், இந்தியர்கள், பாரசீக்கர்கள், சீனர்கள், சியாமியர்கள், ஜப்பானியர்கள் என ஒருவருக்கும் இதைப்பற்றித் தெரியாது. ஆனால் வரும் நூற்றாண்டுகளில் அவர்களும் இதனைக் கண்டுபிடிப்பார்கள் என்று நம்புவதற்குப் போதுமான காரணங்கள் உள்ளன. அதற்கிடையில் இந்த நோய்

நமக்கிடையே என்ன முன்னேற்றத்தை அடைந்துள்ளது பார்! முக்கியமாக, தேசங்களின் விதியை நிர்ணயிக்கக்கூடிய நேர்மையான, கட்டுப்பாடான சிப்பாய்களைக் கொண்ட நமது படைகளில்! பக்கத்துக்கு 30,000 பேரைக் கொண்ட இரண்டு படைகள் மோதுகின்றன என்றால், கட்டாயம் ஒவ்வொரு பக்கமும் 20,000 பேருக்காவது இந்தக் கொள்ளை நோய் இருக்கும்.’

‘ஆஹா, அற்புதம். ஆனால், நீங்கள் எப்படியாவது குணமாக வேண்டும்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘ஹம்ம்ம். அது எப்படி முடியும்?’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘என்னிடம் ஒரு பைசாகூட இல்லை. உடலில் ரத்தத்தை மாற்ற வேண்டும் அல்லது கண்ணில் உள்ள புரையை நீக்கவேண்டும் என்றால் இந்த உலகில் எங்கே போனாலும் உன்னிடம் பணம் வேண்டும், அல்லது உனக்காகச் செலவுசெய்ய யாராவது வேண்டும்.’

இந்தக் கடைசி வார்த்தையைக் கேட்டதும் கேண்டிட் ஓடிச் சென்று கருணையாளானான அனபாப்டிஸ்ட் ஜேம்ஸின் காலில் விழுந்து தனது நண்பருக்கு ஏற்பட்ட கதியை விளக்கினான். அவரும் டாக்டர் பாங்க்லாஸைத் தனது வீட்டுக்குள் அழைத்து வந்து, செலவுசெய்து, குணமாக்கினார். பாங்க்லாஸுக்கு ஒரு கண்ணும் ஒரு காதும் மட்டும்தான் போயின. பாங்க்லாஸ் நன்கு எழுதுவார்; கணக்கும் போடுவார். எனவே, அனபாப்டிஸ்ட் ஜேம்ஸ் அவரைத் தனது கணக்காளராகச் சேர்த்துக்கொண்டார். இரண்டு மாதங்கள் கழித்து அவர் வியாபார நிமித்தமாக லிஸ்பன் நகருக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அப்போது தன்னுடன் அந்த இரண்டு தத்துவவாதிகளையும் கப்பலில் அழைத்துச்சென்றார். பாங்க்லாஸ் ஜேம்ஸிடம், எப்படி எல்லாமே, இப்போதிருப்பதை விடச் சிறப்பாக இருக்கமுடியாது என்பதை விளக்கினார். ஜேம்ஸ் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

‘அடிப்படையில் மனித குலம் இயற்கையிலேயே கெட்ட குணத்தைப் பெற்றுள்ளது. அவர்கள் பிறக்கும்போது ஓநாய் களாகப் பிறப்பதில்லை. ஆனால், ஓநாய்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். கடவுள் மனிதனுக்கு 24 பவுண்ட் குண்டுகளை வீசும் பீரங்கிகளையோ கத்திகளையோ கொடுக்கவில்லை. ஆனாலும் இவன் ஒருவனை ஒருவன் அழிக்க, அவற்றை உருவாக்கி

விடுகிறான். இந்தச் செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுபவர்கள் சாதாரண ஏமாற்றுக்காரர்கள் மட்டுமல்ல. நீதியேகூட ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு பிறரை வஞ்சிக்கிறது.’

‘ஆனால் இவையெல்லாம் அவசியமானவை’ என்றார் ஒற்றைக்கண் டாக்டர். ‘தனிமனித துரதிர்ஷ்டம் பொது நலனை உருவாக்குகிறது. எனவே, அதிகமான அளவு தனிமனிதத் தண்டாட்டங்கள் இருந்தால் அதிகமான அளவு பொதுநலன் கிடைக்கிறது.’

இவ்வாறாக அவர்கள் காரணங்களை ஆராய்ந்துகொண்டிருந்த போது, லிஸ்பன் துறைமுகம் கண்ணுக்குத் தென்படும் தூரத்தில் இருக்கும்போது, நான்கு திசைகளிலிருந்தும் கடுமையான புயல் காற்று வீசத் தொடங்கியது.

5

புயல், கப்பல் உடைதல், நிலநடுக்கம். டாக்டர் பாங்க்லாஸ், கேண்டிட், அனபாப்டிஸ்ட் ஜேம்ஸ் ஆகியோருக்கு என்ன ஆனது?

கப்பல் அங்கும் இங்கும் புரளுவதால் உண்டாகும் தாங்க முடியாத வலியிலும் வேதனையிலும் அரைப்பிணமாக ஆன ஒரு பாதிப்பேர், தங்களை நெருங்கும் அபாயத்தை உணரும் நிலையிலேயே இல்லை. மறு பாதிப்பேர், கதறிக்கொண்டே பிரார்த்தனை செய்தனர். பாய்மரங்கள் கிழிந்து, கொடிக்கம்பம் உடைந்து, கப்பல் பிளந்தது. யாரும் ஆணையிடவில்லை. யாரும் கேட்கும் நிலையிலும் இல்லை. எனவே, யாரும் வேலை செய்யவில்லை. கப்பல் மேல்தளத்தில் இருந்த அனபாப்டிஸ்ட் உதவிக்கு ஓடினார். ஆனால் ஒரு முரட்டு மாலுமி அவரை ஓங்கி அடித்துக் கீழே தள்ளினான். அடித்த அதே வேகத்தில் முன்னே ஓடிச்சென்று கொடிக்கம்பத்தில் தலையை மோதிக்கொண்டான். நேர்மையாளனாகிய ஜேம்ஸ் உடனே, அந்த மாலுமிக்கு உதவி செய்ய ஓடிச்சென்று அவனைக் கைகொடுத்துத் தூக்கினார். ஆனால், அந்த முயற்சியின் பலனாக வழக்கிக் கடலுக்குள் விழுந்தார். அந்த மாலுமியோ அவரைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. கேண்டிட் அருகில் சென்று தனக்கு வாழ்க்கை அளித்தவரைப் பார்த்தான். ஒருமுறை தண்ணீருக்கு மேலே

வந்து, பின் முற்றிலுமாக அவர் முழுகிப்போனார். கேண்டிட், அவரைக் காப்பாற்ற தண்ணீரில் தாவிக் குதிக்க எத்தனித்தான். ஆனால் தத்துவவாதி பாங்க்லாஸ் அவனைத் தடுத்து, லிஸ்பன் விரிகுடா அந்த அனபாப்டிஸ்டை மூழ்கடிப்பதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டது என்று நிரூபித்தார். இந்த நிரூபணம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே பாங்க்லாஸ், கேண்டிட், அனபாப்டிஸ்டை மூழ்கடித்த முரட்டு மாலுமி ஆகியோரைத் தவிர அனைவரும் மூழ்கியிருந்தனர். பாங்க்லாஸும் கேண்டிடும் ஒரு கட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்க, அந்த வில்லன் எளிதாக நீந்திக் கரையை அடைந்தான்.

பாங்க்லாஸும் கேண்டிடும் கரையை அடைந்து சிறிது சுதாரித்துக்கொண்டனர். பின்னர் அவர்கள் இருவரும் நடந்தே லிஸ்பனை அடைந்தனர். மூழ்குவதிலிருந்து தப்பித்த அவர்கள் இருவரும், கையில் இருந்த கொஞ்சம் பணத்தைக் கொண்டு பட்டினியிலிருந்து தப்பிக்க நினைத்தனர். ஆனால் அவர்கள், தங்களது எஜமான் இறந்ததை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே ஊரை அடைந்ததுதான் தாமதம், அவர்கள் காலடியிலிருந்த நிலம் நடுங்க ஆரம்பித்தது. கடல் பொங்கி நுரைத்து, துறை முகத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்த கப்பல்களை நொறுக்கித் தள்ளியது. நெருப்பும் சாம்பலும் தெருக்களையும் பொது இடங்களையும் நிரப்பின. வீடுகள் கீழே விழுந்தன. கூரைகள் பறந்து நடை பாதையில் விழுந்தன. நடைபாதைகளோ உடைந்துகிடந்தன. அனைத்து வயதினரையும் ஆண்களையும் பெண்களையும் உள்ளடக்கிய சுமார் 30,000 பேர் அந்த உடைசல்களுக்கிடையே நசுங்கி மாண்டனர். அனபாப்டிஸ்டை மூழ்கடித்த மாலுமியோ விசிலடித்துக்கொண்டே, அங்கே திருடுவதற்கு நிறைய உள்ளன என்றான்.

‘இந்த நிகழ்வுக்கு எது போதுமான காரணமாக இருக்கும்’ என்று கேட்டார் பாங்க்லாஸ்.

‘இதுதான் கடைசி நாள்’ என்று கத்தினான் கேண்டிட்.

மாலுமி சாவுக்குப் பயப்படாமல் ஓடிச்சென்று பணத்தைத் தேடினான். கிடைத்ததும் அதனை எடுத்துக்கொண்டு போய் நிறையக் குடித்தான். தூங்கி எழுந்ததும், அந்த இடிபாடுகளுக்கு இடையில், செத்தவர்களுக்கும் செத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் மத்தியில், கண்ணில் தெரிந்த முதல் பெண்ணிடம்

விபசாரம் செய்ய முற்பட்டான். பாங்க்லாஸ் அவனது சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தார்.

‘நண்பனே, இது சரியல்ல. நீ பிரபஞ்ச காரணத்துக்கு எதிராகப் பாவம் செய்ய முற்படுகிறாய். நீ தவறான நேரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளாய்’ என்றார்.

‘போடாங்கோத்தா!’ என்றான் அவன். ‘நான் ஒரு மாலுமி. படாவியாவில் பிறந்தவன். நான்குமுறை ஜப்பானுக்குப் பயணம் சென்றபோதும் சிலுவையைக் காலில் போட்டு மிதித்திருக்கிறேன். உன் பிரபஞ்ச காரணத்துக்கு ஒரு மசிர் இதோ.’

கீழே விழுந்த சில கற்கள், கேண்டைக் காயப்படுத்தி இருந்தன. அவன் குப்பைகளுக்கு மத்தியில் தெருவில் படுத்திருந்தான்.

‘அய்யோ, எனக்குக் கொஞ்சம் ஓயினும் எண்ணெயும் கொடுங்கள். நான் சாகப்போகிறேன்’ என்றான் கேண்டிட் பாங்க்லாஸிடம்.

‘இப்படி பூமிக்கு மண்டையிடி வருவது ஒன்றும் புதிதல்ல’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘சென்ற ஆண்டு அமெரிக்காவில், லிமா நகரத்தில் இதுபோன்ற நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அதே காரணம், அதே விளைவு. லிமாவிலிருந்து லிஸ்பன்வரை பூமிக்கடியில் கந்தகம் தொடர்ச்சியாக இருக்கவேண்டும்.’

‘வேறெதுவும் இருக்க வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் கடவுள் புண்ணியமாகட்டும், எனக்குக் கொஞ்சம் ஓயினும் எண்ணெயும்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அதென்ன வாய்ப்பு, இருக்கலாம், இல்லை என்றெல்லாம் சொல்கிறாய்? என்னால் இதனைக் கட்டாயமாக நிரூபிக்க முடியும்’ என்றார் அந்தத் தத்துவவாதி.

கேண்டிட் மயக்கமடைந்தான். பாங்க்லாஸ் பக்கத்திலிருந்து ஊற்றிலிருந்து கொஞ்சம் நீர் கொண்டு வந்தார். அடுத்த நாள் இடிபாடுகளுக்கு இடையிலிருந்து கொஞ்சம் சாப்பாட்டுப் பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து, இழுந்த சக்தியை மீட்டனர். அதற்கடுத்து, தப்பித்த சிலருடன் சேர்ந்து, சாவி லிருந்து மீண்டவர்களைக் காக்க முற்பட்டனர். அப்படிக்காக்கப்பட்டவர்கள், தங்களால் முடிந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு

நல்ல உணவளித்தனர். உணவு உண்ணும்போது சோகம் கப்பியது. அவர்கள் பிரெட்டை, தங்களது கண்ணீரைக் கொண்டு ஈரப் படுத்தினர். ஆனால் பாங்க்லாஸ், இதைவிட வேறு எந்தமாதிரியும் இருக்கமுடியாது என்று சொல்லி அவர்களைத் தேற்றினார்.

‘ஏனென்றால், எல்லாமே சிறப்பானதற்குத்தான். ஓர் எரிமலை லிஸ்பனில் உள்ளதென்றால், அது வேறு எங்கும் இருந்திருக்க முடியாது. இப்போதிருப்பதைப் போலன்றி, வேறு எப்படியும் இருக்கமுடியாது. எல்லாமே சரியாகவே உள்ளன’ என்றார் அவர்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த, கறுப்பு உடை அணிந்திருந்த, அங்கே அதற்கு முன் நடந்திருந்த மத மிரட்டல் கட்டப்பஞ்சாயத்தைப் (இன்குவிசிஷனை) பற்றி நன்கு அறிந்திருந்த ஒரு பாதிரியார், பாங்க்லாஸைக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தார்.

‘அப்படியானால் நீங்கள் முதல் பாவத்தின்மீது நம்பிக்கைக் கொள்ளவில்லை போலும். எல்லாமே சிறப்பானது என்றால் (ஈடன் தோட்டத்திலிருந்து) வீழ்வதும் அதற்கான தண்டனையும் இல்லை என்றாகிறதல்லவா?’

‘மரியாதைக்குரியவர் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்’ என்றார் பாங்க்லாஸ் மிகவும் பணிவுடன். ‘வீழ்தலும் மனிதனின் சாபமும் வேண்டுமென்றேதான் இந்த மிகச்சிறந்த உலகத்துக்குள் புகுத்தப்பட்டது.’

‘அப்படியென்றால் நீங்கள் தளையற்ற மனித விருப்பத்தில் நம்பிக்கை வைக்கவில்லையா?’

‘மரியாதைக்குரியவர் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். விடுதலை என்பது அவசியத் தேவையுடன் பொருந்திப் போகிறது. ஏனெனில் நாம் விடுதலையாக இருக்கவேண்டும் என்பது தேவையாக இருந்தது. ஏனெனில் முன்கூட்டியே நிர்ணயிக்கப் பட்ட மனித விருப்பத்தை...’

பாங்க்லாஸ் வாக்கியத்தை முடிப்பதற்கு முன்பாகவே, பாதிரியார் தனது வேலைக்காரனைப் பார்த்துக் கண்ணசைக்க, அவன் பாங்க்லாஸுக்கு ஒரு குடுவையில் ஒயினைக் கொடுத்தான்.

6

மேற்கொண்டு நிலநடுக்கங்கள் ஏற்படாமல் இருக்க போர்ச்சுக் கீசியர்கள் மத விசாரணை செய்வது; கேண்டிட் பொதுவில் சாட்டையால் அடிக்கப்படுவது.

நிலநடுக்கம் லிஸ்பனின் நான்கில் மூன்று பங்கை முற்றிலுமாக அழித்தபின்னர், அந்த நாட்டின் புத்திசாலிகள் ஒன்றுசேர்ந்து யோசித்ததில், மேற்கொண்டு எந்த அழிவும் நேராமல் இருக்க வேண்டுமானால் மக்களுக்கு அற்புதமான ஒரு மத விசாரணையைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று முடிவுசெய்தனர். ஏனெனில் பூமி நடுங்குவதைத் தடுக்க ஒரே உபாயம், பெரும் கொண்டாட்டத்துடன், சில மனிதர்களை உயிருடன் மெதுவாக நெருப்பில் வாட்டுவது என்று காய்ம்ப்பரா பல்கலைக்கழகம் சொல்லியுள்ளதே.

எனவே, தன்னுடைய தாயாக ஏற்றுக்கொண்ட ஒருவரை (காட்மத்ர்) மணம் செய்துகொண்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பிஸ்கேயன் பகுதியைச் சேர்ந்த ஒருவர், கோழிக்கறியுடன் ஒட்டிக்கொண்ட பன்றிக்கொழுப்பைச் சாப்பிட மறுத்த இரண்டு போர்ச்சுக்கீசியர்கள் ஆகியோரைப் பிடித்துக்கொண்டனர். இரவு உணவுக்குப் பிறகு, டாக்டர் பாங்க்லாஸ், கேண்டிட் இருவரையும் பிடித்துக்கொண்டனர். ஒருவரை, தன் மனத்தில் தோன்றியதையெல்லாம் பேசியதற்காக. அடுத்தவரை, அந்தப்

பேச்சை அங்கீகரிப்பதைப் போல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தற்காக. அவர்களை, சூரியனையே பார்க்காத, குளிரடைந்த இரண்டு அறைகளில் தனித்தனியாக இழுத்துக்கொண்டுபோய் அடைத்தனர். எட்டு நாள்கள் கழித்து அவர்கள் இருவருக்கும் சான் பெனிடோ ஆடைகளையும் தலையில் காகிதக் குல்லாய்களையும் அணிவித்தனர். கேண்டிடின் ஆடைகளில் நெருப்புக் கொழுந்து கீழ்நோக்கிச் செல்வதாகவும் சாத்தானுக்கு வாலும் நகங்களும் இல்லாமலும் வரையப்பட்டிருந்தன. ஆனால் பாங்க் லானின் சாத்தானுக்கு நகங்களும் வாலும் இருந்தன, நெருப்புக் கொழுந்து மேல்நோக்கிச் சென்றது. இருவரையும் தெருவில் இழுத்துச் சென்றனர். அவர்கள் ஒரு மோசமான பிரசங்கத் தையும், அடுத்து நல்லதொரு தேவாலய இசையையும் கேட்க வேண்டியிருந்தது. பாட்டின் தாள லயத்துக்கு ஏற்ப கேண்டிடைச் சாட்டையால் அடித்தனர். பிஸ்கேயன் பகுதியைச் சேர்ந்த வரையும், பன்றிக்கறி சாப்பிடாத இருவரையும் நெருப்பில் போட்டு எரித்தனர். ஆனால், பாங்க்லாலை, அது வழக்கமில்லை என்றபோதிலும்கூட, தூக்கில் போட்டனர். அதே நாளில் கடுமையான ஒரு நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டது.

பயம், ஆச்சரியம், கலவரம், உடலெங்கும் ரத்தம், இதயம் கன்னாபின்னாவென்று துடிக்க, கேண்டிட் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்:

‘இதுதான் மிகச் சிறந்த உலகம் என்றால் மற்ற உலகங்கள் எங்கே? வெறும் சாட்டையடி என்றால் அதனை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியும். ஏற்கெனவே பல்கேரியாவில் அடி வாங்கியுள்ளேன். ஆனால், அய்யோ பாவம் பாங்க்லால். அந்த மிகச் சிறந்த தத்துவவாதியைத் தூக்கில் போடுவதைக் காணவேண்டி வந்ததே? அதுவும் என்ன குற்றம் செய்தார் என்று அறியாமலேயே. அய்யோ பாவம் அனபாப்பிடீஸ்ட். மிகச்சிறந்த அந்த மனிதன் துறைமுகத்தில் தண்ணீரில் மூழ்கவேண்டியிருந்ததே! அய்யோ பாவம் மிஸ் குனிகொண்டே, மாதர்குல மாணிக்கம்! அவளது வயிறு கிழிபட்டு இறக்கவேண்டியிருந்ததே!’

இப்படியாக யோசித்துக்கொண்டே, பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு, சாட்டையால் அடி வாங்கிக்கொண்டு, மன்னிப்பு பெற்றுக்கொண்டு, ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, நிற்கமுடியாமல் நிற்பவனை நோக்கி ஒரு வயதான கிழவி வந்து சொன்னாள்:

‘மகனே, தைரியமாக இரு. என் பின்னால் வா!’

7

கிழவி கேண்டிடைக் கவனித்துக்கொண்டது; கேண்டிட் தனது காதலியைக் கண்டுபிடித்தது.

கேண்டிடுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. ஆனால் கிழவியைப் பின்தொடர்ந்து ஒரு பாழடைந்த வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே கிழவி, அவனது புண்களுக்குத் தடவிக்கொள்ள ஒரு களிம்பைக் கொடுத்தாள். அவன் படுத்துக்கொள்ள ஓர் எளிமையான படுக்கையைக் காட்டினாள். பக்கத்தில் உடுத்திக்கொள்ளத் துணிகள் இருந்தன. அவனுக்குச் சாப்பிடுவதற்கும் குடிப்பதற்கும் வைத்திருந்தாள்.

‘சாப்பிடு, குடி, தூங்கு’ என்றாள் அவள். ‘அடோகாவின் புனித அன்னை, படுவாவின் புனித அந்தோனியார், கம்போஸ்டெல்லாவின் புனித ஜேம்ஸ் அனைவரும் உன்னைத் தங்களது காவலுக்குள் வைத்திருக்கட்டும். நான் நாளை வருவேன்.’

தனது வேதனைகளைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கேண்டிட், அதைவிட அதிகமாக, அந்தக் கிழவியின் தர்ம சிந்தனையை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டு, அவளது கைகளுக்கு முத்தமிட விரும்பினான்.

‘நீ முத்தமிடவேண்டியது எனது கையை அல்ல’ என்றாள் அவள்.
‘நான் நாளை வருவேன். களிம்பைத் தடவிக்கொள், சாப்பிடு, தூங்கு.’

இத்தனைப் பேரழிவுகளுக்குப் பிறகும், கேண்டிட் சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கினான். அடுத்த நாள், கிழவி அவனுக்குக் காலை யுணவு கொண்டு வந்தாள். அவனது முதுகைப் பார்த்துவிட்டு, அதற்குக் களிம்பைத் தடவிவிட்டாள். அதேபோல, மாலை உணவைக் கொண்டு வந்தாள். இரவிலும் உணவு கொண்டு வந்துகொடுத்தாள். அதற்கடுத்த நாளும் அப்படியே செய்தாள்.

‘நீ யார்?’ என்றான் கேண்டிட். ‘யார் சொல்லி நீ இப்படிச் செய்கிறாய்? உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?’

அந்தக் கிழவி பதில் பேசவில்லை. அடுத்த மாலை வந்தவள், கையில் உணவு கொண்டு வரவில்லை.

‘என்னுடன் வா, எதுவும் பேசாதே’ என்றாள்.

அவனைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, நகரைவிட்டு வெளியே கால் மைல் தொலைவு கடந்து, தோட்டமும் வாய்க்கால்களும் சூழ்ந்த தனியான வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்குள்ள சிறிய கதவைத் தட்டினாள். கதவு திறந்தது. தனிப் படிக்கட்டு ஒன்று வழியாக கேண்டிடை அழகான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய இருக்கைகள், மேஜைகள் உள்ள ஒரு வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். வேலைப்பாடுள்ள ஓர் இருக்கையில் அவனை உட்காரவைத்துவிட்டு, கதவைத் தாழிட்டுச் சென்றாள். கேண்டிட் தான் ஒரு கனவில் இருப்பதாக நினைத்தான். இது வரையில் துரதிர்ஷ்டமான கனவுகளையே கண்டுவந்தவன், இப்போது திடீரென ஏற்கத்தக்கக் கனவுப் பகுதிக்கு வந்ததைப் போல் உணர்ந்தான்.

கிழவி விரைவிலேயே, நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும், பிரகாசமான நகைகளை அணிந்திருக்கும், முகத்தைத் திரையால் மறைத் திருக்கும் ஒரு கம்பீரமான பெண்ணை அழைத்து வந்தாள்.

கிழவி கேண்டிடை நோக்கி, ‘முகத்திரையை விலக்கிப் பார்’ என்றாள்.

அந்த இளைஞன் அருகே வந்து, துவண்ட கரங்களுடன் முகத்திரையை விலக்கிப் பார்க்கிறான். ஆ! அந்தத் தருணம்!

என்ன ஆச்சரியம்! அவன் மிஸ் குனிகொண்டேவையே பார்ப்பதாக நினைக்கிறான்? ஆம், அவளைத்தான் பார்க்கிறான். அவளேதான்! அவனைப் பலவீனம் ஆட்கொள்கிறது. அவனால் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசமுடிவதில்லை. அவள் காலடியில் வீழ்கிறான். குனிகொண்டே இருக்கையில் விழுகிறாள். கிழவி ஒரு முகரும் மருந்துச் சீசாவை நீட்டுகிறாள். அவர்கள் இருவரும் நினைவுக்கு வந்து பேச்சைப் பெறுகிறார்கள். உடைந்த குரலில் பேசத் தொடங்குகிறார்கள். கேள்விகளையும் பதில்களையும், இடையிடையே பெருமூச்சுகளையும் கண்ணீர்த் துளிகளையும் அழுகைகளையும் சேர்த்தே பரிமாறிக்கொள்கிறார்கள்.

கிழவி, குறைவாகச் சத்தம் போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்து, அவர்களைத் தனியாக விட்டுவிட்டு வெளியேறினாள்.

‘என்ன! இது நீதானா? உயிருடன்தான் இருக்கிறாயா? உன்னை போர்ச்சுகலில் மீண்டும் காண்கிறேனே! அப்படியானால் உன்னை அவர்கள் வன்புணர்ச்சி செய்யவில்லையா? டாக்டர் பாங்க்லாஸ் என்னிடம் சொன்னதைப்போல உன் வயிற்றை அவர்கள் வெட்டிப் போடவில்லையா?’

‘ஆம், அவர்கள் அப்படித்தான் செய்தனர்’ என்றாள் அழகி குனிகொண்டே. ‘ஆனால், அந்த விபத்துகள் உயிரை மாய்ப்பன அல்லவே.’

‘ஆனால், உனது தாயும் தந்தையும் கொல்லப்படவில்லையா?’

‘ஆம், அது மிகவும் உண்மையே’ என்றாள் குனிகொண்டே கண்ணீருடன்.

‘உன் சகோதரன்?’

‘என் சகோதரனும் கொல்லப்பட்டான்.’

‘நீ எப்படி போர்ச்சுகலுக்கு வந்தாய்? நான் இங்கே இருப்பது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது? என்ன வித்தையைப் பயன்படுத்தி என்னை இந்த வீட்டுக்கு வரவழைத்தாய்?’

‘அனைத்தையும் உனக்குச் சொல்கிறேன். ஆனால் அதற்குமுன், உனது முழு வரலாற்றையும் நீ சொல். எனக்கு முத்தம் கொடுத்தபின் நீ உதை வாங்கியதற்குப் பின் என்ன நடந்தது?’ என்று கேட்டாள் அவள்.

கேண்டிட், அவள் சொற்படி நடந்தான். ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிக்
கிடந்தாலும், அவனது குரல் மெலிந்திருந்தாலும் நடுங்கிக்
கொண்டிருந்தாலும், அவனது முதுகு, வலியில் துடித்தாலும்,
அவற்றையும் மீறி, தான் அவளைவிட்டுப் பிரிந்த கணத்தில்
இருந்து தனக்கு நடந்த அனைத்தையும் வெளிப்படையாகச்
சொல்லிமுடித்தான். குனிகொண்டே அனபாப்டிஸ்டும்
பாங்க்லாஸும் இறந்ததைக் கேட்டு, தனது கண்களை வானை
நோக்கி உயர்த்திக் கண்ணீர் வடித்தாள். பிறகு, தனக்கு நடந்ததை
விவரிக்கத் தொடங்கினாள். கேண்டிட் ஒரு வார்த்தை பிசகாமல்
அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டே கண்களால் அவளை
விழுங்கிக்கொண்டான்.

குனிகொண்டேயின் வரலாறு

‘நான் படுக்கையில் அசந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, கடவுள் பல்கேரியர்களை தண்டர்-டென்-ட்ராங்க் கோட்டைக்கு அனுப்பிவைக்கப் பிரியப்பட்டார். அவர்கள் என் தந்தையையும் சகோதரனையும் கொன்றனர். என் தாயைத் துண்டு துண்டாக வெட்டினர். இதைக் கண்டு நான் மயக்கமடைந்ததைப் பார்த்த ஆறடி உயரம் உள்ள ஒரு பல்கேரியன், என்மீது விழுந்து என்னைப் புணர முற்பட்டான். அதனால் என் மயக்கம் தெளிந்தது. நான் சத்தமிட்டேன், போராடினேன், கடித்தேன், கீறினேன். அந்த பல்கேரியனின் கண்களைத் தோண்டி எறிய முயன்றேன். என் தந்தையின் வீட்டில் நடந்ததெல்லாம், போரின்போது சர்வசாதாரணமாக நடக்கும் செயல்கள் என்பதை நான் அறியவில்லை. அந்த முரடன், ஒரு குறுவாளால் என் இடது விலாவில் வெட்டினான். அந்த வடு இன்னமும் இருக்கிறது.’

‘நான் அந்த வடுவைப் பார்க்கலாமா?’ என்றான் நேர்மையாளன் கேண்டிட்.

‘நிச்சயமாக’ என்றாள் குனிகொண்டே. ‘ஆனால் இப்போது என்னைக் கதையைச் சொல்லவிடு.’

‘சரி, சொல்’ என்றான் கேண்டிட்.

அவள் கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

‘அப்போது ஒரு பஸ்கேரிய கேப்டன் உள்ளே வந்தான். நான் ரத்தம் சிந்திக்கொண்டிருப்பதையும், கவலையே இல்லாது அந்த பஸ்கேரிய சிப்பாய் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டான். அந்த முரடனின் மரியாதையற்ற நடத்தையால் கோபம் கொண்ட கேப்டன், அந்த முரடனை, என் உடலின் மீதே வெட்டித் தள்ளினான். என்னுடைய காயத்துக்கு மருந்திடுமாறு ஆணையிட்டான். என்னைத் தன்னுடைய தங்குமிடத்துக்கு போர்க்கைதியாக அழைத்துச்சென்றான். அங்கே நான் அவனுடைய துணிகளைத் துவைத்தேன்; சமையல் செய்தேன். அவன் என்னைப் பேரழகி என்று நினைத்தான்; சத்தியம் செய்தான். அவனும் வடிவான உடலைக் கொண்டவன், மிருதுவான, வெள்ளையான தோலைக் கொண்டவன் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால், அவனுக்குத் தத்துவவாதத்தின்மீது சிறிதுகூட நாட்டமில்லை. டாக்டர் பாங்க்லாஸ் போன்ற ஒருவரிடம் அவன் பாடம் படிக்கவில்லை என்பது தெளிவு. மூன்று மாதங்களில் அவன் கையிலிருந்த பணம் செலவழிந்ததும், என்மீது சுவாரசியம் குன்றியதும், என்னை டான் இஸ்ஸாகார் என்ற ஒரு யூதனிடம் விற்றுவிட்டான். அந்த யூதன் ஹாலந்து, போர்ச்சுகல் பகுதியில் வியாபாரம் செய்பவன். பெண்கள்மீது நாட்டம் அதிகம் கொண்டவன். அவனுக்கு என்மீது கொள்ளை பிரியம். ஆனால், பஸ்கேரிய கேப்டனைத் தடுத்ததைவிட அதிகமாக அந்த யூதனைத் தடுத்தேன். ஓர் அடக்கமான பெண் ஒருமுறை அனுபவிக்கப்பட்டாலும், அவளது கற்பு அதனால் வலுவாகிறது. என்னை வழிக்குக் கொண்டுவர, இந்த நாட்டுக்கு என்னை அவன் அழைத்து வந்தான். இதுவரையில் தண்டர்-டென்-ட்ராங்க் கோட்டையின் எழிலுக்கு நிகராக எதுவுமே இல்லை என்றே நினைத்துவந்தேன். ஆனால் அது தவறு என்று புரிந்தது.

‘நகரின் மத நீதிபதி, ஒருநாள் வழிபாடு நடக்கும்போது என்னையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஆளனுப்பி, தனிப்பட்ட விஷயங்கள் சிலவற்றைப் பேசவேண்டும் என்று சொன்னார். அவரது மாளிகைக்கு நான் அழைத்துச் செல்லப் பட்டேன். அவரிடம் எனது குடும்ப வரலாற்றை விளக்கினேன். அப்படிப்பட்ட பின்னணியில் வந்த நான், ஓர் இஸ்ரவேலருடன்

இருப்பது எனது மதிப்புக்கு இழுக்கு என்று அவர் விளக்கினார். டான் இஸ்ஸாகாரிடம் என்னை மத நீதிபதிக்கு விட்டு விடுவதுதான் சரி என்றார். ஆனால் டான் இஸ்ஸாகார் கையில் பைசா உள்ளவன் என்பதாலும், அரசனுக்கே வட்டிக்குப் பணம் தருபவன் என்பதாலும், இதனைக் கேட்க மறுத்தான். மத நீதிபதி, அவனை (கிறிஸ்துவ) மதத்துக்கு எதிரானவன் என்று சொல்லிக் கொளுத்திவிடுவதாகப் பயமுறுத்தினார். பயந்துபோன யூதன், ஒரு முடிவை முன்வைத்தான். எனது வீடும் நானும் பொதுவில் வைக்கப்படுவோம். திங்கள், புதன், சனி யூதனுக்கு. மீதி நாள்கள் மத நீதிபதிக்கு. இந்த ஒப்பந்தம் நடந்து ஆறு மாதங்கள் ஆகின்றன. ஆனால், சண்டைகளுக்குக் குறைவில்லை. சனி இரவிலிருந்து ஞாயிறுவரையான காலம் பழைய சட்டங்களுக்கு உட்பட்டதா, புதுச் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டதா என்று அவர்கள் இருவராலும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. என் பங்குக்கு, நான் அவர்கள் இருவரையும் அனுமதிக்காமலேயே இருக்கிறேன். அந்தக் காரணத்தால்தான், அவர்கள் இருவரும் என்மீது பிரியமாக இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

‘நிளநடுக்கம் ஏற்படாமல் தடுக்கவும், டான் இஸ்ஸாகாரைப் பயமுறுத்தவும் மத நீதிபதி, ஒரு கொளுத்துதலுக்கு ஏற்பாடு செய்தார். அந்த விழாவுக்கு என்னை அழைத்திருந்தார். எனக்கு நல்ல இருக்கை தரப்பட்டது. வழிபாட்டுக்கும் பலிக்கும் இடையில் எங்களுக்கு உணவு வழங்கப்பட்டது. அந்த இரண்டு யூதர்களும் பிஸ்கேய்ன் ஆளும் கொளுத்தப்படும்போது, நான் திகிலடைந்தேன். ஆனால், சான் பெனிட்டோவிலும் காகிதத் தொப்பியிலும் பாங்க்லாஸைப்போலத் தென்பட்ட ஓர் உருவத்தைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியம், பயம், கலவரம் இருக்கிறதே! நான் என் கண்களைக் கசக்கிப் பார்த்தேன். கவனமாகப் பார்த்தேன். அந்த உருவம் தூக்கிவிடப்படும் போது, நான் மயக்கமடைந்தேன். நான் மீண்டுவரும்போது உன் ஆடைகளை உருவி, அம்மணமாக்கியதைப் பார்த்ததில், எனது திகில், பீதி, சோகம், அவநம்பிக்கை உச்சத்தை அடைந்தது. உண்மையில் உனது தோல், என்னுடைய பல்கேரிய கேப்டனை விட வெண்மையாகவும் நல்ல வண்ணத்துடனும் இருந்தது. இந்தக் காட்சி என் உணர்வுகளைத் தூண்டி, என்னை விழுங்கியது. ‘நிறுத்துங்கள், காட்டான்களே’ என்று நான் கத்த எத்தனித்தேன். ஆனால், என் குரல் வெளிவரவில்லை. உன்னைச் சாட்டையால் அடித்துமுடித்தபிறகு எனது கத்தல்களுக்கு எந்தப்

பலனும் இருந்திருக்காது. அதெப்படி, என் காதலன் கேண்டிடும் அறிவாளி பாங்க்லாஸும் ஒரே நேரத்தில் லிஸ்பனுக்கு வந்தார்கள்? அதில் ஒருவருக்கு 100 கசையடி, மற்றொருவருக்குத் தூக்கு. அதுவும் நான் யாருடைய காதலியாக இருக்கிறேனோ அந்த மத நீதிபதியின் கையால். இந்த உலகில் எல்லாமே மிகச் சிறந்ததற்குத்தான் என்று சொன்ன பாங்க்லாஸ் என்னை மிக மோசமாக ஏமாற்றிவிட்டார்.

‘கலவரம், குழப்பம் மற்றும் பலவீனத்தால் சாவதற்கும் தயார் என்ற நிலையில் நான் இருந்தபோது, என் மனத்தில் என் தந்தை, தாய், சகோதரனது மரணங்கள், அசிங்கமான பஸ்கேரிய சிப்பாய் என்னைக் கத்தியால் கிழித்து எனக்குச் செய்த அவமரியாதை, பஸ்கேரிய கேப்டனிடம் குற்றேவல் செய்தது, கோரமான டான் இஸ்ஸாகாரிடம் இருந்தது, வெறுக்கத்தக்க மத நீதிபதியிடம் இருந்தது, டாக்டர் பாங்க்லாஸ் கொல்லப்பட்டது, இசையுடன் சேர்ந்து உன்னைக் கசையால் அடித்தது, அன்று நான் உன்னைக் கடைசியாகச் சந்தித்தபோது, அந்தத் திரைக்குப் பின் நான் உனக்கு முத்தம் கொடுத்தது - அனைத்தும் ஓடின. இத்தனை கஷ்டங்களுக்கும்பிறகு உன்னை என்னிடம் கொண்டு சேர்த்த தற்காக நான் கடவுளைப் போற்றினேன். என்னுடைய கிழவியை அனுப்பி உன்னைப் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு சொன்னேன். உன்னை கூடிய சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவருமாறு ஆணையிட்டேன். அதை அவள் சரியாகச் செய்துவிட்டாள். உன்னைப் பார்க்கும், நீ பேசுவதைக் கேட்கும், உன்னுடன் பேசும் சந்தோஷத்தை மீண்டும் அடைந்துள்ளேன். ஆனால், நீ பசியுடன் இருக்கவேண்டும். எனக்கும் தாங்கமுடியாத பசி. வா, சாப்பிடலாம்.’

அவர்கள் இருவரும் மேசையில் அமர்ந்தனர். உணவு முடிந்ததும் இருவரும் இருக்கைக்கு வந்தனர். அப்போதுதான் டான் இஸ்ஸாகார் அங்கே வந்தான். அன்று யூத சப்பாத் தினம். இஸ்ஸாகார் தனது உரிமையை நிலைநாட்டித் தன் காதலைச் சொல்ல வந்திருந்தான்.

9

குனிகொண்டே, கேண்டிட், மத நீதிபதி, யூதர் ஆகியோருக்கு என்ன நடந்தது?

இந்த இஸ்ஸாகார் என்பவன், இஸ்ரேல் பாபிலோனிடம் அடிமைப்பட்டதற்குப் பிறகான காலகட்டத்தில், ஹீப்ருக்களிலேயே பயங்கர கோபக்கார ஆசாமியாக இருந்தான்.

‘அட கல்லியாத் தேவடியாளே, அந்த மத நீதிபதி போதாதா உனக்கு? இந்தப் பொறுக்கியும் உன்னைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுமா?’

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே, தான் எப்போதும் கையோடு எடுத்துக்கொண்டு செல்லும் ஒரு குறுங்கத்தியை உருவிக் கொண்டு, தன்னுடைய எதிரியிடம் ஆயுதம் ஏதும் இருக்காது என்று நினைத்துக்கொண்டு, கேண்டிட் மேல் பாய்ந்தான்.

ஆனால் வெஸ்ட்ஃபாலியாவைச் சேர்ந்த கேண்டிட், கிழவியிடமிருந்து பெற்ற உடையுடன் ஒரு வாளையும் பெற்றிருந்தான். அந்த வாளை உருவி, சாதுவாக இருந்தாலும்கூட, இஸ்ரேலியனை ஒரே வெட்டாக வெட்டி, குனிகொண்டேயின் காலடியில் எறிந்தான்.

‘புனித மேரியே, நமக்கு இனி என்ன ஆகும்? என் வீட்டில் ஒருவன் கொலையாகியுள்ளானே? நீதி அலுவலர்கள் வந்தால், நாம் தொலைந்தோம்’ என்றாள் அவள்.

‘பாங்க்லாஸ் தூக்கில் போடப்பட்டிருக்காவிட்டால், சிறந்த தத்துவவாதியான அவர், இந்த அவசர நிலையில் நமக்கு நல்ல அறிவுரை வழங்கியிருப்பார். அவர் இல்லாத காரணத்தால், கிழவியிடம் யோசனை கேட்போம்’ என்றான் கேண்டிட்.

அறிவாளியான கிழவி யோசனையைச் சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்குள், மற்றொரு கதவு திறந்தது. நள்ளிரவுக்கு ஒரு மணி நேரம் கழிந்து, ஞாயிறு ஆரம்பித்திருந்தது. அந்த நாள், மத நீதிபதிக்குச் சொந்தமான நாள். உள்ளே நுழைந்த அவர், கசையடி வாங்கிய கேண்டிட் கையில் உருவிய வாளுடன் இருப்பதையும், தரையில் ஓர் இறந்த மனிதன் கிடப்பதையும், குனிகொண்டே பயத்துடன் இருப்பதையும், கிழவி ஆலோசனை சொல்ல எத்தனிப்பதையும் பார்த்தார்.

அந்த நேரத்தில் கேண்டிடின் மனத்தில் இதுதான் ஓடியது:

இந்தப் புனித ஆசாமி யாரையாவது உதவிக்கு அழைத்து, நிச்சயமாக என்னை நெருப்பில் இட்டுக் கொளுத்திவிடுவார். குனிகொண்டேயையும் அப்படியே செய்யலாம். இவன்தான் நான் கசையடி பெறுவதற்குக் காரணம். இவன்தான் எனது போட்டி. நான் ஏற்கெனவே கொலை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டேன். இனியும் தாமதியாமல் தொடர்ந்து கொலை செய்து விடவேண்டும்.

சிந்தனை தெளிவாகவும் உடனடியாகவும் இருந்தது. எனவே, மத நீதிபதி அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு முன்னால், வாளை அவர்மேல் சொருகி இழுத்து, யூதனின் பக்கத்தில் தள்ளினான்.

‘மறுபடியுமா?’ என்றாள் குனிகொண்டே. ‘இனி நமக்குக் கருணையே கிடையாது. நம்மை நாடுகடத்திவிடுவார்கள். நம்முடைய கடைசி நிமிடம் நெருங்கிவிட்டது. எப்படி நீ இதனைச் செய்தாய்? இவ்வளவு சாதுவான நீ, எப்படி ஒரு யூதனையும் ஒரு கிறிஸ்துவனையும் இரண்டு நிமிடங்களுக் குள்ளாகக் கொன்றாய்?’

‘அழகான பெண்ணே, ஒருவன் காதல்வயப்பட்டிருக்கும்போது, பொறாமையில் இருக்கும்போது, மத விசாரணையில் கசையடி வாங்கியிருக்கும்போது, எதை வேண்டுமானாலும் செய்வான்’ என்று பதில் சொன்னான் கேண்டிட்.

கிழவி சொன்னாள்: ‘கொட்டடியில் மூன்று அந்தலூசியா குதிரைகள், சேணம் பூட்டப்பட்டு உள்ளன. தைரியசாலி கேண்டிட் போய் அவற்றைத் தயார் செய்யட்டும். அம்மணியிடம் பணமும் நகைகளும் உள்ளன. எனவே, என்னால் ஒரு புட்டத்தால் மட்டும் தான் உட்காரமுடியும் என்றாலும்கூட, உடனடியாகக் குதிரைகளில் ஏறி, கேடிஸுக்குப் போவோம். அங்கே இப்போது அற்புதமான வானிலை உள்ளது. இரவில் பயணம் செய்தால் சுகமாக இருக்கும்.’

கேண்டிட் உடனடியாக மூன்று குதிரைகளையும் தயார் செய்தான். குனிகொண்டே, கிழவி, அவன் மூவரும் ஒரேயடியாக முப்பது மைல் பயணம் செய்தனர். அவர்கள் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த அதே நேரம், மத குருமார்கள் அந்த வீட்டில் நுழைந்தனர். மத நீதிபதியை ஓர் அழகான சர்ச்சில் அடக்கம் செய்தனர். இஸ்ஸாகாரின் உடலை, குப்பைத்தொட்டியில் வீசியெறிந்தனர்.

கேண்டிட், குனிகொண்டே, கிழவி மூவரும் சியர்ரா மொரீனா மலைத்தொடருக்கு இடையே உள்ள அவாசீனா என்ற சிறு நகரை அடைந்தனர். அங்கே ஓர் உணவு விடுதியில் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டனர்.

10

கேடிஸில் கேண்டிட், குனிகொண்டே, கிழவி ஆகியோர் திண்டாட்டத்தில் மாட்டிக்கொண்டது, அங்கிருந்து அவர்கள் கிளம்புவது.

‘அய்யோ!, என் நகைகளையும் பணத்தையும் யார் திருடிக் கொண்டது?’ என்றாள் குனிகொண்டே கண்ணீருடன். ‘இனி நான் எப்படி வாழ்வேன்? என்ன செய்வேன்? எங்கேயிருந்து மத நீதிபதிகளையும் யூதர்களையும் பிடித்து மேற்கொண்டு பணமும் நகையும் சேகரிப்பேன்?’

‘ம்... எனக்கென்னவோ நம்மோடு நேற்றிரவு படாஹோஸ் விடுதியில் தங்கிய கிரே பாதிரியார்மேல்தான் சந்தேகம். அவசரப்பட்டு முடிவுசெய்யாமல் இருக்கக் கடவுள் எனக்கு உதவட்டும். ஆனால் அவர்தான் இருமுறை நம் அறைக்கு வந்தார்; நாம் கிளம்புவதற்கு முன்னதாகவே கிளம்பிவிட்டார்’ என்றாள் கிழவி.

‘அட்டா! இந்த உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எல்லோருக்கும் சமமாகவே சொந்தம் என்றும் அதனால் அனைவரும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சொந்தம் கொண்டாடலாம் என்றும் பாங்க்லாஸ் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

அந்தக் கொள்கையின்படிப் பார்த்தாலும்கூட கிரே பாதிரியார் நமது பயணத்தைத் தொடரவேண்டிய அளவுக்காவது நமக்குப் பணத்தைவிட்டுச் சென்றிருக்கவேண்டும். உன்னிடம் கொஞ்சம் கூடப் பணம் பாக்கியில்லையா, குனிகொண்டே?' என்றான் கேண்டிட்.

‘ஒரு காசுகூட இல்லை’ என்றான் அவள்.

‘இப்போது என்ன செய்வது?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘ஒரு குதிரையை விற்றுவிடுவோம்’ என்று பதில் சொன்னாள் கிழவி. ‘ என்னால் ஒரு புட்டத்தால் மட்டும்தான் உட்கார முடியும் என்றாலும்கூட, நான் மிஸ் குனிகொண்டே பின்னால் உட்கார்ந்துவருகிறேன். அப்படியே கேடிஸ் சென்று விடலாம்.’

அந்த விடுதியில் தங்கியிருந்த பெனடிக்கடன் பாதிரியார் ஒருவர், குறைந்த விலைக்குக் கிடைத்தது என்பதால் அந்தக் குதிரையை வாங்கிக்கொண்டார். கேண்டிட், குனிகொண்டே, கிழவி மூவரும் லூசெனா, சில்லாஸ், லெப்ரிக்ஸா வழியாக கேடிஸை அடைந்தனர். அங்கே ஒரு படை, கப்பலில் செல்லத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தது.

பராகுவே நாட்டில் உள்ள ஜெசுயிட் பாதிரியார்கள் சான் சாக்ரமெண்ட் பக்கம் இருந்த ஒரு பழங்குடியினரை, ஸ்பெயின் மற்றும் போர்ச்சுகலின் அரசர்களுக்கு எதிராகத் தூண்டி விட்டுள்ளதால், அவர்களை வழிக்குக் கொண்டுவர இந்தப் படை அனுப்பப்பட இருந்தது.

கேண்டிட் ஏற்கெனவே பல்கேரியப் படையில் இருந்ததாலும், இந்த ராணுவப் படையின் ஜெனரலிடம் சென்று பயமின்றியும் திறனுடனும் வேகமாகவும் நடந்துகொண்டதாலும், ஒரு தரைப்படைக்கு அவன் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். இப்போது அவன் ஒரு கேப்டன். அவன், மிஸ் கேண்டிட், கிழவி, இரண்டு பணியாளர்கள், மத நீதிபதிக்குச் சொந்தமான இரண்டு அந்தலூசியக் குதிரைகள் ஆகியவற்றோடு கப்பலில் கிளம்பினான்.

அந்தப் பயணத்தின்போது, பாங்க்லாஸின் தத்துவம் பற்றி அவர்கள் நிறைய விவாதித்தனர்.

‘நாம் இப்போது புதிய உலகத்துக்குப் போகிறோம். நிச்சயம் இங்கே அனைத்தும் சிறந்ததாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் இப்போது நாம் இருக்கும் உலகத்தில் இயற்கைத் தத்துவம், அறத் தத்துவம் இரண்டிலும் கொஞ்சம் புகார் செய்வதற்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நான் உன்னை மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன்’ என்றாள் குனிகொண்டே. ‘ஆனால், நான் இதுவரை பார்த்தது, அனுபவித்தது அனைத்தும் என் மனத்தில் பயத்தை நிரப்பி உள்ளது.’

‘எல்லாம் நல்லபடியாகவே நடக்கும்’ என்றான் கேண்டிட். ‘இந்தப் புது உலகின் கடல், ஐரோப்பியக் கடலைவிட இப்போதே சிறப்பானதாகத்தான் இருக்கிறது. அமைதியாக உள்ளது; காற்றும் சீராக உள்ளது. நிச்சயம் இந்தப் புது உலகம் தான் அனைத்து உலகங்களிலும் சிறப்பான உலகமாக இருக்க வேண்டும்.’

‘கடவுள் அப்படியே இருக்குமாறு செய்யட்டும்’ என்றாள் குனிகொண்டே. ‘ஆனால், நான் மகிழ்ச்சியற்று இருப்பதால், என் இதயம் நம்பிக்கையை உள்ளே வரவிடுவதில்லை.’

‘நீங்களெல்லாம் புலம்புகிறீர்கள்’ என்றாள் கிழவி. ‘ஆனால் நான் அடைந்துள்ள துரதிர்ஷ்டத்தை நீங்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது.’

அதைக் கேட்டதும் குனிகொண்டே குபுக்கென்று சிரித்து விட்டாள். தன்னைவிட அதிகம் துரதிர்ஷ்டம் வாய்த்தவள் என்று அவள் நகைச்சுவை செய்வதாக நினைத்தாள்.

‘அம்மா, உன்னை இரண்டு பல்கேரியர்கள் வன்புணர்ச்சி செய்திருந்தால், உன் விலாவில் இரண்டு ஆழமான வெட்டுக்காயங்கள் இருந்தால், உன் இரண்டு கோட்டைகள் தூள் தூளாகியிருந்தால், உன் இரண்டு தாய்கள் துண்டு துண்டாக வெட்டப் பட்டிருந்தால், உன் இரண்டு காதலர்கள் மதத் தீர்ப்பின்போது கசையடி பட்டிருந்தால் ஒழிய, நீ என்னைவிட துரதிர்ஷ்டம் வாய்ந்தவள் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அத்துடன், 72 தலைமுறைகள் ஜமீந்தார் பரம்பரையில் வந்த நான், ஒரு சமையல்காரியாக இருந்துள்ளேன்!’ என்றாள் குனிகொண்டே.

‘பெண்ணே, உனக்கு என் பிறப்பைப் பற்றித் தெரியாது. என் பின்பக்கத்தை உனக்குக் காண்பித்தால் நீ இப்படிப் பேச மாட்டாய். உன் முடிவை மாற்றிக்கொள்வாய்’ என்றாள் கிழவி.

இந்த பதில், குனிகொண்டே, கேண்டிட் இருவரது ஆர்வத்தையும் வெகுவாகத் தூண்டிவிட்டது. கிழவி சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கிழவியின் வரலாறு

‘இப்போதிருப்பதுபோல் எப்போதுமே என்னுடைய கண்கள் கலங்கியிருந்ததில்லை. இமைகள் சிவந்திருந்ததில்லை. என் மூக்கு என் தாடையைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்ததில்லை. நான் எப்போதும் வேலைக்காரியாக மட்டுமே இருந்ததில்லை. நான் போப் பத்தாவது அர்ப்பனுக்கும் பாலஸ்டீரினாவின் அரசிக்கும் மகளாகப் பிறந்தவள். 14 வயதாகும்வரை அரண்மனையில் வசித்தேன். அந்த அரண்மனையுடன் ஒப்பிடும்போது உங்களது ஜெர்மன் ஜமீந்தார் கோட்டைகளெல்லாம் வெறும் மாட்டுத் தொழுவங்களுக்குச் சமம். என்னுடைய ஒரு ஆடை, வெஸ்ட்ஃபாலியாவின் அத்தனை பெருமைகளையும்விட மதிப்புவாய்ந்தது. சுகங்கள், நம்பிக்கைகள், மதிப்புகள் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் நான் வளர வளர, என் அழகு, அறிவு, சாதனை அனைத்தும் அதிகமாகிக்கொண்டே போனது. என்மீது அனைவருக்கும் காதல் உருவாக ஆரம்பித்தது. எனது தொண்டை உருவாக ஆரம்பித்தது. என்ன தொண்டை! வெள்ளையாக, வலுவாக, மெடிசியின் வீனஸுடையதைப்போல. என்ன கண்கள்! என்ன இமைகள்! என்ன கருப்பான புருவங்கள். என் கருவிழிகளில் இருந்து வெளியான ஜுவாலைகள், நட்சத்திரங்களை மறைத்தன என்று எங்கள் பகுதியில் இருந்த

கவிஞர்கள் சொன்னார்கள். என் வேலைக்காரிகள், எனக்கு ஆடை உடுத்திவிடும்போதும் அவிழ்த்துவிடும்போதும், என்னை முன்னிருந்தோ, பின்னிருந்தோ எப்படிப் பார்த்தாலும் ஆனந்தக் களிப்படைந்தனர். அந்த வேலையைச் செய்ய ஆண்கள் எவ்வளவு மகிழ்ந்திருப்பார்கள்!

‘நான் மாஸ்ஸா கராராவின் இளவரசனுக்கு வாழ்க்கைப்பட இருந்தேன். எப்பேர்ப்பட்ட இளவரசன் அவன்! என்னைப் போன்றே அழகானவன், இனிமையானவன், ஏற்கத்தக்கவன், அறிவுக்கூர்மை மிக்கவன், காதலால் ஜொலிப்பவன். முதல் முறையாகக் காதலிக்கும் அனைவரைப் போன்றும் நான் அவனைக் காதலித்தேன். இல்லையில்லை - வழிபட்டேன், வசியப்பட்டேன். கல்யாண நாள் நிச்சயம் ஆனது. ஆச்சரியம் தரத்தக்க வகையில் எங்கும் பகட்டும் பிரமாண்டமும் விளங்கின. விருந்து, சாராயம், கூத்து. இத்தாலி அனைத்துமே என்னைப் புகழ்ந்து கவிதைகள் இயற்றின. ஆனால், ஒரு கவிதைகூடத் தேறாது என்பது வேறு விஷயம். சந்தோஷத்தின் உச்சியை நான் அடைய இருந்தேன். அப்போதுதான், என் இளவரசனின் ஆசைக் கிழத்தியாக இருந்த ஒரு கிழ ஜமீந்தாரினி அவனை சாக்லேட் பருக அழைத்தாள். இரண்டே மணிநேரத்தில் அவன் வாந்தி யெடுத்துச் செத்தான். ஆனால் இது ஒன்றுமே இல்லை என்பது போல இருந்தன அடுத்து நடந்த சில நிகழ்வுகள். இந்தச் சாவால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட என் தாய், சோகத்தில், சாவு விழுந்த இடத்தைவிட்டே செல்ல முடிவெடுத்தாள். கேட்டாவுக்கு அருகில் அவளுக்கு ஒரு நல்ல பண்ணை வீடு இருந்தது. அங்கு செல்ல, ரோம் நகரில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ் தேவாலய பலிபீடத் தைப் போன்று தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்ட ஒரு கப்பலில் நாங்கள் ஏறினோம். ஆனால் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் அந்தக் கப்பலைத் தாக்கினர். எங்கள் ஆட்கள், போப்பின் வீரர்களைப் போன்றே எங்களைக் காத்தனர்! அதாவது கால்களால் முட்டி போட்டு, கைகளைக் கீழே போட்டு, சாவின் முனையில் இருந்து கொண்டு கொள்ளைக்காரர்களிடம் உயிருக்காகக் கெஞ்சினர்.

‘அவர்கள் அனைவரும் ஆடைகள் உரிக்கப்பட்டனர். என் தாய், என் வேலைக்காரிகள், நான் என அனைவரும் அதேபோல் ஆக்கப்பட்டோம். எந்த வேகத்தில் இவர்கள் ஆடைகளை உரிக்கிறார்கள் என்பது ஆச்சரியம் தரத்தக்கது. அதைவிட ஆச்சரியம், பெண்களின் உடல்களின் சில பாகங்களில் அவர்கள்

விரல்களைவிட்டுத் துழாவியது. இது ஒரு புதுச் சடங்காகத் தோன்றியது. இதுவரை உலகில் பார்க்காத ஒரு விஷயத்தை அப்படித்தானே கருதமுடியும்? பிறகு, நாங்கள் வைரங்களை அங்கே ஒளித்துவைத்திருக்கிறோமா என்பதைக் கண்டு பிடிக்கவே அப்படிச் செய்தார்கள் என்று அறிந்தேன். கப்பல் ஓட்டும் கலையை அறிந்த நாடுகளிடையே இந்தப் பழக்கம் காலங்காலமாக இருந்துவருகிறதாம். தீவிர மதப்பற்றுகொண்ட மால்ட்டா வீரர்கள்கூட, துருக்கியர்களைக் கைது செய்தவுடன், அது ஆண் கைதியாக இருந்தாலும் சரி, பெண் கைதியாக இருந்தாலும் சரி, இந்தத் தேடலைக் கட்டாயமாகச் செய்யத் தவறுவதில்லை என்று அறிந்துகொண்டேன். இந்த விதிகளிலிருந்து நாடுகள் எப்போதும் விலகுவதில்லை.

‘ஓர் இளவரசியும் அவளது தாயும் அடிமைகள் ஆக்கப்பட்டு மொராக்கோவுக்குக் கொண்டுசெல்லப்படும்போது, எந்த அளவு கொடுமைகளுக்கு உள்ளாவார்கள் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. அந்தக் கொள்ளைக்காரக் கப்பலில் நாங்கள் என்னவெல்லாம் அனுபவித்திருப்போம் என்று உங்களால் எளிதாகக் கற்பனை செய்யமுடியும். எனது தாய் அப்போதும் அழகாக இருந்தாள். என் வேலைக்காரிகள்கூட, ஆப்பிரிக்காவில் கிடைக்கும் அத்தனை அழகிகளையும்விட அதிக அழகுடன் இருந்தனர். என்னைப் பொருத்தமட்டில், ஆசையைத் தூண்டும்வண்ணம், வடிவாக, நளினமாக இருந்தேன். அத்துடன் ஒரு கன்னியாகவும் இருந்தேன்! ஆனால் அதிக காலம் அப்படி இருக்கமுடியவில்லை. மாஸ்ஸா கராராவின் இளவரசனுக்காக என்று வைத்திருந்த பூவை, கொள்ளைக்கார கேப்டன் பறித்துக்கொண்டான். அவன் ஒரு வெறுக்கத்தக்க கறுப்பன். ஆனால் என்னவோ எனக்குப் பெரும் மரியாதை செய்ததுபோல நடந்துகொண்டான். மொராக்கோ வந்துசேரும்வரையில் நாங்கள் அனுபவித்ததை வைத்துப் பார்க்கும்போது, பாலஸ்தீனாவின் அரசியும் நானும் மிகவும் வலுவானவர்களாகவே இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் இவற்றை விட்டுத்தள்ளுவோம். இவை குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்கு முக்கியமான விஷயங்கள் அல்ல.

‘நாங்கள் மொராக்கோவை அடைந்தபோது, அது ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. பேரரசர் மூலி-இஸ்மேலின் 50 மகன்களுக்கும் தனித்தனியான குழுக்கள்

இருந்தன. அவர்கள் 50 உள்நாட்டுப் போர்களை உருவாக்கி இருந்தனர். கறுப்பர்களுக்கு எதிராகக் கறுப்பர்கள், காப்பி நிறத்தவர்க்கு எதிராகக் கறுப்பர்கள், காப்பி நிறத்தவர்க்கு எதிராகக் காப்பி நிறத்தவர், முலாட்டோக்களுக்கு எதிராக முலாட்டோக்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால், பேரரசு முழுமைக்குமாக நெடுங்கொலைகள்.

‘நாங்கள் இறங்கியதுமே, எங்கள் கேப்டனுக்கு எதிரணியில் இருந்த கறுப்பர்கள், அவனிடமிருந்தவற்றைக் கொள்ளை அடிக்க முனைந்தனர். தங்கம், நகைகளுக்கு அடுத்து அதிக மதிப்புள்ளவர்களாக நாங்கள் இருந்தோம். நீங்கள் ஐரோப்பாவில் பார்த்திருக்கும் அனைத்துப் போர்களையும்விடக் கடுமையான போரை நான் பார்த்தேன். ஆப்பிரிக்காவில் இருக்கும் அளவுக்கு வடக்கு நாடுகளுக்கு ரத்தத்தில் குடும் பெண்கள் மீதான காமமும் இருப்பதில்லை. உங்களைப் போன்ற ஐரோப்பியர்களின் நரம்பில் வெறும் பால்தான் ஓடுகிறது. ஆனால் மவுண்ட் அட்லாஸிலும் அதற்குப் பக்கத்திலும் வசிக்கும் மக்களுக்கு அமிலமும் நெருப்பும் ஓடுகிறது. அவர்கள், எங்களை அடைய, அந்த நாடுகளில் வசிக்கும் சிங்கம், புலி, பாம்புகளைப் போன்றே சண்டையிட்டனர். என் தாயின் வலது கையை ஒரு மூர் பிடித்துக்கொண்டான். எங்கள் கேப்டனின் அடியாள் அவளது இடது கையைப் பிடித்துக் கொண்டான். ஒரு மூர் சிப்பாய் அவளது ஒரு காலைப் பிடித்தான். ஒரு கொள்ளைக்காரன் மற்றொரு காலைப் பிடித்தான். இப்படியாகக் கிட்டத்தட்ட எங்களது அனைத்துப் பெண்களும் நான்காகப் பிய்த்தெறியப்பட்டனர். என் கேப்டன் என்னைத் தனக்குப் பின்னால் மறைத்துக்கொண்டான். கையில் உருவிய வாளுடன் அவனை எதிர்த்த அனைவரையும் துண்டு துண்டாக வெட்டிப்போட்டான். பின்னர், அந்த மிருகங்களால், எங்களுடைய இத்தாலியப் பெண்கள் அனைவருமே, என் தாயுடன் சேர்த்து, கிழிக்கப்பட்டு, உருக்குலைந்து, படுகொலை செய்யப் பட்டுக் கிடந்ததைப் பார்த்தேன். அடிமைகள், என்னுடன் வந்தவர்கள், அவர்களைப் பிடித்தவர்கள், சிப்பாய்கள், மாலுமிகள், கறுப்பர்கள், வெள்ளையர்கள், முலாட்டோக்கள், கடைசியாக என் கேப்டன் என அனைவருமே கொல்லப் பட்டனர். நானும் அந்தச் சாவுக் குவியலில் செத்தபடி இருந்தேன். இத்தனையும் சுமார் 300 லீக் அளவு நிலத்தில் நடைபெற்றிருந்தது. இத்தனைக்கும் இடையில், முஹமதுவால்

அறிவுறுத்தப்பட்ட ஒரு நாளைக்கு ஐந்து தொழுகைகள் என்பதைப் பின்பற்ற, அவர்கள் மறக்கவேயில்லை.

‘கஷ்டப்பட்டு, செத்த உடல்களுக்கு மத்தியிலிருந்து என்னை விடுவித்துக்கொண்டு, ஊர்ந்து ஊர்ந்து பக்கத்தில் ஆற்றங்கரையில் இருந்த ஓர் ஆரஞ்சு மரத்தடிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். பயம், களைப்பு, திகில், சோகம், பசி. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என் நினைவு மங்கித் தூங்கிப்போனேன் - உண்மையில் அது தூக்கம் அல்ல, மயக்கம். இப்படிப்பட்ட வலுவற்ற, உணர்வற்ற நிலையில், மரணத்துக்கும் உயிர்ப்புக்கும் இடையில் இருக்கும் போது, என்மீது விழுந்து என் உடலுக்கு எதிராக ஒன்று நகர்வதை உணர்ந்தேன். கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால், நல்ல உருவத்தை யுடைய ஒரு வெள்ளையன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே இத்தாலிய மொழியில் ‘அய்யோ, ஓர் அலியாக இருப்பது எவ்வளவு துரதிர்ஷ்டம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.’

கிழவியின் வரலாறு தொடர்ச்சி

‘என் தாய்மொழியைக் கேட்டதில் ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் அடைந்த நான், அவன் சொன்ன விஷயத்தைப் பற்றி அதிர்ச்சியடையவில்லை. அவனது துரதிர்ஷ்டத்தைவிட அதிக துரதிர்ஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்றேன். சுருக்கமாக, சில வார்த்தைகளில், நான் அனுபவித்த கொடுமைகளைச் சொல்லி விட்டு, இரண்டாவது முறையாக மயங்கிவிழுந்தேன். அவன் என்னை அருகில் இருந்த ஒரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். படுக்கையில் படுக்கவைத்து, உணவு கொடுத்து, என்னைக் கவனித்துக்கொண்டான். ஆறுதல் சொன்னான். பாராட்டிப் பேசினான். நான் மிக அழகாக இருப்பதாகச் சொன்னான். தான் மீண்டும் பெறவே முடியாத இழப்புக்காக இன்றைவிட அதிகமாக அவன் என்றுமே வருந்தியதில்லை என்றும் சொன்னான்.

‘நான் நேப்பிள்ஸில் பிறந்தேன்’ என்றான் அவன். ‘அங்கே ஆண்டுக்கு இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் பிள்ளைகளைக் காயடிப்பார்கள். சிலர் அறுவை சிகிச்சையின்போது இறந்து விடுவார்கள். வேறு சிலர் பெண்களைவிட அழகான குரலைப் பெறுவார்கள். வேறு சிலர் ஆட்சி அதிகாரத்தில் அமர்த்தப் படுவார்கள். இந்த அறுவை சிகிச்சை எனக்கு வெற்றிகரமாக

நடந்தேறியது. நான் பாலஸ்டீரினா அரசியின் தேவாலயப் பாடகனாகப் போய்ச்சேர்ந்தேன்.’

‘என் அம்மாவிடமா?’ என்று கத்தினேன் நான்.

‘உன் அம்மாவா?’ என்றான் அவன் அழுதுகொண்டே. ‘நான் ஆறு வயதுவரை வளர்த்த இளவரசியா நீ? அப்போதே நீ ஓர் அழகியாக வருவாய் என்று தெரிந்திருந்தது!’

‘நானேதான். இங்கிருந்து நானாறு கெஜம் தள்ளி, என் தாய் நான் காகப் பிய்க்கப்பட்டு, பிணங்களுக்கு மத்தியில் இருக்கிறாள்.’

‘இவ்வாறாக எனது சாகசப் பயணங்கள் பற்றி நான் அவனுக்குச் சொல்ல, அவன் தன்னுடைய கதையை என்னிடம் சொன்னான். மொராக்கோ பேரரசரிடம் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள, ஒரு கிறிஸ்துவ அரசால் அவன் அனுப்பப்பட்டான். ஒப்பந்தத்தின் படி மொராக்கோ அரசருக்கு ராணுவத் தளவாடங்களும் கப்பல் களும் கொடுக்கப்படும். அவற்றைக் கொண்டு, அவர் பிற கிறிஸ்துவ அரசுகளின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை ஒடுக்கவேண்டும்.

‘எனது வேலை முடிந்துவிட்டது’ என்றான் நேர்மையுள்ள அலி. ‘இனி நான் சியூட்டாவுக்குச் செல்லவேண்டும். உன்னை நான் இத்தாலிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். ஆனால் அலியாக இருப்பது என்ன துரதிர்ஷ்டம்!’

‘நான் அவனுக்குக் கண்ணீருடனும் ஆறுதலுடனும் நன்றி சொன்னேன். ஆனால் என்னை இத்தாலிக்கு அழைத்துச் செல்வதற்குப் பதில் அல்ஜியர்ஸுக்குக் கொண்டுசென்று அங்குள்ள ஆளுநருக்கு விற்றுவிட்டான். என்னை விற்றதுதான் தாமதம், அதுவரையில் ஆப்பிரிக்கா, ஆசியா, ஐரோப்பா ஆகிய இடங்களில் சுற்றுப்பயணம் செய்துவிட்டு வந்திருந்த பிளேக் என்ற கொள்ளைநோய், அல்ஜியர்ஸில் கடுமையாகப் பரவத் தொடங்கியது. நீ நிலநடுக்கத்தைப் பார்த்திருக்கிறாய். ஆனால் பெண்ணே, சொல், உனக்கு பிளேக் வந்துள்ளதா?’

‘இல்லவே இல்லை’ என்றாள் குனிகொண்டே.

‘உனக்கு அது வந்திருந்தால், அது நிலநடுக்கத்தைவிடப் படு மோசமானது என்று நீ ஒப்புக்கொண்டிருப்பாய்’ என்றாள் கிழவி. ஆப்பிரிக்காவில் அது சர்வசாதாரணம்; என்னையும் பீடித்தது. யோசித்துப் பார். போப்பின் பதினைந்தே வயது நிரம்பிய பெண்.

கடந்த மூன்று மாதங்களில் ஏழைமை, அடிமைத்தனம் ஆகியவற்றின் கஷ்டங்களை அனுபவித்துள்ளாள். தினம் தினம் யாராலாவது வன்புணரப்பட்டுள்ளாள். தன் தாயின் பிய்ந்த உடலைக் கையில் ஏந்தவேண்டியிருந்தது. பஞ்சம், போர் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது. இப்போது அல்ஜியர்ஸில் பிளேக்கால் சாவதற்கு இருந்தாள். ஆனால், நான் சாகவில்லை. என் அலியும், அல்ஜியர்ஸ் ஆளுநரும் அழிந்தார்கள். அல்ஜீரியாவின் மொத்த அந்தப்புரமுமே அழிந்துபோனது.

‘இந்தக் கொள்ளை நோயின் முதல் அலை அடங்கியதும், ஆளுநரின் அடிமைகளை விற்பனைக்குக் கொண்டுவந்தனர். என்னை ஒரு வியாபாரி வாங்கி, டூனிஸ் நகருக்கு இட்டுச் சென்றான். இவன் என்னை மற்றொரு வியாபாரியிடம் விற்கான். அவன் என்னை திரிபோலியில் ஒருவனுக்கு விற்கான். திரிபோலியிலிருந்து அலெக்சாண்ட்ரியாவுக்கு விற்கப் பட்டேன். அலெக்சாண்ட்ரியாவிலிருந்து ஸ்மிர்னாவுக்கு, ஸ்மிர்னாவிலிருந்து கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்கு. ஒருவழியாக துருக்கி சுல்தானின்கீழ் இருந்த ஒரு படையின் ஆகா (தலைவன்) ஒருவனுக்குச் சொத்தானேன். அவன் அப்போது ரஷ்யர்களால் தாக்கப்பட்ட அலோவ் பகுதியைக் காக்க அனுப்பப்பட்டான்.

‘வீரமான அந்த ஆகா, தன்னுடைய அந்தப்புரம் முழுவதையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று, அலோவ் கடல் ஓரத்தில், இரண்டு அலிகள், இருபது சிப்பாய்களைக் காவலாகக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறு கோட்டையில் தங்கவைத்தான். துருக்கியர்கள், எண்ணற்ற ரஷ்யர்களைக் கொன்றனர். ரஷ்யர்கள் பதிலுக்குப் பழிவாங்கினர். அலோவ் நெருப்பால் அழிக்கப்பட்டது. அங்கு வசித்த அனைவரும், வயது, பால் கணக்கின்றி கத்தியால் குத்திக் கொல்லப்பட்டனர். கடைசியாக எங்களது கோட்டைமட்டுமே எஞ்சியது. எதிரிகள், எங்களை உணவின்றித் திண்டாடவைக்க முடிவுசெய்தனர். இருபது சிப்பாய்களும் சரணடைவதில்லை என்று உறுதியெடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். கடும் உணவுப் பஞ்சத்தில் அந்தச் சிப்பாய்கள், உறுதியிலிருந்து விலகாதிருக்க, இரண்டு அலிகளையும் பிடித்துத் தின்றுவிட்டனர். மேலும் சில நாள்களுக்குப்பிறகு பெண்களையும் தின்ன முடிவுசெய்தனர்.

‘எங்களிடையே பக்திமானும் கருணையுடையவருமான இமாம் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அருமையான ஒரு பிரசங்கத்தைச் செய்து, எங்களை ஒரேயடியாகக் கொல்லக் கூடாது என்றார்.

‘ஒவ்வொரு பெண்ணுடைய ஒரு புட்டத்தை வெட்டிக் கொள்ளுங்கள்’ என்றார் அவர். ‘அதைக்கொண்டு நீங்கள் நன்றாக இருக்கமுடியும். மீண்டும் தேவை என்றால், சில நாட்கள் கழித்து அதே வேலையைச் செய்யலாம். இந்த நல்ல செயலைச் சொர்க்கம் ஏற்றுக்கொண்டு உங்களுக்குத் தேவையான துணையை விரைவில் அனுப்பிவைக்கும்.’

‘அவருக்கு அற்புதமான நாவன்மை இருந்தது. அவர்களைச் சம்மதிக்கவைத்துவிட்டார். நாங்கள் அனைவரும் இந்தக் கடுமையான அறுவையை ஏற்றுக்கொண்டோம். இமாம், குழந்தைகளுக்கு சுன்னத் செய்தபிறகு தடவும் களிம்பை எங்களுக்குத் தடவிவிட்டார். நாங்கள் செத்தேவிட்டோம்!’

‘நாங்கள் அளித்த விருந்தை சிப்பாய்கள் சாப்பிட்டு முடித்த உடனேயே, தட்டைக் காலணிகளை அணிந்த ரஷ்யர்கள் உள்ளே வந்தனர். ஒரு சிப்பாய்கூடத் தப்பிக்கவில்லை. ரஷ்யர்கள் நாங்கள் இருந்த நிலையைப் பற்றித் துளிக்கூடக் கவலைப்படவில்லை. பிரெஞ்ச் மருத்துவர்கள் இன்று உலகின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இருக்கிறார்கள். அதில் ஒரு புத்திசாலி மருத்துவர், எங்களைத் தன்னுடைய கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டார். எங்கள் அனைவரையும் குணப்படுத்தினார். என் புண் குணமான உடனேயே அந்த மருத்துவர் என்னை மணந்துகொள்ளக் கேட்டதை என் உயிர் உள்ள அளவும் என்னால் மறக்கமுடியாது. எங்கள் அனைவரையும் அனுப்பிவைக்கும்போது, இதுபோன்ற நிகழ்வுகள் எல்லா முற்றுகைகளின்போதும் நடப்பவைதான் என்றும் இவை போரின் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டவைதான் என்றும் சொல்லி அனுப்பினார்.

‘எங்களால் நடக்கமுடியும் என்றானதும், மாஸ்கோ நோக்கி நடத்திச் செல்லப்பட்டோம். அங்கே ஒரு ஜமீந்தார் என்னை வாங்கி தோட்டக்காரி வேலை கொடுத்தான். தினசரி எனக்கு இருபது கசையடி கொடுப்பான். ஆனால் இரண்டு வருடங்களுக்குள்ளாக அவனும் அவனது முப்பது தோழர்களும் அரசருடன் ஏற்பட்ட ஏதோ தகராறால் கொல்லப்பட்டனர். அந்த நிகழ்வால் எனக்கு லாபம். நான் அங்கிருந்து ஓடிப்போனேன். ரஷ்யா முழுவதையும் கடந்தேன். ரீகாவில் ஒரு விடுதியில் ஊழியம் செய்தேன். ரோஸ்டோக்கிலும் விஸ்மாரிலும் லீப்சிக்கிலும் காஸ்ஸெலிலும் யுட்ரெக்டிலும் லெய்டனிலும் தி ஹேகிலும் ராட்டர்டாமிலும் அதைப்போன்றே. இவ்வாறாக நான்

மூப்படைந்து துன்பத்திலும் இழிவிலும் உழன்று, ஒரேயொரு பின்பக்கம் மட்டும் இருப்பதை நினைத்து, இத்தனையிலும் நான் ஒரு போப்பின் பெண் என்பதையும் நினைத்து வருந்தினேன். ஒரு நூறு முறையாவது தற்கொலை செய்துகொள்ள முடிவெடுத்திருப்பேன். ஆனால் எனக்கு வாழ்வின்மீது இன்னமும் காதல் உள்ளது. இந்தக் குறைபாடுதான், நம் வாழ்வின் மோசமான ஓர் இயல்பு. நினைத்தமாத்திரத்தில் தூக்கி எறிந்துவிடமுடியும் என்றாலும்கூட, எறிந்துவிடாமல் நாம் வாழ்க்கை முழுதுமே மோசமான சுமைகளைத் தூக்கிச் செல்கிறோம். இது எவ்வளவு பெரிய அபத்தம்! நம் வாழ்வைக் குறை சொல்லிக்கொண்டே அந்த வாழ்வை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொள்கிறோம். மொத்தத்தில் நம்மைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பாம்பை வருடிக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அது நம் இதயத்தைச் சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரையில்!

‘நான் இதுவரை பயணம் செய்துள்ள பல நாடுகளில், நான் வேலை செய்த எண்ணற்ற உணவு விடுதிகளில் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்துள்ளேன். அவர்கள் அனைவருமே தங்களது இருப்பை வெறுத்தனர். ஆனால், வெறும் எட்டுப் பேர் மட்டுமே தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளனர். அதில் மூன்றுபேர் நீக்ரோக்கள், நான்கு ஆங்கிலேயர்கள், ரோபெக் என்ற பெயருடைய ஒரு ஜெர்மன் பேராசிரியர். நான் கடைசியாக டான் இஸ்லாகார் என்ற யூதனின் வேலைக்காரியாக வந்துசேர்ந்தேன். அப்போதுதான் பெண்ணே, உனக்கருகில் வந்தேன். நான் என்னுடையதைவிட, உன்னுடைய துரதிர்ஷ்டத்துக்கு அதிகமாக வருந்துகிறேன். நீ மட்டும் என்னைக் கேலி செய்யவில்லையென்றால், நான் என் துரதிர்ஷ்டங்களைப் பற்றிப் பேசி இருக்கவே மாட்டேன். மேலும் கப்பலில் நேரத்தைப் போக்க இதுபோலக் கதைகளைப் பேசுவது வழக்கம்தான். எனவே மிஸ் குனிகொண்டே, சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், நான் நிறையவே அனுபவித்துள்ளேன். எனக்கு இந்த உலகம் தெரியும். எனவே உன் நினைவை வேறு பக்கம் திருப்ப, இந்தக் கப்பலில் உள்ள ஒவ்வொரு பயணியையும் அவரவரது கதையைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேள். அதில் ஒருவராவது வாழ்க்கையைப் பலமுறை சபிக்காமல் இருந்தால், தன்னைத்தானே உலகிலேயே அதிகத் துக்கமான மனிதன் என்று நினைக்காவிட்டால், என்னைத் தூக்கிக் கடலில் போடு.’

13

எப்படி கேண்டிட், குனிகொண்டேயிடமிருந்தும் கிழவியிடம் இருந்தும் பிரிக்கப்பட்டான்?

கிழவியின் கதையைக் கேட்ட அழகி குனிகொண்டே, அவளுடைய சமுதாய நிலைக்கும் தரத்துக்கும் தகுந்தவாறு அவளுக்கு மரியாதை செய்தாள். கிழவியின் ஆலோசனையின் படி, கப்பல் பயணிகள் ஒவ்வொருவரிடமும் அவரவரது வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல்லச் சொன்னாள். அனைத்தையும் கேட்டபிறகு, கேண்டிடும் அவளும், கிழவி சொன்னது சரிதான் என்று ஏற்றுக்கொண்டனர்.

‘மத விசாரணையின்போது, வழக்கத்துக்கு மாறாக அறிஞர் பாங்க்லாஸ் தூக்கில் போடப்பட்டது பெரும் சோகம். உயிருடன் இருந்திருந்தால், பூமியிலும் கடலிலும் பரவியிருக்கும் செயல் களிலும் அறத்திலும் உள்ள தீமைகளைப் பற்றி அவர் ஆச்சரியப் படக்கூடிய சில கூற்றுகளைச் சொல்லியிருப்பார். அவருக்குரிய மரியாதையுடன் என்னால் அவற்றைக் கொஞ்சமாவது மறுத்திருக்கமுடியும்’ என்றான் கேண்டிட்.

இப்படி ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கதையைச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போது, கப்பல் தன் வழியில் புவனஸ் அய்ரிஸை

அடைந்தது. குனிகொண்டே, கேப்டன் கேண்டிட், கிழவி ஆகியோர் ஆளுநர் டான் ஃபெர்னாண்டோ டிபாரா யி ஃபிகுவேரா யி மஸ்கரேனஸ் யி லாம்பூர்தோஸ் யி சூசாவுக்கு மரியாதை செலுத்தினர். அந்த மனிதர், இத்தனை பெயர்களைத் தன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் அளவுக்குப் பெருமிதத்தைக் காண்பித்தார். சுற்றியுள்ளவர்களிடம் அலட்சியமாக நடந்து கொண்டார். தனது மூக்கைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு நடந்தார். தனது குரலை இரக்கமில்லாமல் உயர்த்தினார். அவர் அதிகாரத் தோரணையுடனும் சகிக்கமுடியாத பெருமையுடனும் நடந்து கொள்ளும்போது அவருக்கு வணக்கம் வைப்போர், அதற்குப் பதில் அவரை நாலு உதை உதைக்கலாம் என்றே நினைத்தனர். குனிகொண்டேயைப் பார்த்தவுடன், தான் பார்த்தவர்களிலேயே அதி அழகி அவள்தான் என்று அவர் நினைத்தார். அவர் கேட்ட முதல் கேள்வியே அவள் கேப்டன் கேண்டிடின் மனைவியா என்பதுதான். அவர் கேள்வி கேட்டவிதம் கேண்டிடை பயமுறுத்தியது. ஆம் என்று அவனால் சொல்லமுடியவில்லை; ஏனெனில் அது உண்மையில்லை. தனது சகோதரி என்றும் அவனால் சொல்லமுடியவில்லை; ஏனெனில் அதுவும் உண்மையில்லை. இந்தச் 'சகோதரி' என்ற பொய், பழங்காலத்தைய மனிதர்களிடம் அதிகமாகப் புழங்கிவந்தது. இந்தக் கால மனிதர்களுக்கும் அது நல்ல உபயோகமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் கேண்டிடின் இதயம் பரிசுத்தமானதாக இருந்ததால் அவனால் பொய்ப் பேச முடியவில்லை.

'மிஸ் குனிகொண்டே என்னை மணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறாள். மாட்சிமை பொருந்திய ஆளுநர் அவர்கள் எங்களுக்கு அங்கீகாரம் தரவேண்டும்' என்றான் அவன்.

டான் ஃபெர்னாண்டோ டிபாரா யி ஃபிகுவேரா யி மஸ்கரேனஸ் யி லாம்பூர்தோஸ் யி சூசா, தனது மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு, கேலியாகச் சிரித்துக்கொண்டு, கேப்டன் கேண்டிடைத் தனது படைகளை மேற்பார்வையிட ஆணையிட்டார். கேண்டிட் சென்றதும், ஆளுநர் மிஸ் குனிகொண்டேயுடன் தனிமையில் இருந்தார். அங்கு தன் காதலை அவளிடம் எடுத்துச் சொல்லி, அடுத்த நாளே சர்ச்சில் அல்லது அவளுக்குப் பிடித்த வேறு எங்காவது, மணந்துகொள்ள விரும்புவதாகச் சொன்னார். குனிகொண்டே ஒரு கால் மணி நேரம் அவகாசம் கேட்டாள். கிழவியிடம் ஆலோசனை பெற்று, தனது முடிவை எடுக்க நினைத்தாள்.

கிழவி இவ்வாறு குனிகொண்டேயிடம் சொன்னாள்:

‘பெண்ணே, உன் பரம்பரையில் 72 தலைமுறை ராஜரத்தம் உள்ளது, ஆனால் கையிலோ ஒரு காசும் இல்லை. இப்போது தென் அமெரிக்காவிலேயே மிகப்பெரும் ஆளுநருக்கு, அதுவும் மிக அழகான மீசை உள்ளவருக்கு, மனைவியாகும் வாய்ப்பு உன் கையில் உள்ளது. கற்பு அது இது என்றா இப்போது யோசிக்கவேண்டும்? உன்னை ஏற்கெனவே சில பஸ்கேரியர்கள், ஒரு யூதன், ஒரு மத நீதிபதி ஆகியோர் அனுபவித்துள்ளனர். துரதிர்ஷ்டமானது நமது தவறுகளை மன்னித்துவிடுகிறது. உன் இடத்தில் நான் இருந்தால், எந்தக் கவலையும் படாமல் ஆளுநரைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு, கேண்டிடுக்கு அதிர்ஷ்டத்தை வரவழைத்துக்கொடுப்பேன்.’

கிழவி இவ்வாறு தனது வயதுக்கும் அனுபவத்துக்கும் உரிய வகையில் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு சிறு கப்பல் துறைமுகத்துக்கு வந்தது. அதில் ஒரு நீதிபதியும் ஓர் அமைச்சரும் இருந்தனர். இதுதான் நடந்த விஷயம்.

கிழவி சரியாகக் கணித்தபடி, கிழவியும் குனிகொண்டேயும் படாஹோஸ் நகரிலிருந்து தப்பித்தபோது, குனிகொண்டேயின் நகைகளையும் பணத்தையும் திருடிய கிரே பாதிரியார், அதிலிருந்த வைரங்களை விற்பதற்காக ஒரு நகை வியாபாரியை அணுகி யுள்ளார். நகை வியாபாரிக்கு அவை மத நீதிபதியுடையவை என்று தெரிந்திருந்தது. கிரே பாதிரியாரைத் தூக்கில் போடுவதற்குமுன், அவர், தான் யாரிடமிருந்து திருடினேன் என்பதையும் அவர்களது அடையாளத்தையும் அவர்கள் எந்த வழியில் சென்றார்கள் என்பதையும் சொல்லிவிட்டார். குனிகொண்டேயும் கேண்டிடும் தப்பித்து ஓடுகிறார்கள் என்பது முன்னமே தெரிந்திருந்தது. அவர்கள் கேடிஸ் வரை சென்றதைக் கண்டுபிடித்தனர். உடனே ஒரு கப்பலை அனுப்பி அவர்களைப் பிடிக்க முயற்சி செய்தனர். அந்தக் கப்பல்தான் இப்போது புவனஸ் அய்ரிஸ் துறைமுகத்துக்கு வந்திருந்தது. நீதிபதி கரை இறங்கப்போகிறார் என்பதும் மத நீதிபதியைக் கொலை செய்தவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்பதும் பரவியது. புத்திசாலிக் கிழவிக்கு அடுத்த என்ன செய்யவேண்டும் என்பது தெரிந்துவிட்டது.

‘உன்னால் ஓடமுடியாது’ என்றாள் கிழவி குனிகொண்டேயிடம். ‘நீ எதற்கும் பயப்படவும் வேண்டாம். ஏனெனில் நீ யாரையும்

கொலை செய்யவில்லை. மேலும் ஆளுநர் உன்மேல் ஆசைவைத்துள்ளார். எனவே, உன்னைத் தவறாக யாரும் நடத்த அனுமதிக்கமாட்டார். எனவே, தைரியமாக இங்கேயே இரு.'

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, கிழவி உடனடியாக கேண்டை நோக்கிச் சென்றாள்.

‘ஓடு!’ என்றாள். ‘இல்லாவிட்டால், இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் உன்னைக் கொளுத்திவிடுவார்கள்.’

ஒரு நிமிடம்கூடத் தாமதிக்கமுடியாது. ஆனால் குனிகொண்டேயை எப்படிப் பிரிவது? எங்குபோய் புகலிடம் தேடுவது?

கேண்டிடையும் ககாம்போவையும் பராகுவேயின் ஜெகூயிட் பாதிரியார்கள் எப்படி வரவேற்றனர்

கேண்டிட், தன்னுடன் கேடிஸிலிருந்து ஓர் உதவியாளனை அழைத்துவந்திருந்தான். அதுபோன்றவர்கள் ஸ்பெயின் கடற்கரையிலும் அமெரிக்கக் காலனிகளிலும் நிறையவே கிடைப்பார்கள். அவன் கால்வாசி ஸ்பெயின்காரன்; டுகுமானில் கலவை இனக் கூட்டில் பிறந்தவன். பாடகன், புனிதப் பொருள்களைப் பராமரிப்பவன், மாலுமி, பாதிரி, கடத்தல்காரன், சிப்பாய், கையாள் என்று பல வேலைகளைச் செய்தவன். அவனது பெயர் ககாம்போ. தனது எஜமானன் மிகவும் நல்லவன் என்பதால், ககாம்போவுக்கு அவன்மீது மிகுந்த பிரியம். அவன் உடனடியாக இரண்டு அந்தலுசியாக் குதிரைகளுக்குச் சேணம் பூட்டினான்.

‘கிளம்புங்கள் எஜமானே. கிழவியின் ஆலோசனைப்படி நடப்போம். திரும்பிப் பார்க்காமல் உடனே ஓடிவிடுவோம்.’

கேண்டிட் கண்ணீர்விட்டான்.

‘ஓ, எனதருமை குனிகொண்டே! ஆளுநர் நமது திருமணத்துக்கு அனுமதி தரும் நேரத்திலா நான் இப்படி உன்னை விட்டுவிட்டுச் செல்லவேண்டும்? குனிகொண்டே, உன்னை இவ்வளவு

தொலைவு அழைத்து வந்துள்ளேனே, உனக்கு இனி என்ன ஆகும்?’

‘அவள் தன்னை முடிந்த அளவு நன்றாகவே பார்த்துக் கொள்வாள்’ என்றான் ககாம்போ. ‘பெண்களுக்கு எப்போதுமே நஷ்டம் கிடையாது. கடவுள் அவர்களைப் பார்த்துக்கொள்வார். நாம் ஓடலாம்.’

‘நீ என்னை எங்கே அழைத்துக்கொண்டு போகிறாய்? நாம் எங்கு செல்வது? குனிகொண்டே இல்லாமல் நாம் என்ன செய்வோம்?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘கம்போஸ்டெல்லாவின் புனித ஜேம்ஸ் நம்மைக் காக்கட்டும்!’ என்றான் ககாம்போ. ‘நீ ஜெகூயிட்களுக்கு எதிராகப் போரிட வந்தாய். இப்போது அவர்களுக்கு ஆதரவாகப் போரிடச் செல்வோம். எனக்கு இந்த வழி நன்றாகத் தெரியும். உன்னை அவர்களது நாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். பஸ்கேரியப் பயிற்சிகளை நன்கு அறிந்த ஒரு கேப்டன் கிடைப்பது அவர்களுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியைத் தரும். நீ நிறையச் சம்பாதிக்கலாம். ஓர் உலகத்தில் நம் கணக்கைத் தொடங்க முடியாவிட்டாலும், இன்னோர் உலகத்தில் தொடங்கலாம். புது விஷயங்களைப் பார்ப்பதும் செய்வதும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியானது.’

‘நீ அப்படியானால், இதற்குமுன் பராகுவேக்குச் சென்றுள்ளாயா?’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

‘ஓ, தாராளமாக’ என்றான் ககாம்போ. ‘அங்கே அசம்ப்ஷன் கல்லூரியில் நான் வேலை செய்துள்ளேன். கேடிஸின் தெருக்களை அறிந்த அளவுக்கு, பாதிரியார்களின் அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் நன்றாகவே அறிந்துள்ளேன். அவர்களது நாடு 300 லீக் விட்டமுள்ள பகுதி. அதனை 30 மாவட்டங்களாகப் பிரித்து உள்ளனர். அங்கே அனைத்தும் பாதிரியார்களுடைய சொத்து. மக்களுக்குப் பூஜ்யம்தான். இது அற்புதமான காரணமும் நீதியுமாகும். பாதிரியார்கள் இங்கே ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல் அரசுக்கெதிராகப் போரிடுகிறார்கள். ஐரோப்பாவில் அதே அரசர்களுக்குப் பாவமன்னிப்பு வழங்குகிறார்கள். இங்கே ஸ்பெயின் ஆட்களைக் கொல்கிறார்கள். மேட்ரிட்டில் அவர்களைச் சொர்க்கத்துக்கு அனுப்புகிறார்கள். என்னைப்

பொருத்தமட்டில் இதைவிட தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது எதுவும் கிடையாது. இது எனக்கு பரம சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. எனவே, நாம் உடனே முன்னோக்கிச் செல்வோம். நீ உலகிலேயே மிக மகிழ்ச்சியான மனிதனாகப் போகிறாய். அந்தப் பாதிரியார்களுக்கு, பஸ்கேரியப் பயிற்சிகளை அறிந்த ஒரு கேப்டன் அவர்களிடம் வரப்போகிறான் என்பது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியைத் தரப்போகிறது தெரியுமா?’

முதல் சாலைத்துடுப்பை அடைந்ததும், ககாம்போ அங்குள்ள காவலனிடம் ஒரு கேப்டன் படைத்தலைவரிடம் பேச விரும்புகிறார் என்று தகவல் தெரிவித்தான். உடனே முக்கியக் காவலனுக்குச் செய்திபோனது. ஒரு பராகுவே சிப்பாய் ஓடிச்சென்று படைத்தலைவர் காலில் விழுந்து செய்தியைச் சொன்னான். கேண்டிட், ககாம்போ இருவரது ஆயுதங்களும் குதிரைகளும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. கையில் துப்பாக்கி களை வைத்திருக்கும் வீரர்களுக்கு மத்தியில் புதியவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். மூன்று மூலைகளைக் கொண்ட தொப்பியுடனும், மேலாடையை உள்ளே சொருகியபடியும், பக்கத்தில் வாளுடனும், கையில் குத்தீட்டியுடனும் படைத் தலைவர் ஒரு கோடியில் இருந்தார். அவர் அழைத்தவுடன் 24 வீரர்கள் புதியவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். படைத்தலைவர் அவர்களுடன் பேசமுடியாது என்றும் அவர்கள் காத்திருக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு சார்ஜண்ட் அவர்களிடம் சொன்னான். தன்னிடம் தவிர வேறு யாரிடமும் ஸ்பெயின் நாட்டவர் பேசக் கூடாது என்பதும் மூன்று மணி நேரத்துக்குமேல் எந்த ஸ்பெயின் நாட்டவரும் அந்தப் பிரதேசத்திலேயே இருக்கக் கூடாது என்பதும் பெரிய பாதிரியாரின் உத்தரவு என்றும் அவன் சொன்னான்.

‘மரியாதைக்குரிய பெரிய பாதிரியார் எங்கே?’ என்றான் ககாம்போ.

‘அவர் இப்போதுதான் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு, படை அணிவகுப்பைப் பார்வையிட வந்துள்ளார்’ என்றான் சார்ஜண்ட். ‘நீங்கள் அவரது குதிகாலை இன்னமும் மூன்று மணி நேரத்துக்கு முத்தமிட முடியாது.’

‘ஆனால், இந்த கேப்டன் ஒரு ஸ்பெயின் நாட்டவர் கிடையாது. ஜெர்மன் நாட்டவர். இவரும் நானும் பசியால் உயிர்போவது

போல் உள்ளோம். நாங்கள் மரியாதைக்குரியவருக்காகக் காத்திருக்கும் நேரத்தில் எங்களுக்குக் காலை உணவு கிடைக்கக் கூடாதா?’ என்றான் ககாம்போ.

சார்ஜண்ட் உடனடியாகப் படைத்தலைவரிடம் தான் கேட்ட தகவலை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்.

‘கடவுளுக்குப் புகழ் உண்டாகட்டும். இவன் ஜெர்மன் என்பதால் நான் அவனிடம் பேசலாம். இவனை எனது பாசறைக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்’ என்றார் படைத்தலைவர்.

கேண்டை உடனடியாக ஓர் அழகான கோடை வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அழகான பச்சை, தங்க வர்ணப் பளிங்குக் கற்களால் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது அந்த வீடு. அங்கே டிரெல்லிஸ் வேலைப்பாடுகளில் பச்சைக் கிளிகள், ஹம்மிங் பறவைகள், வான்கோழிகள், பல்வேறு விதமான அரிய பறவை இனங்கள் இருந்தன. தங்கத் தட்டில் அற்புதமான காலையுணவு பரிமாறப்பட்டது. பராகுவே மக்கள் கொதிக்கும் சூரியனுக் கடியில் வெட்டவெளியில் மரத்தட்டுகளில் சோள உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், புனித படைத்தலைவர் பாதிரியார் தனது சோலை வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அவர் அழகான இளைஞராக, முழுமையான முகத்துடனும் வனப்பான வெள்ளைத் தோலுடனும் நன்கு வளைந்த புருவங்களுடனும் உயிருட்டமுள்ள கண்களுடனும் சிவந்த காதுகளுடனும் கோவைப்பழ உதடுகளுடனும் இருந்தார். அவரிடம் இருந்த ஒருவித பயமில்லாத இயல்பு, ஸ்பெயின் நாட்டவரிடம் இருப்பதுபோன்றோ அல்லது ஜெசுயிட்களிடம் இருப்பதுபோன்றோ இல்லை. கேண்ட், ககாம்போ ஆகியோரிடமிருந்து பறிமுதல் செய்த ஆயுதங்களும் அந்தலூசியாக் குதிரைகளும் அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன. ககாம்போ, அந்த வீட்டுக்கருகில் குதிரைகளுக்கு ஓட்ஸ் தின்னக் கொடுத்தான். அடுத்து ஏதாவது எதிர்பாராமல் நடக்குமோ என்ற பயத்தில் குதிரைகள்மீது ஒரு கண்ணை வைத்தவாறே இருந்தான்.

கேண்ட், முதலில் படைத்தலைவரின் ஆடையின் நுனியைப் பற்றி முத்தமிட்டான். பிறகு இருவரும் மேசையில் அமர்ந்தனர்.

‘அப்படியானால், நீ ஒரு ஜெர்மனா?’ என்றார் ஜெசுயிட் அந்த மொழியில்.

‘ஆம், புனிதத் தந்தையே’ என்றான் கேண்டிட்.

அப்படிச் சொன்ன மறுகணமே, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பயங்கர ஆச்சரியத்துடன், உணர்ச்சிகளை அடக்கமாட்டாமல், பார்த்துக்கொண்டனர்.

‘ஜெர்மனியின் எந்தப் பகுதியிலிருந்து வருகிறாய்?’ என்றார் ஜெசுயிட்.

‘வெஸ்ட்ஃபாலியா என்ற மோசமான பகுதியிலிருந்து வருகிறேன்’ என்றான் கேண்டிட். ‘நான், தண்டர்-டென்-ட்ராங்க் கோட்டையில் பிறந்தேன்.’

‘அடக் கடவுளே, இது சாத்தியமா?’ என்றார் படைத்தலைவர்.

‘என்ன அற்புதம்’ என்று கத்தினான் கேண்டிட்.

‘இது நீதானா?’ என்றார் படைத்தலைவர்.

‘இது நடக்க வாய்ப்பே இல்லை’ என்றான் கேண்டிட்.

இருவரும் எழுந்துகொண்டு ஒருவரை ஒருவர் கட்டி அணைத்துக் கொண்டனர். தாரைத் தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

‘இது என்ன, புனிதத் தந்தையே! அருமை குனிகொண்டேவின் சகோதரனே! பல்கேரியர்களால் கொல்லப்பட்டவனே! ஜமீந்தாரின் மகனே! நீ பராகுவேயில் ஒரு ஜெசுயிட்டா? என்னதொரு விந்தையான உலகில் நாம் வசிக்கிறோம்! ஓ பாங்க்லாஸ், பாங்க்லாஸ்! நீங்கள்மட்டும் தூக்கிலிடப்படா விட்டால் எவ்வளவு சந்தோஷம் அடைந்திருப்பீர்கள்?’

படைத்தலைவர் தங்களுக்கு படிகக் கிண்ணங்களில் மதுவை வழங்கிய நீக்ரோ அடிமைகளையும் பராகுவேயர்களையும் போகச்சொன்னார். கடவுளுக்கும் புனித இக்னேசியாருக்கும் ஆயிரம்முறை நன்றி சொன்னார். கேண்டிடை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர்களது கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

‘வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதாக நீ நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் உன் சகோதரி முழு நலத்துடன் இருக்கிறாள் என்று நான் சொன்னால், நீ மேலும் அதிகமாக ஆச்சரியமும், திகைப்பும், ஆனந்தமும் அடைவாய்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘எங்கே?’

‘இங்கே பக்கத்தில்தான். புவனஸ் அய்ரிஸ் ஆளுநரிடம். நான் உனக்கு எதிராகச் சண்டை போட வந்தேன்.’

அந்த நீண்ட உரையாடலின்போது, அவர்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லுமே அதிசயத்துக்குமேல் அதிசயமாக இருந்தது. அவர்களது ஆன்மாக்கள், அவர்களது நாக்கின்மேல் படபடத்தன, அவர்களது காதுகளுக்குள் கேட்டன, கண்களுக்குள் பளிச்சிட்டன. அவர்கள் ஜெர்மானியர்களாக இருந்ததால் மேசையில் உட்கார்ந்தபடியே, புனித பெரிய பாதிரியாருக் காகக் காத்திருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் படைத்தலைவர் தனக்குப் பிரியமான கேண்டிடம் இப்படிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேண்டிட் தனது பிரியமான குனிகொண்டேயின் சகோதரனைக் கொன்றது எப்படி?

‘என் தந்தையும் தாயும் கொல்லப்பட்டதை, என் சகோதரி வன்புணர்ச்சி செய்யப்பட்டதைப் பார்த்த அந்தப் பயங்கரமான நாள் என் நினைவிலிருந்து அகலவே அகலாது. பல்கேரியர்கள் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றபோது, என் சகோதரி எங்குமே காணப்படவில்லை. என் தாய், தந்தை, நான், இரண்டு வேலைக் காரர்கள், மூன்று சிறுவர்கள் எனக் கொல்லப்பட்ட அனைவருமே ஒரு சுவ ஊர்தியில் கிடத்தப்பட்டு, எங்கள் கோட்டைக்கு இரண்டு லீக் தொலைவில் இருந்த, ஜெசுயிட்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு தேவாலயத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டோம். ஒரு ஜெசுயிட் எங்கள்மீது புனித நீரைத் தெளித்தார். அது உப்பு நீராக இருந்தது. என் கண் இமைகள் அசைவதைக் கண்ட அவர் நெஞ்சின்மீது கைவைத்துப் பார்த்திருக்கிறார். லப் டப்பென்று அடித்திருக்கிறது. எனக்கு அவர்கள் செய்த மருத்துவ சிகிச்சையால் மூன்றே வாரங்களில் நான் பிழைத்துக்கொண்டேன். கேண்டிட், நான் அழகானவன் என்று உனக்குத்தான் தெரியுமே. அப்போது மேலும் அழகானவனாக இருந்தேன். அந்தத் தேவாலயத் தலைவர் புனிதத் தந்தை தித்ரீ, என்னிடம் நெருங்கிய நட்பு பாராட்டினார். என்னை ரோம் நகருக்கு

அனுப்பிய சில ஆண்டுகளில் எனக்குப் புனித உடையைக் கொடுத்தார். பாதிரியார் ஜெனரலுக்குப் புதிதாக இளம் ஜெர்மன் ஜெசுயிட்கள் தேவைப்பட்டனர். பராகுவேயின் ஆட்சி யாளர்கள் முடிந்தவரை ஸ்பெயின் நாட்டு ஜெசுயிட்களை அனுமதிப்பதில்லை. பிற தேசத்தவரையே விரும்புகிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள்தான் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக் கிறார்கள். பாதிரியார் ஜெனரல் இந்தத் திராட்சைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஒரு போலந்து நாட்டவர், ஒரு டைரோல்காரர், நான் - மூவரும் கிளம்பினோம். நான் இங்கு வந்ததும் எனக்கு துணை-டகன் பதவியும் லெஃப்டினண்ட் பதவியும் கிடைத்தன. இப்போது நான் கர்னலாகவும் பாதிரியாராகவும் உள்ளேன். ஸ்பெயின் அரசரின் படைகளுக்கு நாங்கள் நல்ல வரவேற்பைக் கொடுப்போம். அவர்களை மதத்தைவிட்டு வெளியேற்றி, நன்றாக உதை கொடுத்து அனுப்புவோம். கடவுளே உன்னை எங்களுக்கு உதவி செய்ய அனுப்பியுள்ளார். ஆமாம், என் அன்புச் சகோதரி குனிகொண்டே புவனஸ் அய்ரிஸ் ஆளுநரிடம்தான் இருக்கிறாள் என்பது உண்மையா?’

கேண்டிட், சத்தியம் செய்து அதைவிட உண்மை வேறெதுவும் இருக்கமுடியாது என்றான். இருவரது கண்களிலும் மீண்டும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

ஜமீந்தார் மகன் கேண்டிடை இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டான். அவனைத் தனது சகோதரன் என்றும் காவலன் என்றும் சொன்னான்.

‘ஆ, அன்பு கேண்டிட், நாம் இருவரும் சேர்ந்து அந்த நகரத்துக்கு வெற்றியாளர்களாகச் சென்று என் சகோதரி குனிகொண்டேயைத் திரும்பப் பெறுவோம்’ என்றான்.

‘அதுதான் எனக்கும் வேண்டும்’ என்றான் கேண்டிட். ‘நான் அவளை மணம் செய்துகொள்ள விரும்பினேன். இப்போதும் அதையே விரும்புகிறேன்.’

‘அட மரியாதை கெட்டவனே’ என்றான் ஜமீந்தார் மகன். ‘72 தலைமுறை ராஜரத்தம் உள்ள என் சகோதரியை மணக்கும் அளவுக்கு உனக்கு நெஞ்சுரம் இருக்கிறதா? இதைப்போன்ற ஒரு அவமரியாதைச் செய்யக்கூடிய விஷயத்தை என்னிடம் சொல்ல என்ன தைரியம் உனக்கு!’

கேண்டிட், இந்தப் பேச்சைக் கேட்டு குழம்பிப்போய் இவ்வாறு சொன்னான்:

‘மரியாதைக்குரிய தந்தையே, எத்தனை தலைமுறை ரத்தமும் இந்த உலகில் எதற்கும் உபயோகமில்லை. நான் உங்கள் சகோதரியை ஒரு யூதனிடமிருந்தும் ஒரு மத நீதிபதியிடமிருந்தும் காப்பாற்றியுள்ளேன். அவள் எனக்குக் கடன்பட்டுள்ளாள். அவள் என்னை மணக்க விரும்புகிறாள். ஆசிரியர் பாங்க்லாஸ், மனிதர்கள் அனைவரும் சமம் என்று என்னிடம் எப்போதும் சொல்வார். எனவே, நான் அவளை நிச்சயம் மணப்பேன்.’

‘அதையும்தான் பார்ப்போம், பொறுக்கிப் பயலே!’ என்றபடியே ஜெசுயிட் ஜமீந்தார் தண்டர்-டென்-ட்ராங்க், கத்தியால் கேண்டிடின் முகத்தில் அடிக்கப்போனார். கேண்டிட் அந்த நொடியே தனது வாளை உருவி, ஜெசுயிட்டின் வயிற்றில் முழுவதுமாகச் சொருகினான். வாளை சுடச்சுட வெளியே உருவும்போது அழத் தொடங்கினான்.

‘அய்யோ கடவுளே! என் பழைய எஜமானனை, என் நண்பனை, என் மைத்துனனைக் கொன்றுவிட்டேனே! இந்த உலகிலேயே மென்மையான இயல்பை உடைய நான், அப்படியும் மூன்று பேரைக் கொன்றுள்ளேன். அதிலும் இரண்டு பேர் பாதிரியார்கள்’ என்றான் கேண்டிட்.

கதவருகில் காவலுக்கு நின்றிருந்த ககாம்போ, உள்ளே ஓடிவந்தான்.

‘நம் உயிருக்குக் கடுமையான விலைகொடுத்து சண்டை போடுவதை மட்டும்தான் இனி நாம் செய்யமுடியும்’ என்றான் எஜமானன் கேண்டிட் அவனிடம். ‘சந்தேகமே இன்றி, யாராவது ஒருவர் சீக்கிரமே இங்கே வருவார்கள். நம் கையில் வாளுடன் நாம் சாக வேண்டியதுதான்.’

இதைப்போன்ற பல சண்டைகளைப் பார்த்திருந்த ககாம்போ சிறிதுகூட மூளையை இழக்கவில்லை. ஜமீந்தார் ஜெசுயிட்டின் ஆடையை எடுத்து அதனை கேண்டிடுக்குப் போர்த்தினான். அவனது சதுரத் தொப்பியை எடுத்து மாட்டினான். குதிரையில் ஏற்றினான். இத்தனையையும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் செய்துமுடித்தான்.

‘வேகமாகச் செல்வோம் எஜமானே. எல்லோரும், தனது படைகளுக்கு வழிகாட்டச் செல்லும் ஜெகூயிட் என்றே உங்களை நினைப்பார்கள். அவர்கள் நம்மைப் பிடிப்பதற்குள் நாம் எல்லையைக் கடந்துவிடலாம்.’

ஸ்பெயின் மொழியில் வேகமாகக் கத்திக்கொண்டே பறந்தான்:

‘மரியாதைக்குரிய பாதிரியார் கர்னலுக்கு வழிவிடுங்கள், வழிவிடுங்கள்.’

இரு பயணிகள், இரு பெண்கள், இரண்டு குரங்குகள், ஓரெய்லான்கள் என்ற காட்டுமிராண்டிகள்

ஜெர்மன் ஜெசுயிட் இறந்துவிட்டார் என்ற தகவல் பாசறையில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரிவதற்குள், கேண்டிடும் அவனது வேலைக்காரனும் எல்லையைக் கடந்துவிட்டனர். ககாம்போ, கவனத்துடன், தனது பையில் பிரெட், சாக்லேட், பேக்கன் (பன்றி இறைச்சி), பழங்கள், சில பாட்டில்கள் ஓயின் ஆகியவற்றை நிரப்பியிருந்தான். தங்களது அந்தலூசியாக் குதிரைகளில் அவர்கள் முன்பின் அறியா ஒரு நாட்டுக்குள் புகுந்தனர். அங்கே குதிரைகள் ஏற்கெனவே சென்றதற்கான பாதை எதுவும் தெரியவில்லை. வெகுநேரம் சென்றதும், அவர்கள், சிறு ஆறு ஒன்றால் வெட்டப்பட்ட அற்புதமான ஒரு புல் சமவெளியை அடைந்தனர். அங்கே அந்த இரு சாகசக்காரர்களும் தங்கள் குதிரைகளுக்கு உணவளித்தனர். ககாம்போ தன் எஜமானனைச் சாப்பிட அழைத்தான். தானும் முதலில் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

‘ஜமீந்தாரின் மகனைக் கொன்றபிறகு, அழகி குனிகொண்டேயை இனி என்றுமே பார்க்கமுடியாது என்றானபிறகு, எப்படி நீ என்னைப் பன்றி இறைச்சி சாப்பிட அழைக்கிறாய்?’ என்றான் கேண்டிட். ‘கழிவிரக்கத்துடனும் கடும் அவநம்பிக்கையுடனும்

என் மீதி வாழ்நாட்களை அவளிடமிருந்து எங்கோ இழுத்துக் கொண்டு சென்று நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? மேலும் ஜெசுயிட்கள் வெளியிடும் பத்திரிகை என்ன சொல்லும்?’

இப்படி ஒருபக்கம் புலம்பிக்கொண்டே அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். சூரியன் அடிவானில் மறைந்தது. அந்த இரண்டு பயணிகளும் தூரத்தில் பெண்கள் கத்துவதுபோன்ற சத்தத்தைக் கேட்டனர். அது வலிக் கூச்சலா அல்லது சந்தோஷக் கூச்சலா என்று அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. ஒன்றும் தெரியாத புது இடத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சிறு செயலும் ஏற்படுத்தும் பயமும் அமைதியின்மையும் அவர்களை அங்கிருந்து கிளப்பியது. அந்தச் சத்தம் இரண்டு ஆடையற்ற பெண்களிடமிருந்து வந்தது. அவர்கள் ஓடிவரும்போது தடுக்கி விழுந்திருந்தனர். அவர்களைத் துரத்திவந்த இரண்டு குரங்குகள், அவர்களது பின்பக்கங்களைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தன. இதைப் பார்த்து கேண்டிட் பரிதவித்தான். அவன் பஸ்கேரியப் படையில் இருந்த போது துப்பாக்கிச் சுடக் கற்றிருந்தான். அதில் சிறந்தவனாகவும் விளங்கினான். ஹேசல்நட் கொட்டை உள்ள மரத்தில், அந்தக் கொட்டையை, அவனால் எந்த இலைமீதும் படாமல் குறி பார்த்துச் சுட முடியும். அவன் தனது இரட்டைக்குழல் துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுட்டான். இரண்டு குரங்குகளும் செத்தன.

‘கடவுளுக்குத் தோத்திரம்! எனதருமை ககாம்போ, இந்த இரண்டு பாவப்பட்ட ஜென்மங்களையும் மிகக் கொடுரமான நிலைமையிலிருந்து நான் காப்பாற்றிவிட்டேன். ஒரு மத நீதிபதியையும் ஒரு ஜெசுயிட்டையும் கொன்ற பாவத்தை, இந்தப் பெண்களைக் காப்பாற்றியதன்மூலம் தீர்த்துக்கொண்டேன். ஒருவேளை இவர்கள் இந்தப் பகுதியின் முக்கியமான குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களாக இருக்கலாம். இந்தக் காரியத்தால் நமக்கு இந்த நாட்டில் நல்ல ஆதாயம் கிடைக்கும்.’

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அவன் திடீரென நிறுத்தினான். அந்த இரண்டு பெண்களும் அந்தக் குரங்குகளை ஆசையுடன் தழுவி அவற்றைத் தங்களது கண்ணீரால் கழுவிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களது புலம்பல் ஒலி காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டிருந்தது.

‘இதைப் போன்ற ஒரு நிலையை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை’ என்றான் கேண்டிட் ககாம்போவிடம்.

‘எஜமானே, நீங்கள் அற்புதமான ஒரு காரியத்தைச் செய்துள்ளீர்கள்! இந்த இரு இளம்பெண்களின் காதலர்களைக் கொன்றுள்ளீர்கள்’ என்றான் ககாம்போ.

‘என்ன? காதலர்களா? இது சாத்தியமா? நீ கேலி செய்கிறாயா ககாம்போ? என்னால் இதை நம்பமுடியவில்லை.’

‘அன்புள்ள எஜமானே, நீங்கள் எதைக்கண்டாலும் ஆச்சரியப் படுகிறீர்கள். சில நாடுகளில் குரங்குகள் பெண்களின் ஆசைக்குள் வருவதில் என்ன விநோதம் உள்ளது என்று நினைக்கிறீர்கள்? குரங்கும் கால்வாசி மனிதன்தானே? நான் கால்வாசி ஸ்பெயின் காரன் என்பதைப்போல?’ என்றான் ககாம்போ.

‘அடப்பாவமே! இதைப்போன்ற சில விபத்துகள் முன்னர் நிகழ்ந்தன என்றும் அதன் விளைவாக உருவானவர்களே பாதி குதிரை உடல், பாதி மனித உடல் கொண்டவர்கள், ஆட்டுக் காதுகள், கொம்புகள், குளம்புகள், வால் உடைய மனிதர்கள், குதிரைக் காதுகளையுடைய மனிதர்கள் ஆகியோர் என்றும் மாஸ்டர் பாங்க்லாஸ் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் அவை யெல்லாம் பொய் என்று நினைத்திருந்தேன்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘இனியாவது அவையெல்லாம் உண்மைகள்தான் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள். சரியான கல்வியறிவு இல்லாத மனிதர்கள், இதைப்போன்ற மிருகங்களை எப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று பாருங்கள். என் பயமெல்லாம் அந்த இரண்டு பெண்களும் நம்மீது ஏதோ சூழ்ச்சி செய்யப்போகிறார்கள் என்பதுதான்’ என்றான் ககாம்போ.

இந்த வலுவான சிந்தனை, கேண்டிடைப் புல்வெளியை விட்டுவிட்டு காடுகளுக்குள் ஓடிச்சென்று ஒளியவைத்தது. அங்கே ககாம்போவுடன் அவன் மாலை உணவை முடித்துக் கொண்டான். போர்ச்சுகீசிய மத நீதிபதி, புவனஸ் அய்ரிஸ் ஆளுநர், ஜமீந்தார் மகன் ஆகியோரைச் சபித்துக்கொண்டே அங்கேயே புல்வெளியில் தூங்கிப்போனான். விழித்துக் கொண்டபோது, அவர்களால் நகரமுடியவில்லை. இரவில் அந்தப்பகுதியில் வாழ்ந்துவந்த ஓரெய்லான்கள் என்ற காட்டுமிராண்டிகள், அந்த இரண்டு பெண்களின் தூண்டுதலின் பேரில், கேண்டிடையும் ககாம்போவையும் மரப்பட்டைகளால்

ஆன கயிற்றால் கட்டியிருந்தனர். அவர்களைச் சுற்றி ஆடைகளில்லாத ஐம்பது ஓரெய்லான்கள் அம்பு வில், தடிக்கழிகள், கல் ஈட்டிகளுடன் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஒரு சிலர் கொப்பரையில் எண்ணெயைக் கொதிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் நெருப்பை மூட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் இவ்வாறு கத்திக்கொண்டிருந்தனர்:

‘இதோ ஒரு ஜெசூயிட், இதோ ஒரு ஜெசூயிட். இவர்களைப் பழிவாங்குவோம். சந்தோஷமாக இந்த ஜெசூயிட்டைத் தின்போம். இவனைத் தின்போம்.’

‘அந்த இரண்டு பெண்களும் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்வார்கள் என்று நான் சொன்னேனே, எஜமானே’ என்றான் ககாம்போ சோகத்துடன்.

கொப்பரையையும் நெருப்பையும் பார்த்துவிட்டு கேண்டிட் கத்தினான்:

‘நம்மை வறுக்க அல்லது வேகவைக்கப் போகிறார்கள். ஆ, இப்படித் தாய்மையான இயற்கை உருவாவதைப் பார்த்தால் மாஸ்டர் பாங்க்லாஸ் என்ன சொல்வார்? எல்லாமே சரியானதுதான் என்றாலும், மிஸ் குளிகொண்டேயை இழந்ததும் இப்போது ஓரெய்லான்கள் மூலம் நெருப்பில் சுடப்படுவதும், கொஞ்சம் கஷ்டமான விஷயங்களாகத் தெரிகின்றன.’

ககாம்போ அந்நிலையிலும் தனது புத்தியை இழக்கவில்லை.

‘கவலைப்படாதே’ என்று கேண்டிடுக்கு ஆறுதல் சொன்னான். ‘இவர்களது மொழி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். நான் அவர்களுடன் பேசுகிறேன்.’

‘மனிதர்களைச் சமைப்பது எவ்வளவு மனிதாபிமானமற்றது என்று அவர்களிடம் கண்டிப்பாகச் சொல். மேலும் இது கிறிஸ்துவ குணங்களுக்கு எதிரானது என்றும் சொல்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘கனவான்களே! நீங்கள் இன்று ஒரு ஜெசூயிட்டை விருந்தாகச் சாப்பிடப் போவதாக நினைத்துக்கொண்டுள்ளீர்கள். எல்லாம் சரிதான். உங்களது எதிரிகளை இப்படி நடத்துவது நியாயமற்றதாக இருக்காது. இயற்கையின் விதி, நமது அண்டைவீட்டுக் காரனைக் கொல்லவேண்டும் என்கிறது. அதைத்தான் உலகம்

முழுவதிலும் அனைவரும் பின்பற்றிவந்துள்ளனர். எங்களுக்குச் சாப்பிட வேறு சிறந்த உணவுகள் கிடைக்கின்றன என்பதால்தான், நாங்கள் அவர்களைச் சாப்பிடுவதில்லை. ஆனால் எங்கள் அளவுக்கு உங்களுக்கு உணவுகள் கிடைப்பது இல்லை. எனவே, காக்கைகளுக்கும் கழுகுகளுக்கும் உங்கள் எதிரிகளை உணவாகப் போடுவதற்குப் பதில், நீங்களே சாப்பிடுவது சிறந்ததுதான். ஆனால், கனவான்களே, உங்களது நண்பர்களையே உணவாக நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்க மாட்டீர்கள் அல்லவா? நீங்கள் ஒரு ஜெகூயிட்டை வறுக்கப்போவதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால், அவர் உங்களுக்கு நல்லது செய்துள்ளார். உங்களது எதிரிகளின் எதிரியை நீங்கள் வறுக்கப்போகிறீர்கள். என்னை எடுத்துக்கொண்டால், நான் உங்களது நாட்டில் பிறந்தவன். இவர் எனது எஜமானர். இவர் ஜெகூயிட் அல்ல, சொல்லப்போனால் ஒரு ஜெகூயிட்டைக் கொண்டு, அவரது உடையை அணிந்துள்ளார். அதனால்தான் நீங்கள் தவறு செய்துவிட்டீர்கள். இதுதான் உண்மை என்பதை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள இவரது உடையை எடுத்துக்கொண்டு ஜெகூயிட் நாட்டு எல்லைக்குச் சென்று விசாரித்தால் போதும். அதற்கு வெகுநேரம் ஆகாது. நாங்கள் பொய் சொல்லியுள்ளோம் என்றால் அதற்குப் பிறகு வந்து நீங்கள் எங்களைத் தின்னலாம். ஆனால் நான் உங்களிடம் உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். பொதுச்சட்டம், மனிதம், நியாயம் ஆகியவற்றை நன்கு அறிந்த நீங்கள் எங்களை மன்னிக்காமல் விடமாட்டீர்கள்' என்றான் ககாம்போ.

ஓரெய்லான்களை இந்தப் பேச்சு கவர்ந்தது. உடனடியாக இருவரை அனுப்பி, உண்மையை விசாரிக்கச் செய்தனர். அவர்கள் இருவரும் விரைவாகச் சென்று வேலையை முடித்து நல்ல செய்தியுடன் திரும்பினர். ஓரெய்லான்கள் கைதிகளை உடனே விடுவித்து, அவர்களிடம் நல்லபடியாக நடந்துகொண்டனர். அவர்களுக்குப் பெண்களைக் கொடுத்தனர். உணவு, பானங்களைக் கொடுத்தனர். அவர்களை மீண்டும் தங்களது பகுதிக்குள் இவ்வாறு சத்தமிட்டவாறே அழைத்துச் சென்றனர்:

‘இவன் ஜெகூயிட் கிடையாது! இவன் ஜெகூயிட் கிடையாது!’

‘என்ன மக்கள் இவர்கள்!’ என்றான் கேண்டிட். ‘என்ன மனிதர்கள், என்ன குணங்கள்! நான் மட்டும் மிஸ் குனிகொண்டே

யின் சகோதரனைக் கத்தியால் குத்தியிருக்கவில்லை என்றால், இவர்கள் என்னை மீட்சியே இல்லாதவகையில் சாப்பிட்டிருப்பார்கள். ஆனால் தூய்மையான இயற்கை நல்லது. நான் ஒரு ஜெசுயிட் இல்லை என்றவுடனே இந்த மக்கள் என்னைச் சாப்பிடாமல் எனக்கு எவ்வளவு நல்லது செய்கிறார்கள்!’

கேண்டிடும் அவனது வேலைக்காரனும் எல் டொராடோவுக்கு வந்து அங்கு என்ன பார்த்தனர்?

ஓரெய்லான் எல்லையை அடைந்த உடனேயே ககாம்போ கேண்டிடும், 'இங்கே பாருங்கள். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இந்த அரைக்கோளப் பகுதி நம் அரைக்கோளப் பகுதியைவிட ஒன்றும் சிறந்ததில்லை. எவ்வளவு வேகமாக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஐரோப்பா போய்விடுவோம்' என்றான்.

'எப்படிப் போவது? எங்கு போவது?' என்றான் கேண்டிட். 'என் நாட்டுக்கா? அங்கே பஸ்கேரியர்களும் அபேரியர்களும் ஒருவர்விடாமல் கொல்கிறார்கள். போர்ச்சுகலுக்கா? அங்கே போனால் என்னை எரித்துவிடுவார்கள். இங்கேயே இருந்தால் எந்த நேரமும் நம்மை நெருப்பில் இட்டு வாட்டும் அபாயம் உள்ளது. ஆனால் எனதருமை குனிகொண்டே வாழும் ஒரு பகுதியை விட்டுவிட்டுச் செல்ல எப்படி நான் முடிவெடுக்க முடியும்?'

'கேயென் பகுதியை நோக்கிச் செல்வோம். அங்கே உலகெங்கும் சுற்றிவரும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் நமக்கு உதவி செய்வார்கள். கடவுள் நம்மீது கருணை காட்டக்கூடும்' என்றான் ககாம்போ.

கேயெனுக்குச் செல்வது எளிதாக இல்லை. அங்கே எப்படிச் செல்வது என்று கொஞ்சம்தான் அவர்களுக்கு வழி தெரிந்திருந்தது. இடையில் ஆறுகள், செங்குத்து மலைகள், கொள்ளைக்காரர்கள், காட்டுமிராண்டிகள் ஆகியோர் தொல்லைகொடுத்தவண்ணம் இருந்தனர். குதிரைகள் அயற்சியால் இறந்துவிட்டன. உணவு தீர்ந்துவிட்டது. ஒரு மாதம் காட்டுப் பழங்களை மட்டுமே சாப்பிட நேர்ந்தது. பின்னர் கோகா மரங்கள் அடர்ந்த சிறு ஆற்றுப் பக்கம் வந்தடைந்தனர். அது அவர்களது வாழ்வும் நம்பிக்கையும் குலையாமல் இருக்க உதவியது.

கிழவியைப் போன்றே நல்ல ஆலோசனைகள் சொல்லக்கூடியவனாக இருந்த ககாம்போ, இவ்வாறு கேண்டிடம் சொன்னான்:

‘முடிந்தவரை நடந்துவிட்டோம். இதற்குமேல் நம்மால் தாங்க முடியாது. அங்கே ஆற்றங்கரையில் ஒரு காலிப் படகு ஒன்று உள்ளது. அதைத் தேங்காய்களால் நிரப்பிக் கொள்வோம். நாமும் படகில் குதிப்போம். ஆறு இழுத்துச் செல்லும் பாதையில் செல்வோம். ஓர் ஆறு, மக்கள் வசிக்கும் வழியாகப் போயே தீரும். அங்கே நடப்பவை மகிழ்ச்சியானவையாக இல்லாவிட்டாலும், குறைந்தபட்சம் புதுமையானவையாகவாவது இருக்கும்.’

‘சந்தோஷமாக!’ என்றான் கேண்டிட். ‘நடப்பதைக் கடவுளிடம் விட்டுவிடுவோம்.’

சில லீக் தூரத்துக்குப் படகை வலித்தார்கள். கரையோரம் சில இடங்கள் பூத்துக் குலுங்கின; சில இடங்கள் காய்ந்துகிடந்தன. சில இடங்கள் வழக்கிக்கொண்டு போயின; சில இடங்கள் கரடுமுரடாக இருந்தன. ஆறு விரிந்துகொண்டேபோய், வாளை முட்டும் பாறைகளுக்கு அடியே காணாமல்போனது. தங்களை அப்படியே ஆற்றோட்டத்திடம் ஒப்படைக்கும் அளவுக்கு இரண்டு பயணிகளுக்கும் தைரியம் இருந்தது. ஆறு திடீரெனச் சுருங்கி, பயங்கரச் சத்தத்துடனும் வேகத்துடனும் அவர்களைச் சுழற்றியடித்தது. 24 மணி நேரத்துக்குப்பிறகு அவர்கள் மீண்டும் சூரிய வெளிச்சத்தைப் பார்த்தனர். ஆனால் அவர்களது படகு பாறைகளில் மோதிச் சிதறியிருந்தது. ஒரு லீக் தூரத்துக்கு ஒவ்வொரு பாதையாக அவர்கள் ஊர்ந்து செல்லவேண்டி இருந்தது. கடைசியாக அடைய முடியாத அளவுக்கு மலைத் தொடரால் சூழ்ந்திருந்த ஒரு பெரும் சமவெளியை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். அந்தத் தேசத்தில் தேவைகளுக்காக

மட்டுமின்றி சந்தோஷத்துக்காகவும் பயிர் செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லாப் பக்கங்களிலும் தேவையான விஷயங்கள்கூட அழகானவையாக இருந்தன. தெருக்களில் வண்டிகள் நிறைந்திருந்தன. இல்லையில்லை, உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் ஜொலிக்கும் அவை தெருக்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவற்றில் பிரமிக்கவைக்கும் அழகு நிரம்பிய ஆண்களும் பெண்களும் இருந்தனர். அந்தலூசியா, டெட்டுவான், மெகினேஸ் ஆகிய இடங்களில் கிடைக்கும் போர்க்குதிரைகளைவிட, விரைவாகச் செல்லும் பெரிய செம்மறி ஆடுகள் அந்த வண்டிகளை இழுத்துச்சென்றன.

‘இதோ, வெஸ்ட்ஃபாலியாவைவிடச் சிறந்த ஒரு தேசம்’ என்றான் கேண்டிட்.

அவன் ககாம்போவுடன் கண்ணில்பட்ட முதல் கிராமத்துக்குள் நுழைந்தான். கிழிந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்த சில சிறுவர்கள் ஒரு குச்சியின்மேல் விழுமாறு இரும்பு வளையங்களை எறிந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். வெளி உலகத்திலிருந்து வந்த நமது பயணிகள், அந்த விளையாட்டை விநோதமாகப் பார்த்தனர். வளையங்கள் பெரிதாக, மஞ்சள், சிவப்பு, பச்சை வண்ணத்தில், பளபளத்தன. பயணிகள் கீழேகிடந்த சிலவற்றை எடுத்துப் பார்த்தனர். அவை தங்கம், சிவப்புக்கல், மரகதம் ஆகியவற்றால் ஆனவையாக இருந்தன. அவற்றில் மோசமானதே முகலாய அரியாசனத்தின் மிகச்சிறந்த கல்லைவிட மதிப்புமிக்கதாக இருக்கும்.

‘நிச்சயமாக, இந்தக் குழந்தைகள் அனைவரும் ராஜாவின் பிள்ளைகளாக இருக்கவேண்டும்’ என்றான் ககாம்போ.

கிராமப் பள்ளிக்கூட வாத்தியார் அப்போது அங்கே வந்து அந்தக் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அழைத்தார்.

‘அவர்தான் ராஜகுடும்பத்துக்குக் குருவாக இருக்கவேண்டும்’ என்றான் கேண்டிட்.

குட்டிப் போக்கிரிகள் அனைவரும் விளையாட்டை விடுத்து, வளையங்களை, பிற விளையாட்டுப் பொருள்களுடன் அப்படியே விட்டுவிட்டுச் சென்றனர். கேண்டிட் அவற்றைச் சேகரித்து ஓடிப்போய் வாத்தியாரிடம், இளவரசர்கள் தங்கத்தையும் நகைகளையும் மறந்துவிட்டதைச் சைகையால் சுட்டிக்

காட்டி, மிகவும் மரியாதையாகக் கொடுத்தான். வாத்தியார் புன்சிரிப்புடன் அவற்றை வாங்கித் தூர எறிந்துவிட்டு, கேண்டை மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துவிட்டு, தன் வேலையைப் பார்க்கச் சென்றார்.

ஆனால், பயணிகள் இருவரும் கவனமாகத் தங்கம், மரகதம், சிவப்புக் கற்களைச் சேகரித்துக்கொண்டனர்.

‘நாம் எங்கே இருக்கிறோம்? இங்குள்ள ராஜாவின் பிள்ளைகள் நல்லபடியாக வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர். பார், தங்கத்தையும், விலையுயர்ந்த கற்களையும் வெறுக்கக் கற்றுக்கொடுத்து உள்ளனர்’ என்றான் கேண்டிட்.

ககாம்போவும் கேண்டைப்போன்றே ஆச்சரியம் அடைந்தான். சிறிது தூரம் சென்று, அந்தக் கிராமத்தின் முதல் வீட்டை அவர்கள் அடைந்தனர். அது ஐரோப்பிய அரண்மனை ஒன்றைப்போலக் கட்டப்பட்டிருந்தது. வாயிலில் பெரும் கூட்டம் இருந்தது. உள்ளே அதற்கும் மேல் கூட்டம் இருந்தது. அங்கிருந்து இதமான இசை கேட்டது. உள்ளிருந்து கவர்ந்திழுக்கும் சமையல் வாசனை வெளியே வந்தது. ககாம்போ கதவருகே சென்று, உள்ளே பெரு மொழியில் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டான். அதுதான் அவனது தாய்மொழி. ககாம்போ டுகுமானில் பிறந்தவன். அங்கே வேறெந்த மொழியும் பேசுவதில்லை.

‘நான் உனது மொழிபெயர்ப்பாளனாக இருக்கிறேன். உள்ளே செல்வோம். இது ஓர் உணவு விடுதிபோல் உள்ளது’ என்றான் அவன் கேண்டிடும்.

உள்ளே சென்றவுடன், தங்கத்தால் ஆன ஆடையணிந்து, தலை முடியை ரிப்பனால் கட்டியிருந்த இரு ஆண்களும் இரு பெண்களும் அவர்களை அந்த விடுதியின் உரிமையாளர் அமர்ந்திருந்த மேசைக்கு வருமாறு அழைத்தனர். அவர்களுக்கு, பொறித்த கிளிகள் மேலே தூவப்பட்ட நான்கு சூப்புகள், வேகவைக்கப் பட்ட இருநாறு பவுண்ட் கனமுள்ள வல்லூறு, நல்ல சுவையுள்ள இரண்டு வறுக்கப்பட்ட குரங்குகள், 300 ஹம்மிங் பறவைகளால் ஆன ஒரு பதார்த்தம், 600 ஃபிளை பறவைகளால் ஆன ஒரு பதார்த்தம், பல இறைச்சிக் கலவை கொண்ட குழம்பு, சுவையான சமோசாக்கள் ஆகியவை, படிக்கல் தட்டுகளில் கொடுக்கப்பட்டன. கரும்புச் சாறிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட பலவகை மதுக்கள் வழங்கப்பட்டன.

அங்கே வண்டி ஓட்டுபவர்களும் பொருள்கள் விற்பவர்களும் நிறைய இருந்தார்கள். எல்லோருமே மிகவும் பணிவுடன் நடந்துகொண்டனர். அவர்கள் ககாம்போவிடம் கவனமாகச் சில கேள்விகளைக் கேட்டனர். அவனது கேள்விகளுக்கு மிகவும் பணிவுடன் விடையளித்தனர்.

உண்டுமுடிந்ததும், ககாம்போவும் கேண்டிடும் சாப்பிட்டதற்குப் பணம் கொடுக்க, தெருவில் பொறுக்கிக்கொண்டுவந்த வளையங்களில் உள்ளதிலேயே பெரிதாக இரண்டைக் கீழே வைத்தனர். உரிமையாளரும் அவரது மனைவியும் தாங்க மாட்டாது சிரிக்கத் தொடங்கினர். சிரித்து அடங்கியதும் உரிமையாளர் சொன்னார்:

‘கனவான்களே, நீங்கள் அந்நியர்கள் என்று நன்றாகத் தெரிகிறது. இப்படிப்பட்ட அந்நியர்கள் அதிகமாக எங்கள் கண்களில் படுவ தில்லை. அதனால்தான் தெருவிலே கிடக்கும் கூழாங்கற்களைப் பணமாகக் கொடுத்ததால் நாங்கள் இப்படிச் சிரித்துவிட்டோம். மன்னித்துவிடுங்கள். எங்களது நாட்டுப் பணம் உங்களிடம் இல்லை என்று தெரிகிறது. மேலும், இங்கே சாப்பிடுவதற்கு நீங்கள் பணம் ஏதும் கொடுக்கத் தேவையில்லை. வர்த்தகத்தை ஊக்குவிப்பதற்காக, கட்டப்படும் விடுதிகள் அனைத்துக்கும் அரசே பணம் கொடுத்துவிடுகிறது. இது மிகவும் ஏழை கிராமமாக இருப்பதால், உங்களுக்குப் பெரிய அளவில் எங்களால் உபசாரம் செய்யமுடியவில்லை. ஆனால் வேறு எங்கு நீங்கள் போனாலும் உங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் உபசாரம் நடக்கும்.’

ககாம்போ, இதை மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் கேண்டிடுக்கு விளக்கி னான். அவனும் அதே ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக்கொண்டான்.

ஒருவர் மற்றொருவரிடம், ‘இது எந்த மாதிரியான நாடு? உலகுக்கே தெரியாத ஒரு தேசம் இங்கே உள்ளது. இங்கே உள்ள மக்களது இயல்பு நம் மக்களிடம் இல்லாதது போல் உள்ளது’ என்று சொல்லி ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டனர். ‘இந்த நாட்டில் தான் எல்லாமே நல்லதாக உள்ளது. அப்படி ஒரு நாடு இருந்தே ஆகவேண்டும். மாஸ்டர் பாங்க்லாஸ் என்ன சொன்னாலும் சரி, வெஸ்ட்ஃபாலியாவில் எதுவுமே சரியானதாக இருந்ததில்லை என்றே நான் உணர்ந்துள்ளேன்’ என்றான் கேண்டிட்.

18

அவர்கள் எல் டொராடோவில் என்ன பார்த்தனர்?

குகாம்போ, தனது ஆர்வத்தை விடுதி உரிமையாளரிடம் வெளியிட, அவர் பதில் சொன்னார்:

‘எனக்கு அவ்வளவாக ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால், அதனால் எனக்கு எந்தக் கெடுதலும் வந்ததில்லை. இங்கே பக்கத்தில் அரண்மனையில் வேலைசெய்து ஓய்வுபெற்ற ஒரு கிழவர் இருக்கிறார். அவர் இந்த நாட்டிலேயே அதிகம் கற்றவர்; நன்கு பேசத் தெரிந்தவர்.’

உடனடியாக குகாம்போவை அந்தக் கிழவரிடம் அழைத்துச் சென்றார். கேண்டிட், இரண்டாவது பாத்திரமாக, தன் வேலையாளுடன்கூடச் சென்றான். அவர்கள் ஒரு சாதாரண வீட்டை அடைந்தனர். அதன் கதவு வெறும் வெள்ளியால் செய்யப்பட்டிருந்தது. கூரை வெறும் தங்கத்தால் மட்டுமே செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் மிகவும் அழகான வேலைப் பாட்டுடன், பணக்கார வீடுகளுக்கு இணையாக இருந்தது. வரவேற்பறை வெறும் மரசுதம் மற்றும் சிவப்புக் கற்களால் மட்டுமே இழைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் மிக அழகான முறையில் அமைக்கப்பட்டு, எளிமையை மீறியிருந்தது.

கிழவர், அந்நியர்களை ஹம்மிங் பறவை இறக்கைகளால் ஆன இருக்கையில் அமரச் செய்தார். வேலைக்காரர்களை அழைத்து வைரக் குடுவைகளில் பானம் தருவித்தார். பின்னர் அவர்களது ஆர்வத்துக்குப் பதில் அளித்தார்.

‘எனக்கு இப்போது 172 வயதாகிறது. எனது இறந்துபோன தந்தை, அரசரின் குதிரை லாயத்தின் மேற்பார்வையாளராக இருந்தார். நான் அவரிடம் பெருவில் நடந்த புரட்சி பற்றித் தெரிந்துகொண்டேன். அதனை அவர் நேரில் பார்த்திருக்கிறார். இப்போது நாங்கள் இருக்கும் இடம் இன்கா மக்களின் பழைய ராஜ்ஜியம். அவர்கள், முட்டாள்தனமாக, வேறு நாடுகளைப் பிடிக்க, இந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறினர். அங்கே ஸ்பெயின் மக்களால் அழிக்கப்பட்டனர்.

ஆனால் இந்த ராஜ்ஜியத்தில் மிஞ்சியிருந்த இளவரசர்கள் புத்திசாலிகளாக இருந்தனர். நாட்டு மக்களின் ஒப்புதலுடன், இங்கு வசிக்கும் யாரும் இந்த ராஜ்ஜியத்தைவிட்டு வெளியேறக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டனர். இதன் காரணமாகவே எங்களது வெகுளித்தனமும் சந்தோஷமும் பாதுகாக்கப் படுகின்றன. ஸ்பெயின் மக்களுக்கு எங்களது நாட்டைப் பற்றிய குழப்பமான புரிதலை உள்ளது. இதனை எல் டொராடோ என்று அவர்கள் அழைக்கின்றனர்.

சர் வால்ட்டர் ராலே என்ற ஆங்கிலேயர் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர், இந்த இடத்துக்கு வெகு அருகில் வந்தார். ஆனால் நெருங்கமுடியாத அளவுக்குச் செங்குத்து மலைகளும் பாறைகளும் சூழ்ந்திருப்பதால் ஐரோப்பிய தேசங்களின் வெறித் தாக்குதலிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டுள்ளோம். ஐரோப்பியர்களுக்கு எங்களது தேசத்தின் கூழாங்கற்கள்மீதும் தாசுகள்மீதும் அளவுகடந்த ஆர்வம். அதற்காக எங்களைக் கடைசி ஆள்வரை விட்டுவைக்காது கொல்லவும் அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள்.’

அவர்களது விவாதம் நீண்டு இருந்தது - அவர்களது அரசமுறை, பழக்க வழக்கங்கள், பெண்கள், கேளிக்கைகள், கலை ஆகியவை பற்றிப் பேசினர். தத்துவத்தில் ஆர்வமுள்ள கேண்டிட், ககாம்போமூலம் அந்த நாட்டில் ஏதேனும் சமயம் உள்ளதா என்று கேட்கச் சொன்னான்.

கிழவரது முகம் சிவந்தது.

‘எப்படி நீ அதைச் சந்தேகிக்கலாம்? எங்களை நன்றிகெட்ட நாய்கள் என்றா நினைக்கிறாய்?’ என்றார் அவர்.

ககாம்போ பணிவுடன், ‘எல் டொராடோவின் மதம் என்ன?’ என்று கேட்டான்.

கிழவரது முகம் மீண்டும் சிவந்தது.

‘இரண்டு மதங்கள்கூட இருக்கமுடியுமா என்ன?’ என்றார் அவர். ‘அனைத்து உலகத்துக்கும் எது மதமோ, அதுதான் இங்கும் இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். நாங்கள் இரவும் பகலும் கடவுளை வழிபடுகிறோம்.’

‘நீங்கள் ஒரே கடவுளைத்தான் வழிபடுகிறீர்களா?’ என்றான் ககாம்போ, கேண்டிடின் சந்தேகங்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பு பாளனாக.

‘நிச்சயமாக. இங்கே இரண்டோ, மூன்றோ, நான்கோ கடவுள்கள் கிடையாது. உங்கள் பகுதியிலிருந்து வரும் மக்கள் ஒரு மாதிரியான கேள்விகளாகத்தான் கேட்கிறீர்கள்.’

கேண்டிட், அலுப்பே அடையாமல் அந்தக் கிழவரிடம் மேற்கொண்டு கேள்விகளைக் கேட்டான். எல் டொராடோவில் மக்கள் கடவுளிடம் என்ன வேண்டுகிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ள விரும்பினான்.

‘நாங்கள் எதுவும் வேண்டுவதில்லை’ என்றார் அந்தக் கிழவர். ‘அவரிடம் கேட்பதற்கு எதுவுமில்லை. எங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் அவர் கொடுத்துள்ளார். எனவே, நாங்கள் விடாது அவருக்கு நன்றிமட்டும் செலுத்துகிறோம்.’

கேண்டிட், அங்குள்ள பாதிரியார்களைப் பார்க்க விரும்பி அவர்கள் எங்கே என்று கேட்டான். அந்தக் கிழவர் சிரித்தார்.

‘நண்பனே, நாங்கள் அனைவருமே பாதிரியார்கள்தான். அரசரும் குடும்பத் தலைவர்களும் ஒவ்வொரு காலையும் 5000-6000 இசைஞர்களுடன் சேர்ந்து நன்றிப் பாடலைப் பாடுகிறார்கள்’ என்றார்.

‘என்னது? இங்கே பாடம் நடத்த, சண்டைபோட, ஆள, சூழ்ச்சி செய்ய, ஒத்த கருத்தில்லாதவர்களை எரிக்க பாதிரியார்களே இல்லையா?’

‘அப்படியிருந்தால் நாங்கள் அனைவரும் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்’ என்றார் கிழவர். ‘இங்கே அனைவரும் ஒரே கருத்துடையவர்களே. மேலும் பாதிரியார்கள் என்றால் என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை.’

இதைக் கேட்கும்போதே கேண்டிக்குப் புல்லரித்தது. அவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

‘வெஸ்ட்ஃபாலியா, ஜமீந்தாரின் கோட்டை ஆகியவற்றைவிட இந்த இடம் வித்தியாசமாக உள்ளது. நண்பர் பாங்க்லாஸ்மட்டும் எல் டொராடொவைப் பார்த்திருந்தால், தண்டர்-டென்-ட்ராங்க் கோட்டைதான் உலகிலேயே மிகச் சிறந்த இடம் என்று சொல்லியிருக்கமாட்டார். ஒருவர் பயணம் செய்வது மிக அவசியம் என்று நன்றாகப் புரிகிறது.’

மிக நீண்ட விவாதத்துக்குப்பிறகு கிழவர் ஒரு வண்டியையும் ஆறு ஆடுகளையும் தயாராக்கச் சொன்னார். பன்னிரண்டு வேலைக்காரர்களை அழைத்து இரு பயணிகளையும் அரசவைக்கு அழைத்துச் செல்லச் சொன்னார்.

‘மன்னிக்கவும். எனது வயது காரணமாக உங்களுடன் கூடவரும் பாக்கியம் எனக்கில்லை. அரசர் உங்களை மனம் கோணாமல் வரவேற்பார். உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் எதேனும் நடந்தால், எங்களது பழக்கவழக்கங்களை நீங்கள் கொஞ்சம் அனுசரித்துப் போகவேண்டிவரும்’ என்றார் கிழவர்.

கேண்டிடும் ககாம்போவும் வண்டியில் ஏறினர். ஆறு ஆடுகளும் பறந்தன. நான்கு மணிநேரத்துக்குள்ளாகத் தலைநகரின் ஒரு கோடியில் இருந்த அரண்மனையை அவர்கள் அடைந்தனர். அரண்மனை வாயில் 220 அடி உயரமாகவும் 100 அடி அகலமாகவும் இருந்தது. அது கட்டப்பட்டிருக்கும் பொருள்களைப் பற்றிச் சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை. நாம் தங்கம் என்றும் விலையுயர்ந்த கற்கள் என்றும் சொல்லும் கூழாங்கற்களையும் மண்ணையும்விட மிகச்சிறந்த பொருள்கள் அவை என்றும்மட்டும் சொல்லமுடியும்.

அரசனின் காவலர்களிலிருந்து இருபது மிக அழகான பெண்கள் கேண்டிடையும் ககாம்போவையும் வண்டிக்கு வந்து வரவேற்று, குளியல் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஹம்மிங் பறவை இறக்கைகளால் ஆன உடையை அணிவித்தனர். அடுத்து, ஆண், பெண் காவலர்கள் அவர்களை அரசனின் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். இருபுறமும் பக்கத்துக்கு ஆயிரம் இசைக் கலைஞர்கள் இருந்தனர். அரசனது இடம் நெருங்கிவரும்போது, ககாம்போ பக்கத்திலிருந்த ராணுவ அதிகாரியிடம் அரசருக்கு எப்படி மரியாதை செய்வது என்று கேட்டான். முழங்காலிட வேண்டுமா அல்லது வயிறு தரையில் படும்படிச் சேவிக்க வேண்டுமா; கைகளைத் தலைக்குமேல் தூக்கிக்கொள்ள வேண்டுமா அல்லது கைகளைப் பின்னுக்குக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமா; தரையில் உள்ள புழுதியை நக்கவேண்டுமா; என்ன தான் சடங்கு?

‘எங்களது பழக்கம், அரசரைக் கட்டிப்பிடிக்கவேண்டும். அவரது இரு கன்னங்களிலும் முத்தமிடவேண்டும்’ என்றார் அந்த ராணுவ அதிகாரி.

கேண்டிடும் ககாம்போவும் அரசரது கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்தனர். அவர் அவர்களை மிகவும் நல்லமாதிரியாக வரவேற்றார். மாலையுணவு சாப்பிட அழைத்தார்.

காத்திருக்கும் நேரத்தில் ஊரைச் சுற்றிப்பார்க்க அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். பொதுக் கட்டடங்கள் வானளாவ எழும்பி இருந்தன. சந்தை, ஆயிரம் தூண்களால் கட்டப்பட்டிருந்தது. நீர்நூறுகள், ரோஜாத் தண்ணீர் ஊற்றுகள், கரும்புச்சாறால் ஆன மது ஊற்றுகள் பொது இடங்களில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தன. சாலைகள் விலையுயர்ந்த கற்களால் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றிலிருந்து கிராம்பு, லவங்கம் ஆகியவற்றின் வாசனை வந்தது. கேண்டிட் நாடாளுமன்றத்தையும் நீதிமன்றத்தையும் காண விரும்பினான். அப்படி ஏதும் இல்லை என்றனர். வழக்குகள் என்றாலே என்ன என்று தெரியாது என்றனர். சிறைச் சாலைகள் உண்டா என்ற கேள்விக்கும் இல்லை என்றே பதில் வந்தது. ஆனால் அவனை மிகவும் ஆச்சரியப்படுத்திய, அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியளித்த விஷயம் அங்கிருந்த அறிவியல் கல்விக்கூடம். அங்கே இரண்டாயிரம் அடி நீளமிருந்த காட்சிச் சாலையில் கணித, இயல்பியல் ஆராய்ச்சிகளுக்குத் தேவையான பல கருவிகளும் இருந்தன.

மதியம் முழுக்க ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்ததில், ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கை மட்டுமே அவர்களால் பார்க்கமுடிந்தது. அவர்கள் மீண்டும் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அங்கே கேண்டிட், வேலையாள் ககாம்போ ஆகியோர் அரசனுடனும் பல பெண்களுடனும் மேசையில் அமர்ந்தனர். அங்கே நடந்ததைப்போலச் சிறந்த கேளிக்கை எதுவும் இருக்கவில்லை. அங்கே அவன் கேட்ட சாதூரியமான பேச்சைப்போல வேறெங்கும் கேட்டிருக்கவில்லை. ககாம்போ, அரசனின் கூர்மையான மேற்கோள்களை கேண்டிடுக்காக மொழிமாற்றிச் சொன்னான். மொழிமாற்றப்பட்டபோதும் கூட அவை நறுக் கென்று இருந்தன. கேண்டிடை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திய பலவற்றுள் இதுவும் ஒன்று.

அந்த ரம்மியமான இடத்தில் அவர்கள் ஒரு மாதம் பொழுதைக் கழித்தனர். கேண்டிட், அவ்வப்போது ககாம்போவிடம் இவ்வாறு சொன்னான்:

‘நண்பா, இந்த இடத்தை ஒப்பிடுகையில், நான் பிறந்த கோட்டை ஒன்றுமே இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் மிஸ் குனிகொண்டே இங்கில்லை. உனக்கும் கூட ஐரோப்பாவில் ஒரு பெண் இருக்கலாம். இங்கே இருந்தால், நாமும் பிறரைப் போன்றே இருப்போம். ஆனால் நம் பழைய உலகத்துக்கு, 12 ஆடுகள் சுமக்கும் அளவுக்கு எல் டொராடோவின் கூழாங்கற்களை எடுத்துச் சென்றால், ஐரோப்பாவின் அனைத்து அரசர்களையும் விடப் பணக்காரர்களாக இருப்போம். மத நீதிபதிகளைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை. மிஸ் குனிகொண்டேயையும் மீண்டும் பெற்றுவிடலாம்.’

ககாம்போ இதனை ஏற்றுக்கொண்டான். மனிதர்கள் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கப் பிரியப்படுகிறார்கள். தங்களது நாட்டில் பெரும் மதிப்பைப் பெற விரும்புகிறார்கள். தங்களது பயணத்தின்போது தாங்கள் கண்டவற்றைப் பற்றி பீற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறார்கள். எனவே, மகிழ்ச்சியில் இருந்த அந்த இருவரும் மகிழ்ச்சியை விட்டுக்கொடுக்க முடிவுசெய்து, அந்த இடத்தைவிட்டுச் செல்ல அரசரது அனுமதியைக் கேட்டனர்.

‘நீங்கள் முட்டாள்கள்’ என்றார் அரசர். ‘எனது தேசம் சிறியதுதான் என்று நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், ஒரு மனிதன் சௌக்கியமாக ஓரிடத்தில் அமைந்துவிட்டால், அவன்

அங்கேயே தொடர்ந்து வசிக்கவேண்டும். அந்நியர்களை இங்கேயே அடைத்துவைக்கும் உரிமை எனக்குக் கிடையாது. அது ஒரு மூர்க்கத்தனம். அதை எங்களது சட்டமும் பழக்க வழக்கமும் அனுமதிக்காது. அனைத்து மனிதர்களும் சுதந்தர மானவர்கள். நீங்கள் விரும்பினால் திரும்பிப் போகலாம். ஆனால் அது மிகவும் கடினம். பாறைகளால் சூழப்பட்ட, சரேலென கீழே இறங்கும் ஆற்றின் மேலே ஏறுவது இயலாத காரியம். அதிலிருந்து நீங்கள் கீழே வந்ததே பெரும் ஆச்சரியம். எனது தேசத்தைச் சுற்றியுள்ள மலைகளின் உயரம் 10,000 அடி. சுவற்றைப்போல செங்குத்தாக உள்ளவை. ஒவ்வொன்றும் 10 லீக் அகலமானவை. அவற்றிலிருந்து நீர்வீழ்ச்சியைத் தவிர வேறு எந்த வகையிலும் கீழே இறங்கமுடியாது. ஆனால், நீங்கள் கட்டாயம் வெளியேற விரும்புவதால், எனது பொறியியலாளர்களை வைத்து ஓர் இயந்திரத்தை உருவாக்கி அதன்மூலம் உங்களை வெளியே அனுப்ப முயற்சி செய்கிறேன். மலைகளுக்கு மேல் உங்களை அனுப்பியதும் எங்கள் மக்கள் யாரும் உங்களுடன் வரமுடியாது. ஏனெனில் இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறமாட்டோம் என்று அவர்கள் அனைவரும் சபதம் செய்துள்ளனர். அந்தச் சபதத்தையும் அளவுக்கு அவர்கள் முட்டாள்கள் அல்லர். அதைத்தவிர வேறு என்ன வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள்.’

‘எங்களுக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம், மன்னா’ என்றான் கேண்டிட். ‘சில ஆடுகள் முதுகில் கொஞ்சம் உணவு, கொஞ்சம் கூழாங்கற்கள், இந்த நாட்டின் மண் கொஞ்சம்.’

மன்னர் சிரித்தார்.

‘எங்களது மஞ்சள் களிமண் உங்கள் ஐரோப்பியர்களுக்கு என்ன சந்தோஷத்தைத் தருகிறது என்று எனக்குக் கொஞ்சம்கூடப் புரியவில்லை’ என்றார் அவர். ‘வேண்டும் அளவுக்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அது உங்களுக்கு நல்லதைச் செய்யட்டும்!’

உடனடியாக, அவர் இந்த இரண்டு அசாதாரணமான மனிதர்களையும் தனது ராஜ்ஜியத்தைவிட்டுத் தூக்கியெறியக்கூடியதான இயந்திரத்தை உருவாக்க, தனது பொறியியலாளர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். 3,000 கணித வல்லுனர்கள் வேலையில் ஈடுபட்டனர். பதினைந்து நாள்களில் அந்த இயந்திரம் தயாரானது. அந்த நாட்டின் பணத்தில் சுமார் இரண்டு கோடி

செலவானது. அவர்கள் அந்த இயந்திரத்தில் கேண்டடையும் ககாம்போவையும் உட்கார வைத்தனர். கூடவே இருபது பெரிய செம்மறி ஆடுகள் நிரம்ப உணவு, முப்பது ஆடுகள் முழுக்க அந்த நாட்டின் வித்தியாசமான பொருள்கள், ஐம்பது ஆடுகள் அளவுக்குத் தங்கம், வைரம், விலையுயர்ந்த கற்கள் ஆகிய வையும் இருந்தன. மன்னர் அவர்கள் இருவரையும் கனிவுடன் கட்டியணைத்தார்.

நூதனமான முறையில் அவர்கள் இருவரும், தங்களது ஆடுகளுடன் மலைகளுக்குமேல் அனுப்பப்பட்டது பார்க்கக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. அவர்களைப் பத்திரமான இடத்துக்கு அனுப்பியதும் கணித வல்லுனர்கள் திரும்பி விட்டனர். கேண்டடுக்கோ, தனது ஆடுகளை மிஸ் குனிகொண்டேயிடம் கொடுப்பதைத் தவிர வேறு ஆசை ஏதும் இருக்கவில்லை.

‘இனி, புவனஸ் அய்ரிஸ் ஆளுநரிடம் பணயம் கொடுத்து மிஸ் குனிகொண்டேயை மீட்க முடியுமா என்று பார்ப்போம். கேயென் நோக்கிப் பயணம் செய்வோம். முதலில் கிளம்புவோம், பிறகு எந்த நாட்டை விலைக்கு வாங்குவது என்று யோசிப்போம்’ என்றான் அவன்.

19

சுரினாமில் அவர்களுக்கு என்ன ஏற்பட்டது? கேண்டிட், மார்ட்டினைச் சந்தித்தது.

நம் பயணிகளுக்கு முதல் நாள் ஏற்கத்தக்கதாக இருந்தது. ஆசியா, ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா ஆகியவை சேர்ந்து சேகரித்திருக்கும் செல்வத்தைக் காட்டிலும் அவர்களிடம் அதிகம் இருப்பது அவர்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. சந்தோஷம் தாங்கமுடியாத கேண்டிட், மரங்களில் குனிகொண்டேயின் பெயரைச் செதுக்கினான். இரண்டாவது நாள், அவர்களது இரண்டு ஆடுகள் புதை சேற்றில் மாட்டிக்கொண்டன. அவையும் அவற்றுடன் வந்த செல்வமும் அழிந்தன. சில நாள்வாளுக்குப் பிறகு அயற்சியால் இரண்டு ஆடுகள் செத்தன. பாலையனத்தில் பசியால் ஏழெட்டு ஆடுகள் உயிரை விட்டன. மீதமுள்ளவை சரிந்த மலையோரங்களில் விழுந்து மடிந்தன. ஒரு நூறு நாட்கள் பயணத்துக்குப் பிறகு, இரண்டே இரண்டு ஆடுகள் மட்டுமே எஞ்சின. கேண்டிட் ககாம்போவிடம் சொன்னான்:

‘நண்பா, பார்த்தாயா! இந்த உலகில், நன்னடத்தையையும் குனிகொண்டேயை மீண்டும் பார்ப்பதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியையும் தவிர மற்ற அனைத்துச் செல்வங்களும் அழியக் கூடியவையாக உள்ளனவே.’

‘நீ சொல்வது அனைத்தையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன்’ என்றான் ககாம்போ. ‘ஆனால் நம்மிடம் இன்னமும் இரண்டு ஆடுகள் உள்ளன. அவற்றிடம் ஸ்பெயின் அரசனால் அடையக் கூடியதைவிட அதிகமான செல்வம் உள்ளது. அதோ, அங்கே தொலைவில், ஒரு நகரம் காணத் தெரிகிறது. அது டச்சுக்காரர்கள் கையில் இருக்கும் சுரினாம்போலத் தோன்றுகிறது. நம்முடைய துயரங்கள் முடியும் நேரம், இன்பங்கள் தொடங்கும் நேரம் வந்துவிட்டது.’

அவர்கள் நகரை நெருங்கும்போது, தரையில் ஒரு கறுப்பன் படுத்துக்கிடந்தான். அவனது உடலில் ஒரு நீல அரைக்கச்சை மட்டுமே இருந்தது. அவனது இடது காலும் வலது கையும் வெட்டப்பட்டிருந்தன.

‘அடக் கடவுளே! நீ இங்கே, இவ்வளவு மோசமான நிலையில், என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய், நண்பனே?’ என்றான் கேண்டிட் டச்சு மொழியில்.

‘நான் எனது எஜமான், பிரசித்திபெற்ற வியாபாரி, மின்ஹீர் வாண்டெர்டெண்டருக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றான் அந்தக் கறுப்பன்.

‘உன்னை இந்த மாதிரியான நிலைக்குக் கொண்டுவந்தது மின்ஹீர் வாண்டெர்டெண்டரா?’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

ஆமாம் என்றான் கறுப்பன். ‘அதுதான் இங்கு வழக்கம். எங்களுக்கு உடுத்திக்கொள்ள ஆண்டுக்கு இரண்டு அரைக் கச்சைகளைத் தருவார்கள். நாங்கள் கரும்பு ஆலையில் வேலை செய்யும்போது அங்குள்ள இயந்திரத்தில் எங்களது விரல்கள் மாட்டிக்கொண்டால், எங்களது கையை வெட்டிவிடுவார்கள். நாங்கள் அங்கிருந்து ஓட முயன்றால், காலை வெட்டிவிடுவார்கள். இரண்டுமே எனக்கு நடந்தது. ஐரோப்பாவில் நீங்கள் சர்க்கரையைச் சாப்பிடுவதற்கான விலை இதுதான்! இருந்தும், கினி கடற்கரையில் என் தாய் என்னை பத்து படகான் காசுக்கு விற்றபோது என்னிடம் சொன்னாள்: ‘குழந்தையே, வெள்ளைக் கார எஜமான் நன்றாக இருக்கட்டும். அவர்களை எப்போதும் போற்று. அவர்கள் உன்னை நன்கு வாழவைப்பார்கள். நமது எஜமானர்களான வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அடிமையாகப் போகும் பாக்கியம் உனக்குக் கிடைத்துள்ளது. அதனால் உன்

தாயும் தந்தையும் செல்வத்தைப் பெறப்போகிறார்கள்.’ அவர்களுக்கு என்னால் செல்வம் கிடைத்ததா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களால் எனக்கு எதுவும் கிடைக்க வில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம். நாய்கள், குரங்குகள், கிளிகள்கூட என்னைவிட ஆயிரம் மடங்கு குறைந்த துன்பத்தைப் பெற்றுள்ளன. என்னை மதம் மாற்றிய டச்சு எஜமானர்கள் ஒவ்வொரு ஞாயிறும் நாம் அனைவரும், அதாவது கறுப்பரும் வெள்ளையரும், ஆதாமின் பிள்ளைகள் என்கிறார்கள். எனக்கு மரபியல் தெரியாது. ஆனால் இந்தப் பிரார்த்தனை செய்வோர் சொல்வது உண்மையென்றால் நாம் அனைவரும் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்கள். ஒருவரது சொந்தத்தை இதைவிட மோசமாக நடத்துவது முடியாது என்று ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா, இல்லையா?’

‘ஓ, பாங்க்லாஸ்! இவ்வளவு மோசமான நிலையைப் பற்றி நீங்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. இதுதான் முடிவு! (எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற) நேர்மறைக் கொள்கையை நான் இதோ, விட்டுவிட்டேன்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நேர்மறைக் கொள்கை என்றால் என்ன?’ என்று கேட்டான் ககாம்போ.

‘ஓ, அதுவா. எல்லாம் தவறாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது, எல்லாம் சரியாகத்தான் நடக்கிறது என்று நினைக்கும் பைத்தியக்காரத்தனம்தான் அது’ என்றான் கேண்டிட்.

அந்தக் கறுப்பனைப் பார்த்து அழுதுகொண்டே கேண்டிட் சுரினாமுக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே முதல் வேலையாக, துறைமுகத்தில் புவனஸ் அய்ரிஸுக்குச் செல்ல விரும்பும் ஏதேனும் கப்பல் உள்ளதா என்று விசாரித்தனர். அவர்கள் பேசிய ஒரு ஸ்பெயின் நாட்டு மாலுமி, தகுந்த கட்டணத்துக்கு ஒப்புக்கொள்ளச் சம்மதித்தான். அவர்களை ஒரு விடுதியில் சந்திக்க ஒப்புக்கொண்டான். கேண்டிடும் விகவாசமுள்ள ககாம்போவும் தங்களது இரண்டு ஆடுகளுடன் அங்கே சென்று அவனுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

அங்கே கேண்டிட், ஸ்பெயின் நாட்டவனிடம் தனது வாழ்க்கையை முழுவதுமாக விவரித்தான். மிஸ் குனிகொண்டேயுடன் தப்பி ஓடத்தான் திட்டமிட்டிருப்பதையும் சொன்னான்.

‘அப்படியானால் நான் நிச்சயம் உன்னை புவனஸ் அய்ரிஸுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு செல்லமாட்டேன்’ என்றான் மாலுமி. ‘என்னைத் தூக்கில் போடுவார்கள். உன்னையும்தான். மிஸ்குனிகொண்டேதான் என் எஜமானரின் ஆசைநாயகிகளில் முதன்மையானவள்.’

கேண்டிக்கு இடி இறங்கியதைப்போல் இருந்தது. நெடுநேரம் அழுதுகொண்டே இருந்தான். கடைசியாக ககாம்போவை அழைத்துப் பேசினான்.

‘நண்பா, நீ எனக்காக இதனைச் செய்யவேண்டும். நம்மிடம் ஆளுக்கு 50-60 லட்சம், வைரங்களாக உள்ளன. நீ என்னைவிடப் புத்திசாலி. நீதான் புவனஸ் அய்ரிஸ் சென்று மிஸ்குனிகொண்டேயை அழைத்துவரவேண்டும். ஆளுநர் தகராறு செய்தால், அவருக்குப் பத்து லட்சம் கொடு. அவளை விடமாட்டேன் என்று சொன்னால் இருபது லட்சம் கொடு. நீ யாரையும் கொலை செய்ததில்லை என்பதால் உன்மீது சந்தேகப்படமாட்டார்கள். நான் வேறொரு கப்பலைப் பிடித்து உங்களுக்காக வெனீஸ் நகரில் காத்திருக்கிறேன். அது ஒரு சுதந்தர நாடு. அங்கே பல்கேரியர்கள், அபேரியர்கள், யூதர்கள், மத நீதிபதிகளால் நமக்கு எந்த அபாயமும் நேராது.’

ககாம்போ இந்தப் புத்திசாலித்தனமான முடிவை வெகுவாகப் பாராட்டினான். இப்படிப்பட்ட நல்ல எஜமானனை, அதுவும் ஒரு நல்ல நண்பனாகிவிட்டவனைவிட்டுப் போகவேண்டுமே என்று வேதனைப்பட்டான். ஆனால் அவனுக்கு நல்லவிதமாகச் சேவை செய்யப்போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சி, அவனை விட்டுப் பிரியும் வேதனையைக் குறைத்தது. அவர்கள் கண்ணீருடன் கட்டியணைத்துக்கொண்டனர். இந்த ககாம்போ மிகவும் நேர்மையானவன்.

கேண்டி, தன்னையும் தன் இரண்டு ஆடுகளையும் இத்தாலிக்கு அழைத்துச் செல்லக்கூடிய மற்றொரு மாலுமிக்காக, மேலும் சில தினங்கள் சுரினாமில் தங்கியிருந்தான். சில வேலையாளர்கள், நீண்ட பயணத்துக்குத் தேவையான பொருள்கள் ஆகியவற்றை வாங்கிச் சேர்த்தபிறகு, பெரிய கப்பல் ஒன்றின் மாலுமியான மின்ஹீர் வாண்டெர்டெண்டர் வந்து, தனது சேவையை அளிப்பதாகச் சொன்னான்.

‘நான், எனது வேலைக்காரர்கள், பெட்டிகள், இரண்டு ஆடுகள் ஆகியவற்றை நேராக வெனிஸுக்குக் கூட்டிச் செல்ல நீ எவ்வளவு கட்டணம் வசூலிப்பாய்?’ என்றான் கேண்டிட் அவனிடம்.

அவன் 10,000 பியாஸ்டர் கேட்டான். கேண்டிட் தயங்கவில்லை.

‘அட்டா, இந்த அந்நியன் 10,000 பியாஸ்டர் கொடுக்கச் சிறிது கூடத் தயங்கவில்லையே. இவன் பணக்காரனாக இருக்க வேண்டும்’ என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான் திறமைசாலி வாண்டெர்டெண்டர்.

சிறிது நேரம் கழித்து வந்த அவன், தான் நன்கு யோசித்ததாகவும், 20,000 பியாஸ்டருக்குக் குறையாமல் அவனைக் கூட்டிச் செல்லத் தன்னால் முடியாது என்றும் சொன்னான்.

‘சரி, வைத்துக்கொள்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அட்டா, இந்த மனிதன் 20,000-க்கும் அதே வேகத்தில் ஒப்புக் கொள்கிறானே’ என்று யோசித்தான் அவன்.

சிறிது நேரம் கழித்துவந்து, 30,000 பியாஸ்டருக்குக் குறையாமல் வெனிஸுக்குக் கூட்டிச் செல்லமுடியாது என்றான்.

‘சரி, அப்படியானால் உனக்கு 30,000 தருகிறேன்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அட்டா, 30,000 பியாஸ்டர்கூட இவனுக்குத் துச்சம்போல. நிச்சயம் இந்த ஆடுகள் ஒரு பெரும் புதையலை மறைத்து வைத்திருக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி எதுவும் பேசவேண்டாம். முதலில் இவன் 30,000 பியாஸ்டர் பணத்தைத் தரட்டும், பிறகு பார்ப்போம்’ என்று தனக்குள்ளாகச் சொல்லிக்கொண்டான் டச்சு மாலுமி.

கேண்டிட் தன்னிடம் இருந்த இரண்டு சிறிய வைரங்களை விற்றான். அதில் மிகச் சிறியதே மாலுமி கேட்டதைவிட அதிகப் பணத்தைப் பெற்றுத்தந்தது. மாலுமியிடம் பணத்தை முன்னதாகவே கொடுத்தான். முதலில் இரண்டு ஆடுகளும் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டன. கேண்டிட், கப்பலில் சேர்வதற்காக ஒரு சிறிய படகில் ஏற்றப்பட்டான். உடனே, கப்பல் கேப்டன் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பாய்மரத்தை விரித்துக்

கிளம்பிவிட்டான். காற்றும் உதவி செய்ய, விரைவிலேயே, அதிர்ந்துபோயிருந்த கேண்டிட் கண்ணிலிருந்து கப்பல் காணாமல்போனது.

‘ஆ, பழைய உலகினர் செய்யக்கூடிய சூழ்ச்சிபோல் அல்லவா உள்ளது இது’ என்றான் கேண்டிட்.

சுமார் இருபது அரசர்களது செல்வத்தை இழந்திருந்த அவன், மிகுந்த வருத்தத்துடன் கரைக்குத் திரும்பினான். அங்கே டச்சு நீதிபதி ஒருவரது வீட்டுக்கு வந்து, மிகுந்த துயரம் காரணமாக அவரது கதவைச் சற்றே வேகமாகத் தட்டினான். உள்ளே நுழைந்து, சற்றே உரத்த குரலில், தனக்கு நேர்ந்ததைச் சொன்னான். நீதிபதி, அவன் குரலை உயர்த்தியதற்காக அவனுக்கு 10,000 பியாஸ்டர் அபராதம் விதித்தார். பின் பொறுமையாக அனைத்தையும் கேட்டார். அந்த மாலுமி திரும்பிவந்ததும் இந்த விவகாரத்தை முறையாகத் தீர்மானிப்பதாகச் சொன்னார். நீதிமன்ற விசாரணைக்கு ஆன செலவாக 10,000 பியாஸ்டர் செலவைக் கட்டச் சொன்னார்.

இது கேண்டிடை மேலும் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. இதைவிட ஆயிரம் மடங்கு தொல்லையை கேண்டிட் அனுபவித்திருந்தான். இருந்தாலும் நீதிபதியின் அலட்சியமும் தன்னிடமிருந்து கொள்ளையடித்த மாலுமியின் அயோக்கியத்தனமும் அவனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தின. தீவிர சோகத்தில் ஆழ்ந்தான். மனிதகுலத்தின் அயோக்கியத்தனம் அதன் முழு விகாரத்துடன் அவனது கற்பனையில் தோன்றி அவன் மனத்தில் மோசமான எண்ணங்களை நிரப்பியது. ஒரு பிரெஞ்சுக் கப்பல் போர்தூவை நோக்கிச் செல்வதாகக் கேள்விப்பட்டதும், தன்னிடம் வைரங்கள் நிரம்பிய ஆடுகள் இல்லாத காரணத்தால், சாதாரணக் கட்டணத்தில் ஓர் இடத்தை அந்தக் கப்பலில் எடுத்துக்கொண்டான். தன் கூட வரும் ஒருவனுக்கு, தானே இலவசமாகப் பயணக் கட்டணமும் உணவும் கொடுத்து கையில் 2,000 பியாஸ்டரும் தருவதாக, நகரெங்கும் அறிவித்தான். ஆனால் ஒரு விஷயம்: அவன்கூட வருவதற்காகத் தேர்வாகும் ஒருவன், தன் வாழ்க்கையில் மிக அதிகம் அதிருப்தியுற்றவனாகவும் அந்தப் பகுதியிலேயே துரதிர்ஷ்டம் பிடித்தவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இதைக் கேள்விப்பட்டுக் கூடிய கூட்டத்தை ஒரு பெரும் கப்பலில்கூட அடக்கமுடியாது. வந்திருந்த கூட்டத்திலிருந்து

சிறப்பானவனைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பிய கேண்டிட், சுமுகமாகப் பழகக்கூடியவர்களைப்போல் தோற்றமளித்த இருபதில் ஒரு பகுதியினரை முதலில் வடிகட்டினான். அவர்கள் அனைவரும் தாங்கள்தான் சரியான தேர்வு என்பதுபோல நடந்துகொண்டனர். அவர்களை ஒரு விடுதிக்கு அழைத்துச் சென்ற கேண்டிட், அவர்களுக்கு உணவுகொடுத்து, அனைவரையும் தங்களது கதையை, உள்ளது உள்ளபடியே, உண்மையாகச் சொல்வதாக உறுதிமொழி எடுக்கச் செய்தான். அவர்களிலிருந்து யார் அதிகமாகத் திருப்தியடையாத நிலையில் உள்ளவனோ அவனைத் தேர்ந்தெடுக்கப்போவதாகவும், பிறருக்கும் ஏதேனும் வெகுமதி அளிப்பதாகவும் சொன்னான்.

அதிகாலை நான்கு மணிவரை அவர்கள் அங்கே அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களது கதைகளைக் கேட்ட கேண்டிடுக்கு புவனஸ் அய்ரிஸ் செல்லும் கப்பலில் கிழவி சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் கப்பலில் ஒருவர்கூடத் துரதிர்ஷ்டத்தைச் சந்திக்காமல் இருந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று அவள் சொல்லியிருந்தாள். ஒவ்வொரு கதையைக் கேட்கும்போதும் கேண்டிட், பாங்க்லாலை நினைத்துப் பார்த்தான்.

‘இந்த பாங்க்லால் தனது கொள்கையை நிலைநிறுத்தத் தடுமாறியிருப்பார். அவர் இங்கே இருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்! உண்மையில் எல்லாமே நன்றாக இருப்பது எல் டொராடோ ஓரிடத்தில்தான். உலகின் பிற இடங்களில் அல்ல’ என்றான் கேண்டிட்.

கடைசியாக, அதிகம் படிக்காத, ஆம்ஸ்டர்டாமில் புத்தக விற்பனையாளர்களிடம் பத்தாண்டுகள் பணியாற்றியிருந்த ஒருவனைத் தேர்வு செய்தான். இந்த வேலையைவிட ஒருவனை வெறுப்படையச் செய்யும் வேலை இந்த உலகிலேயே இருக்கமுடியாது என்ற முடிவுக்கு கேண்டிட் வந்திருந்தான்.

அந்தத் தத்துவவாதி ஒரு நேர்மையான மனிதன். ஆனால், அவனது மனைவியால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டவன். அவனது மகனால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டவன். அவனது மகள், தந்தையை நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டு, ஒரு போர்ச்சுகீசியனோடு ஓடிப்போய்விட்டாள். அவன் பார்த்துவந்த வேலையை அப்போதுதான் இழந்திருந்தான். அதைக்கொண்டுதான் அவனது ஜீவிதம் நடந்துவந்தது. சுரினாமின் மதபோதகர்கள், அவனை

ஒரு சோசினியன்* என்று நினைத்துத் தொல்லை கொடுத்தனர். அவனைப் போன்றே பிறரும் மோசமான நிலையில் இருந்தவர்கள்தாம் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் அந்தத் தத்துவவாதி, பயணத்தின்போது பேச்சுத்துணைக்கு உதவுவான் என்று கேண்டிட் எதிர்பார்த்தான். பிற விண்ணப்பதாரர்கள் அனைவருமே, கேண்டிட் தங்களுக்குப் பெரும் அநீதி இழைத்துவிட்டதாகப் புகார் செய்தனர். ஆனால் கேண்டிட் அவர்கள் அனைவருக்கும் ஆளுக்கு 100 பியாஸ்டர்கள் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்தான்.

* சோசினியர்கள், சோசினியஸ் என்பவரைப் பின்பற்றுபவர்கள். இயேசுவின் கடவுள்தன்மையை ஏற்க மறுப்பவர்கள். திரியத்துவத்தை - கடவுள், மகன், புனித ஆவி என்ற தத்துவத்தை மறுப்பவர்கள். சாத்தான் என்ற கொள்கையை மறுப்பவர்கள். மனிதன் முற்றிலும் மோசமானவன் என்பதையும் முதல் பாவத்துக்காக மனிதன் எப்போதும் தண்டனை பெறவேண்டும் என்பதையும் மறுப்பவர்கள்.

20

கடலில் கேண்டிடுக்கும் மார்ட்டினுக்கும் என்ன நடந்தது?

மார்ட்டின் என்ற அந்த மூத்த தத்துவவாதி, கேண்டிடுடன் போர்தூவை நோக்கிப் பயணமானான். அவர்கள் இருவரும் நிறையவே கஷ்டங்களை அனுபவித்திருந்தனர். அந்தக் கப்பல், சுரினாமிலிருந்து ஜப்பான் வரை, நன்னம்பிக்கை முனை வழியாகப் பயணம் செய்வதாக இருந்தாலும்கூட, முழுப் பயணத்தின்போதும் இயல்பான தீமை, அறத் தீமை ஆகியவை பற்றி ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொண்டே செல்ல உதவி இருக்கும்.

கேண்டிடுக்காவது மிஸ் குனிகொண்டேயைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற நம்பிக்கை மனத்தில் இருந்தது. மார்ட்டினுக்கு நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடியதாக எதுவுமே இல்லை. மேலும் கேண்டிடும் பணமும் நகையும் இருந்தன. கிட்டத்தட்ட 100 ஆடுகள் அளவுக்குச் செல்வத்தை இழந்திருந்தாலும், டச்சு மாலுமியின் கயவாளித்தனம் அவன் மனத்தைப் பாதித்திருந்தாலும், தன் கையில் மிச்சமிருப்பதை நினைத்துப் பார்க்கும் போதும், குனிகொண்டேயின் பெயரை உச்சரிக்கும்போதும் - அதுவும் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டதற்குப் பிறகு - பாங்க்லாஸின் கொள்கைகளோடு ஒத்துப்போக விரும்பினான்.

‘மிஸ்டர் மார்ட்டின், நீங்கள் சொல்லுங்கள். இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அறத் தீமை, இயல்பான தீமை ஆகியவை பற்றிய உங்கள் கருத்துகள் என்ன?’ என்று தத்துவவாதியிடம் கேட்டான்.

‘ஐயா! நமது பாதிரியார்கள் என்னை சோசினியன் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். ஆனால் உண்மையில் நான் ஒரு மானிகியன்*’ என்று பதில் சொன்னான் மார்ட்டின்.

‘கேலி செய்யாதே, இந்த உலகில் மானிக்கியர்களே இனியும் கிடையாதே’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நான் ஒருவன் இருக்கிறேனே? என்னால் வேறு எந்த மாதிரியும் சிந்திக்கமுடிவதில்லை’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘உன்னை நிச்சயமாகச் சாத்தான் பீடித்துள்ளான்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘சாத்தான் இந்த உலகின் செயல்களைப் பற்றிக் கவலை கொண்டிருப்பதால், நிச்சயம் என்னில் மட்டுமல்ல, அனைவரிலும் இருக்கக்கூடும்’ என்றான் மார்ட்டின். ‘ஒன்று நிச்சயம். இந்த உலகைப் பார்க்கும்போது, கடவுள் இந்த உலகை ஒரு மோசமானவனிடம் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டார் என்றே தோன்றுகிறது. ஆம், எல் டொராடோவை மட்டும் விட்டு விடுவோம். எனக்குத் தெரிந்து தன் அண்டை நகரை அழிக்க விரும்பாத நகரும், ஏதோ ஒரு குடும்பத்தை நாசமாக்க விரும்பாத குடும்பமும் இல்லை என்றே சொல்வேன். எங்கு பார்த்தாலும் வலுவற்றவர்கள், வலுவானவர்களை வெறுக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் முன்னிலையில் கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்கிறார்கள். வலுவானவர்கள், வலுவற்றவர்களை ஆடுகளை அடிப்பதுபோல் அடித்து அவர்களது மாமிசத்தையும் கம்பளியையும் விற்கிறார்கள். லட்சக்கணக்கான ராணுவக் கொலைகாரர்கள், வேறு நேர்மையான வேலை ஒன்றும் கிடைக்காத காரணத்தால், ஐரோப்பாவின் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிவரை, கட்டுப்பாட்டுடன் அடுத்தவரைக்

* மானிகியர்கள், மானிகேஸ் என்ற பாரசீகரின் கொள்கையை ஏற்பவர்கள். இரண்டு தத்துவங்கள் உண்டு - ஒன்று நன்மை, மற்றொன்று தீமை; இந்த உலகை நடத்திச் செல்வதில் இரண்டுமே சம பலம் உடையதாக உள்ளன என்று நம்புபவர்கள்.

கொடுமை செய்தும் கொலை செய்தும், தங்களது உணவைச் சம்பாதிக்கிறார்கள். அமைதியை அனுபவிக்கும், கலைகள் பரிணமிக்கும் நகரங்களில்கூட, போர் முற்றுகையில் மாட்டியிருக்கும் நகரங்களைவிட அதிகமாகப் பொறாமையும் கவலையும் துன்பமும் மக்களைப் பீடிக்கிறது. ரகசியமான வருத்தம், வெளிப்படையான பேரழிவைவிடக் கொடுமை யானது. ஒரு வார்த்தையில் சொல்லப்போனால், நான் பார்த்த பலவும் அனுபவித்த பலவும் என்னை மானிக்கியனாக ஆக்கியுள்ளது.’

‘ஆனால் சிலவாவது நல்லவையாக இருக்கலாம் அல்லவா?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘இருக்கலாம். ஆனால் அவை என்ன என்று நான் அறியேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

இந்த விவாதத்துக்கிடையே, பீரங்கிகள் வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. ஒவ்வொரு விநாடியும் சத்தம் அதிகமாகிக்கொண்டே போனது. மூன்று மைல் தொலைவில், இரண்டு கப்பல்கள் ஒன்றோடு ஒன்று சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருந்தன. காற்று அந்த இரு கப்பல்களையும் பிரெஞ்சுக் கப்பலுக்கருகே கொண்டு வந்ததால், நம் பயணிகள் அங்கே நடக்கும் சண்டையை அமைதியாகக் கண்டு களிக்கமுடிந்தது. சிறிது நேரத்தில், ஒரு கப்பல் இன்னொன்றின் பக்கவாட்டில் கீழாக, சரியான இடத்தில் குண்டால் தாக்க, அது மூழ்க ஆரம்பித்தது. மூழ்கும் அந்தக் கப்பலின் மேல்புறத்தில், நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தங்கள் கைகளை வானை நோக்கி உயர்த்தி, பயங்கரமாகக் கத்தியதையும், அடுத்த விநாடி கடல் அவர்களை விழுங்கியதையும் கேண்டிடும் மார்ட்டினும் பார்த்தனர்.

‘பார்! இப்படித்தான் ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனை நடத்து கிறான்’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘உண்மைதான். இந்த விவகாரத்தில் தீயதாக ஏதோ உள்ளது’ என்றான் கேண்டிட்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பளிச்சிடும் சிவப்பில், என்னவென்று தெரியாத ஏதோ ஒன்று அவர்களது கப்பலை நோக்கி நீந்தி வந்தது. ஒரு படகைக் கீழே இறக்கி, அதனை

மேலே தூக்கி, என்னவென்று பார்த்தனர். அது கேண்டிடின் ஓர் ஆடு! அந்த ஓர் ஆடு கிடைத்ததற்கு அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சி, எல் டொராடோவின் பெரும் வைரக்கற்களை ஏந்திவந்த நூறு ஆடுகளை இழந்த வருத்தத்தைவிட அதிகமாக இருந்தது.

வெற்றிபெற்ற கப்பல் ஒரு ஸ்பெயின் நாட்டவனது என்றும், மூழ்கிய கப்பல் கேண்டிடைக் கொள்ளையடித்த டச்சுக் காரனுடையது என்றும் பிரெஞ்சு மாலுமி அறிந்துகொண்டான். அந்தத் திருடன் கொள்ளையடித்த அனைத்தும் அவனுடன் கடலுக்கடியில் புதையுண்டது. தப்பித்தது அந்த ஓர் ஆடு மட்டுமே.

‘பார்த்தாயா? சில நேரங்களில் குற்றத்துக்குத் தண்டனை கிடைக்கும் என்றாகிறது. இந்த டச்சுக் கயவாளி, தனக்குரிய தண்டனையைப் பெற்றான்!’ என்றான் கேண்டிட் மார்ட்டினிடம்.

‘ஆம். ஆனால் ஏன் அவன் கூடச் சென்ற பயணிகள் அனைவரும் அழிந்தனர்? கடவுள் அந்தக் கயவாளிக்குத் தண்டனை கொடுத்தார். ஆனால் சாத்தான் பிறரை மூழ்கடித்துவிட்டான்!’ என்றான் மார்ட்டின்.

பிரெஞ்சுக் கப்பலும் ஸ்பெயின் கப்பலும் தத்தம் வழியைப் பின்பற்றின. கேண்டிட் மார்ட்டினுடன் தனது விவாதத்தைத் தொடர்ந்தான். அவர்கள் 15 நாட்கள் தொடர்ந்து விவாதித்தனர். ஆனால் அப்போதும் கூட, அவர்களது முன்னேற்றம் முதல் நாள் எந்த அளவுக்கு இருந்ததோ அதற்குமேல் செல்லவில்லை. ஆனால் அவர்கள் எப்படிப் பேசினாலும் கருத்துகளைப் பகிர்ந்துகொண்டாலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஆறுதலாக இருந்தனர். கேண்டிட் தனது ஆட்டைத் தடவிக்கொண்டே சொன்னான்:

‘நான் உன்னைக் கண்டுபிடித்ததைப் போன்றே, குனி கொண்டேயைக் கண்டுபிடிக்கும் வாய்ப்பையும் பெறுவேன்.’

21

விவாதித்துக்கொண்டே கேண்டிடும் மார்ட்டினும் பிரான்ஸின் கரையை அடைதல்

ஒருவழியாக அவர்கள் பிரான்ஸின் கரையை அடைந்தனர்.

‘நீ பிரான்ஸுக்குச் சென்றிருக்கிறாயா, மார்ட்டின்?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘ஓ, நான் பல மாகாணங்களுக்குச் சென்றுள்ளேன். சிலவற்றில் பாதிப் பேர் முட்டாள்கள், மீதி இடங்களில் அவர்கள் சூழ்ச்சிக்காரர்கள். சில இடங்களில் அவர்கள் வலுவற்றவர்களாகவும் சாதாரணமானவர்களாகவும் உள்ளனர். வேறு சில இடங்களில் அவர்கள் தங்களைப் புத்திசாலிகள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மொத்தத்தில், அவர்களது முக்கியமான வேலை காதல் செய்வது, அடுத்தது புறம் பேசுவது, மூன்றாவது உளறிக்கொட்டுவது’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘ஆனால், மார்ட்டின், நீ பாரிஸ் சென்றுள்ளாயா?’

‘ஓ, சென்றுள்ளேனே. அங்கே முன் சொன்ன எல்லாவிதமான மக்களும் உள்ளனர். ஒரே குழப்பம். குளறுபடியான பல விஷயங்கள். எல்லோரும் அங்கே சுகத்தைத் தேடிச்

செல்கிறார்கள். ஆனால் ஒருவரும் அதனை அடைவதில்லை. அல்லது அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான் அங்கே குறுகிய காலம் மட்டுமே இருந்தேன். நான் அங்கே சென்ற வுடனேயே, ஜெப்படித் திருடர்கள் சென் ஜெர்மான் சந்தையில் என்னிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் களவாடிக்கொண்டார்கள். என்னையும் திருடன் என்று சொல்லி, எட்டு நாள் சிறையில் அடைத்தனர். அதன்பின் ஓர் அச்சகத்தில் மெய்ப்பு வேலை பார்த்து, கால் நடையாக ஹாலந்து நாட்டை அடையத் தேவையான பணத்தைச் சம்பாதித்தேன். அங்கே உள்ள எழுத்தாளக் குப்பைகள், கேளிக்கை விருந்துக் குப்பைகள், வெறிகொண்ட குப்பைகள் என அனைவரையும் பார்த்துள்ளேன். அந்த ஊர் மக்கள் அனைவரும் பணிவானவர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். நான்கூட அதை நம்ப ஆசைப்படுகிறேன்...

‘எனக்கு பிரான்ஸைப் பார்க்க விருப்பமில்லை’ என்றான் கேண்டிட். ‘ஒரு மாதம் எல் டொராடோவில் தங்கியிருந்த எனக்கு இந்த உலகில் மிஸ் குனிகொண்டேயைத் தவிர வேறு எதையும் பார்க்கும் விருப்பம் இல்லை என்பதை நீ புரிந்து கொள்வாய். நான் வெனிஸ் சென்று அவளுக்காகக் காத்திருக்கப் போகிறேன். பிரான்ஸ் வழியாக இத்தாலி போகலாம் என்று இருக்கிறேன். என்னுடன் வருவாயா?’

‘சந்தோஷமாக!’ என்றான் மார்ட்டின். ‘வெனிஸ் நகரம் அங்குள்ள பிரபுக்களுக்கு மட்டும்தான் சரியானது என்கிறார்கள். ஆனால் கையில் பணத்துடன் செல்லும் அந்நியர்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்கும் என்கிறார்கள். என்னிடம் பணம் இல்லை. உன்னிடம் உள்ளது. எனவே இந்த உலகின் எந்த மூலைக்கும் உன்னுடன் வரத் தயாராக உள்ளேன்.’

‘இந்த உலகம் தொடக்கத்தில் ஒரு பெரும் கடலாக இருந்தது என்று கப்பல் மாலுமியிடமிருக்கும் பெரிய புத்தகத்தில் சொல்லியிருப்பதை நீ நம்புகிறாயா?’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

‘நான் அந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள ஒரு வார்த்தையையும் நம்பமாட்டேன். அதேபோல, சமீபத்தில் வெளியாகியுள்ள பல பிதற்றல்களையும் நான் நம்பவில்லை’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘அப்படியானால் இந்த உலகம் ஏன், எதற்காக உருவாக்கப் பட்டுள்ளது’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

‘நம் அனைவரையும் கொள்ளைச் சாவுக்குக் கொண்டுசெல்ல’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘நான் உனக்கு ஏற்கெனவே சொன்னதுபோல, அந்த ஓரெய்லான் பெண்கள் இருவரும் குரங்குகள்மீது கொண்ட காதல் உன்னை ஆச்சரியப்படுத்தவில்லையா?’ என்று தொடர்ந்தான் கேண்டிட்.

‘இல்லை! அந்தக் காமம் எனக்கு விநோதமாகத் தெரியவில்லை. நான் ஏகப்பட்ட அசாதாரணமான விஷயங்களைப் பார்த்து விட்டதால் எதுவுமே என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்துவதில்லை’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘மனிதர்கள், இன்று செய்வதைப்போல எப்போதுமே பிறரைக் கொன்று வந்துள்ளனர் என்று நீ நம்புகிறாயா?’ என்றான் கேண்டிட். ‘அவர்கள் எப்போதுமே பொய்யர்களாக, ஏமாற்றுக் காரர்களாக, வஞ்சகர்களாக, நன்றி மறப்பவர்களாக, கொள்ளைக்காரர்களாக, மூடர்களாக, திருடர்களாக, பொறுக்கிகளாக, அள்ளித் தின்பவர்களாக, குடிகாரர்களாக, கஞ்சர்களாக, பொறாமைக்காரர்களாக, பேராசைக்காரர்களாக, கெடுமதியாளர்களாக, அவதூறு பேசுபவர்களாக, காமக்கேடர்களாக, வெறிகொண்டவர்களாக, இரட்டை நாக்குள்ளவர்களாக, முட்டாள்களாகவே இருந்துள்ளார்களா?’

‘கழுகுகள், புறாக்களைப் பார்த்தவுடனேயே அவற்றைப் பிடித்துத் தின்னும் என்று நீ நம்புகிறாயா’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘ஆமாம், அதிலென்ன சந்தேகம்?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘கழுகுகள் தங்களது குணத்தை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை என்றால், மனிதன்மட்டும் தன் குணத்தை மாற்றிக்கொள்வான் என்று நீ ஏன் கற்பனை செய்கிறாய்?’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘ஆ! ஆனால் இங்கே ஒரு வித்தியாசம் உள்ளதே. உதாரணமாக சுதந்தர விருப்பம்...’

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே அவர்கள் போர்தூவை அடைந்தனர்.

பிரான்ஸில் கேண்டிடுக்கும் மார்ட்டினுக்கும் என்ன ஆனது?

கேண்டிட் போர்தூவில் அதிக நாள்கள் தங்கவில்லை. எல் டொராடோவிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த ஒருசில கூழாங்கற்களை விற்று, இரண்டு பேர் ஏறிச் செல்லக்கூடிய ஒரு வண்டியை வாங்கும் காலம் மட்டுமே அங்கிருந்தான். தத்துவவாதி மார்ட்டின் இல்லாமல் அவனால் இருக்கமுடியாது என்ற காரணத்தால், இருவர் ஏறிச் செல்லக்கூடிய வண்டியை வாங்கியிருந்தான். அவனது ஆட்டை விட்டுப்போவதில்தான் அவனுக்கு வருத்தம். அந்த ஆட்டை போர்தூ அறிவியல் கழகத்திடம் விட்டிருந்தான். அவர்கள் அந்த ஆண்டுப் பரிசுப்போட்டியாக, 'அந்த ஆட்டின் கம்பளி ஏன் சிவப்பாக இருக்கிறது?' என்ற தலைப்பை வைத்தனர். வடக்கிலிருந்து வந்த ஓர் அறிஞர், ' $(A+B-C)/Z$, எனவே, ஆட்டின் நிறம் சிவப்பாகத்தான் இருக்கவேண்டும், அது அழகிச் சாகும்' என்று நிரூபித்துப் பரிசைத் தட்டிச் சென்றார்.

இதற்கிடையில், கேண்டிட் வழியில் விடுதிகளில் சந்தித்த பயணிகள் அனைவருமே தாம் பாரிஸ் செல்வதாகச் சொல்லிய படி இருந்தனர். இது ஊட்டிய ஆர்வத்தால் அவனுக்கும் தலைநகரைக் காண விருப்பம் ஏற்பட்டது. மேலும் வெனிஸ்

செல்லும் வழியிலிருந்து அந்த இடம், அதிகம் விலகியும் இல்லை.

சென் மார்சா என்னும் புறநகர் வழியாக பாரிஸை அடைந்த அவன், வெஸ்ட்ஃபாலியாவிலேயே மகா அழுக்கான கிராமத்தில் இருப்பதைப்போல் உணர்ந்தான்.

ஒரு விடுதியை அடைந்த உடனேயே, அயற்சியால் அவனது உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டது. அவனது கையில் ஒரு பெரிய வைரம் இருந்ததாலும், அவனது உடைமைகளில் கனமான ஒரு பெட்டி இருந்ததை விடுதியிலிருந்த மக்கள் பார்த்திருந்ததாலும், அவன் கூப்பிடாமலேயே, இரண்டு மருத்துவர்கள் ஓடிவந்து அவனைக் கவனித்துக்கொண்டனர். இரண்டு சீடர்கள் அவனுக்காக சூப்பைச் சுவைத்தனர்.

‘நான்கூட எனது முதல் பாரிஸ் பயணத்தின்போது உடல் நலம் இன்றி இருந்தேன். நான் ஏழையாக இருந்ததால் எனக்கு நண்பர்களும் இல்லை, சீடர்களும் இல்லை, மருத்துவர்களும் இல்லை. நான் பிழைத்துக்கொண்டேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

ஆனால், கேண்டிடின் உடல்நிலையாலும் ரத்தப்போக்காலும், அவனது வியாதி மோசமானது. பக்கத்திலிருந்து ஒரு பாதிரியார் இனி போகப்போகும் உலகத்துக்குத் தேவையான பணத்தை இங்கே கட்டச்சொல்லிக் கேட்டார். கேண்டிட் அவருக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவிரும்பவில்லை. ஆனால் சீடர்கள், அதுதான் இப்போதைய நடைமுறை என்று சொன்னார்கள். கேண்டிட், தனக்கு நடைமுறையில் விருப்பமில்லை என்றான். மார்ட்டின் அந்தப் பாதிரியாரை ஜன்னல் வழியாகத் தூக்கி எறிய விரும்பினான். பாதிரியார், கேண்டிடைத் தான் புதைக்க மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்தார். பாதிரியார் தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்தால், மார்ட்டின் அவரை உயிரோடு புதைத்துவிடுவதாகச் சத்தியம் செய்தான். மோதல் வலுத்தது. மார்ட்டின் அவரைத் தோளோடு பிடித்துக் கதவுக்கு வெளியே தள்ளினான். இது பெரும் ரகளையில் முடிந்து, ஒரு நீதிமன்ற வழக்காகவும் மாறிப்போனது.

கேண்டிடின் உடல் நலம் தேறியது. உடல் தேறும் சமயத்தில் சீட்டு விளையாட அவனுக்கு நிறைய நண்பர்கள் கிடைத்தனர். ஆட்டங்களின்போது, ஏன் தனக்கு மட்டும் ஏஸ் சீட்டுகள்

வருவதில்லை என்று கேண்டிட் ஆச்சரியப்பட்டான். ஆனால் மார்ட்டின் ஆச்சரியப்படவில்லை.

அந்த நகரில் கேண்டிடேச் சந்தித்த பலருள் பெரிகார்டியன் அப்பே என்பவனும் இருந்தான். எப்போதும் விழிப்புடன், அடுத்தவர் வேலையில் தலையிட்டுக்கொண்டும், தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டும், ஜால்ரா அடித்துக்கொண்டும், அடுத்தவர் வேலையைத் தன்தலைமேல் போட்டுச் செய்து கொண்டும் இருக்கும் ஓர் ஆசாமி அவன். தலைநகருக்குச் செல்லும் அந்நியர்களைக் கவனித்து, அவர்களுக்கு நகரின் பலான விஷயங்களைக் கதையாகச் சொல்பவன்; எந்த விலைக்குமான சுகத்தைப் பெற்றுத் தரும் வேலையைச் செய்பவன். அவன், கேண்டிடேயும் மார்ட்டினையும் லா காமெடி என்ற அரங்கில் நடக்கும் ஒரு சோக நாடகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே நகரின் புத்திசாலிகள் பலருக்கு அருகில் கேண்டிட் உட்கார்ந்திருந்தான். இருந்தாலும் நன்கு நடிக்கப்பட்ட பல காட்சிகளின்போது அவன் கண்ணீர் விட்டான். அருகில் அமர்ந்திருந்த ஒரு விமரிசகன், இரண்டு அங்கங்களுக்கு இடையே சொன்னான்:

‘உனது கண்ணீர் வீணாகிறது. இந்த நடிகை படுமோசம். அவளோடு நடிக்கும் நடிகன் அதைவிட மோசம். இந்த நாடகமோ இதில் நடிப்பவர்களைவிட மோசம். இதை எழுதியவனுக்கு அரபி மொழி தெரியாது. இருந்தாலும் இந்தக் காட்சியை அரேபியாவில் வைத்திருக்கிறான். உள்ளார்ந்த சிந்தனைகளின்மீது இந்த எழுத்தாளனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. இவனுக்கு எதிராக எழுதப்பட்ட 20 சிறு பிரசுரங்களை நான் நாளை கொண்டுவருகிறேன்.’

‘பிரான்ஸில் எத்தனை நாடகங்கள் நடக்கின்றன?’ என்று அப்பேயிடம் கேட்டான் கேண்டிட்.

‘5000 அல்லது 6000.’

‘அத்தனையா!’ என்றான் கேண்டிட். ‘அதில் எத்தனை நன்றாக இருக்கும்?’

‘15 அல்லது 16’ என்றான் அப்பே.

‘அத்தனையா!’ என்றான் மார்ட்டின்.

ஓர் அறுவையான நாடகத்தில் எலிசபெத் மகாராணியாக நடித்த ஒரு நடிகையைக் கண்டு கேண்டிட் சந்தோஷப்பட்டான்.

‘அந்த நடிகை மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறாள். அவள் பார்க்க குனிகொண்டேயைப்போல் இருக்கிறாள். அவளைச் சந்திக்க நான் விரும்புகிறேன்’ என்று அவன் மார்ட்டினிடம் சொன்னான்.

பெரிகார்டியன் அப்பே, அவளை அறிமுகம் செய்துவைப்பதாகச் சொன்னான். ஜெர்மனியில் வளர்க்கப்பட்ட கேண்டிட், எது சரியான வழிமுறை, இங்கிலாந்து ராணிகளை பிரான்ஸில் எப்படி நடத்துவது என்று அறிந்துகொள்ள விரும்பினான்.

‘சில வேறுபாடுகள் உண்டு. மாகாணங்களில் அவர்களை விடுதிக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். பாரிஸில், அவர்கள் அழகாக இருக்கும் வரை மரியாதை தருவார்கள். செத்துப்போனால், தெருவில் தூக்கி எறிந்துவிடுவார்கள்’ என்றான் அப்பே.

‘ராணிகள், தெருக்களிலா?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘ஆமாம். அப்பே சொல்வது சரிதான். நான் பாரிஸில் இருந்த போது மிஸ் மோனீம் சென்றார்கள். அதாவது இந்த உலகத்திலிருந்து அந்த உலகத்துக்கு. அவருக்கு உரிய இறுதி மரியாதையைக்கூட அந்தப் பகுதி மக்கள் அவருக்குத் தரவில்லை. அந்தப் பகுதியில் உள்ள பிச்சைக்காரர்களோடு அசிங்கமான இடுகாட்டில் அழுகும் வாய்ப்புகூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. பதிலாக, ரூ த போர்கோன் சாலையின் மூலையில் தன்னந்தனியாக அவரது உடலை எறிந்துவிட்டனர். உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டிருந்த மிஸ் மோனீமை அந்தச் செய்கை பாதித்திருக்கவேண்டும்!’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘என்ன மோசமான செய்கை!’ என்றான் கேண்டிட்.

‘என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்? இங்குள்ள மக்கள் அப்படித்தான். எல்லாவிதமான முரண்பாடுகளையும் ஒவ்வாமைகளையும் யோசித்துப்பார். அவை அனைத்தும் இந்தக் கேலிக்கூத்தான நாட்டின் அரசாங்கத்தில், நீதிமன்றங்களில், தேவாலயங்களில், பொதுமக்களிடத்தில் காணக்கிடைக்கும்!’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘பாரிஸில் மக்கள் எப்போதும் சிரித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையா?’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

ஆமாம் என்றான் அப்பே. ‘ஆனால் அதற்கு எந்த அர்த்தமும் கிடையாது. புகார் செய்யும்போதுகூட அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். படுகேவலமான செயல்களைச் செய்யும்போதுகூட சிரித்துக் கொண்டே செய்கிறார்கள்.’

‘நான் நாடகக் காட்சியைப் பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் போது, எனக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்த நடிகர்களைப் பற்றி கேவலமாகப் பேசினானே, அந்தப் பன்றி யார்?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அந்த ஆள் ஒரு மோசமான பேர்வழி’ என்றான் அப்பே. ‘அவன் எல்லா நாடகங்களையும் எல்லாப் புத்தகங்களையும் மோசமாக விமரிசித்தே தன் வாழ்க்கையை நடத்துபவன். யாரெல்லாம் வெற்றிபெறுகிறார்களோ அவர்களையெல்லாம் இவன் வெறுக்கிறான். உடலுறவை நன்கு அனுபவிப்பவர்களைக் கண்டு பொறாமைப்படும் அலிகளைப்போல! புழுதியிலும் வெறுப்பிலும் தன்னை போஷித்துக்கொள்ளும் இலக்கிய சர்ப்பம் இவன். இவன் ஒரு ‘மகராண்டி’

‘அப்படியென்றால்?’ விளக்கம் கேட்டான் கேண்டிட்.

‘எதையெடுத்தாலும், மயிர்போல சின்னத் துண்டுப் பிரகரமாக எழுதிப் பதிப்பிப்பவன் - ஒரு ஃப்ரெஹான்*’ என்றான் அப்பே.

‘நான் குனிகொண்டேயைப் பார்க்க மிகவும் ஆவலோடு இருந்தாலும், மிஸ் கிளெய்ரானுடன் உணவருந்த ஆசைப்படுகிறேன். அவள் பார்க்க அருமையாக இருக்கிறாள்’ என்றான் கேண்டிட்.

அப்பே, மிஸ் கிளெய்ரானை அணுகக்கூடிய நிலையில் இல்லை. அவள் நல்ல ஆசாமிகளையே பக்கத்தில் அனுமதித்தாள்.

‘அவள் இன்று மாலை தனியாக இல்லை. ஆனால் உன்னை வேறு ஒரு பெண்ணிடம் அழைத்துப் போகிறேன். அங்கே நீ பாரிஸில் பல வருடம் இருந்தால் என்ன தெரிந்துகொள்வாயோ, அனைத்தையும் தெரிந்துகொள்ளலாம்’ என்றான் அப்பே.

இயல்பிலேயே ஆர்வம் உள்ள கேண்டிட், ஃபாபோர்க் சென் ஹானோரில் உள்ள அந்தப் பெண்மணியின் வீட்டுக்குத் தன்னை

* லூயி-மரி ஸ்டானிஸ்லாஸ் ஃப்ரெஹான் என்ற வால்ட்டேரின் கடுமையான எதிர்ப்பாளரின் பெயர்.

அழைத்துச்செல்ல அனுமதித்தான். அங்கே சீட்டாட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு டசன் சோகமான ஆசாமிகள், தங்களது துரதிர்ஷ்டத்துக்கு அத்தாட்சியாகக் கையில் ஒரு கத்தை சீட்டுகளை வைத்திருந்தனர். கடுமையான அமைதி நிலவியது. விளையாடுபவர்களது முகங்கள் வெளுத்திருந்தன. பணம் கையாள்பவரின் முகத்தில் கலக்கம் இருந்தது. வீட்டின் தலைவி, பணம் கையாள்பவர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, ஒவ்வொருவரது ஏலக்குரல்களையும் கவனித்துவந்தாள். விளையாடுபவர்கள் சீட்டுகளை ஓரங்களில் மடிக்கும்போது, கண்டிப்புடன் அவற்றைச் சரிசெய்யச் சொன்னாள். தனது வாடிக்கையாளர்களை இழந்துவிடுவோம் என்ற பயம் அவளிடம் இல்லை. பரோலினாக் ஜமீந்தாரினி என்றே பிறர் தன்னை அழைக்க வேண்டும் என்று அவள் சொல்லிவந்தாள். அவளது பதினைந்து வயது மகளும் விளையாடுபவர்களில் ஒருத்தியாக இருந்தாள். துரதிர்ஷ்டத்தைச் சரிசெய்ய பிறர் ஏமாற்று வேலைகளில் ஈடுபடுவதை, அவ்வப்போது தனது கண்களால் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். பெரிகார்டியன் அப்பே, கேண்டிட், மார்ட்டின் ஆகியோர் உள்ளே நுழைந்தனர். யாரும் எழுந்திருக்க வில்லை. யாரும் வணக்கம் சொல்லவில்லை. யாரும் அவர்களைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. அனைவரும் தத்தம் சீட்டுகளில் மூழ்கியிருந்தனர்.

‘தண்டர்-டென்-ட்ராங்க் ஜமீந்தாரினிகூட இதைவிட அதிகப் பணிவாக இருந்தான்’ என்றான் கேண்டிட்.

ஆனால் அப்பே, ஜமீந்தாரினி காதில்போய் ஏதோ சொன்னான். அவள் பாதி எழுந்திருந்து, கேண்டிடை நோக்கிப் புன்சிரித்து மரியாதை செலுத்தினாள். மார்ட்டினை நோக்கி அலட்சியமாகத் தலையை மட்டும் ஆட்டினாள். கேண்டிடுக்கு ஓர் இருக்கையும் ஒரு கத்தை சீட்டுகளையும் கொடுத்தாள். இரண்டே ஆட்டங் களில் அவன் 50,000 பிராங்க் பணத்தை இழந்தான். பிறகு சந்தோஷமாகச் சாப்பிடப் போனான். கேண்டிட் தனது இழப்பைக் கண்டு பதறாதது அனைவரையும் ஆச்சரியமடைய வைத்தது. வேலைக்காரர்கள், தங்களது மொழியில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டனர்:

‘யாரோ ஆங்கிலேயப் பிரபு இங்கே இந்த மாலையில் வந்திருக்கிறார்.’

மாலையுணவு பிற பாரிஸ் மாலையுணவுகளைப் போன்றே முதலில் அமைதியாகவும், தொடர்ந்து ஒரு வார்த்தைகூடப் புரிந்துகொள்ளமுடியாதபடி இரைச்சலாகவும் நடந்தது. தொடர்ந்து உப்புச் சப்பில்லாத முகமன்கள், பொய்த் தகவல்கள், மோசமான விவாதங்கள், கொஞ்சம் அரசியல், நிறைய தீய விஷயங்கள் ஆகியவற்றுடன் கொஞ்சம் புத்தகங்களைப் பற்றியும் பேச்சு நடந்தது.

‘சியூர் காஷாவின்* நாவலான டாக்டர் ஆஃப் டிவைனிட்டியைப் பார்த்தீர்களா?’ என்றான் பெரிகார்டியன் அப்பே.

‘ஆம்’ என்றான் ஒரு விருந்தாளி. ‘ஆனால், அதனை என்னால் படிக்க முடியவில்லை. நம்மிடம் ஏகப்பட்ட மோசமான எழுத்துகள் உள்ளன. ஆனால், அவை எவற்றாலும் காஷாவின் டாக்டர் ஆஃப் டிவைனிட்டியை நெருங்கக்கூட முடியாது. பெருக்கெடுத்தோடும் இவைபோன்ற வெறுக்கத்தக்க புத்தகங்கள் பலவற்றைப் படித்த காரணத்தால் நான் வேறு வழியின்றி சீட்டு விளையாட வந்துவிட்டேன்.’

‘ஆர்ச்சுக்கன் ட்ரூப்ளேயின்# மெலாஞ்சே பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?’ என்றான் அப்பே.

‘ஓ, சகிக்கமுடியாத ஆசாமி! இந்த உலகமே தெரிந்துவைத்திருப்பதை, ஆச்சரியமாக எப்படி இவன் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறான்! எது பேசுவதற்கு லாயக்கற்றதோ, அதைப்பற்றித் தீவிரமாக அலசுகிறான்! துளிக்கூடத் திறமையின்றி, அடுத்தவரது திறமையை அபகரித்துக்கொள்கிறான்! அப்படித் திருடியதைக் கூட கெடுத்துக் குட்டிச்சுவராக்கிவிடுகிறான்! கண்டாலே அருவருப்பாக உள்ளது. ஆனால் இனியும் அவனால் என்னை அருவருக்க வைக்கமுடியாது. ஆர்ச்சுக்கனின் சில பக்கங்களைப் படிப்பதே போதும்!’ என்றாள் பரோலினாக் ஜமீந்தாரினி.

அந்த மேசையில் நல்ல ரசனையுள்ள புத்திசாலி ஒருவன், ஜமீந்தாரினியின் கருத்துக்கு ஆதரவு கொடுத்தான். அவர்கள் சோகக் கதைகளைப் பற்றிப் பேசினர். ஜமீந்தாரினி, ஏன் சில சோகக் கதைகளை நாடகமாக நடிக்கமுடிகிறது, ஆனால் படிக்க

* வால்ட்டேரின் எதிரி # வால்ட்டேரின் மற்றொரு எதிரி.

முடியவில்லை என்று விசாரித்தாள். புத்திசாலி, எப்படி ஒரு காட்சி, தரமே இல்லாவிட்டாலும்கூட கொஞ்சம் சுவாரசியமானதாக இருக்கமுடியும் என்று விளக்கினான். எல்லாக் கதைகளிலும் காணக்கிடைக்கும் ஒருசில சம்பவங்களை மட்டும் கதையில் புகுத்தி வாசகர்களை மயக்கினால் போதாது; புதுமையாக இருக்கவேண்டும், ஆனால் முரண்பாடாக இருக்கக் கூடாது; உயர்தரமாக ஆனால் அதேசமயம் இயல்பாக இருக்க வேண்டும்; மனித இதயத்தைப் புரிந்து, அதனைப் பேசவைக்க வேண்டும்; ஒரு சிறந்த கவிஞனாக இருக்கவேண்டும், அதே நேரம் கதையில் யாருமே கவிஞனாகத் தோன்றக் கூடாது; மொழியை மிகச்சரியாக அறிந்திருக்கவேண்டும், அதைச் சுத்தமாகப் பேசவேண்டும்; தொடர்ச்சியான ஒத்திசைவுடன் இருக்கவேண்டும், ஆனால் ஓசை நயம் கருத்தைச் சிதைத்துவிடக் கூடாது என்று ஒரு சில வார்த்தைகளில் விளக்கினான்.

‘யார் இந்த விதிகளையெல்லாம் பின்பற்றுவதில்லையோ அவர்களால் ஓரிரு சோகக் கதைகளை உருவாக்கமுடியும். நாடகக் கொட்டகையில் பெரும் பாராட்டும் கிடைக்கும். ஆனால் சிறந்த எழுத்தாளர் வரிசையில் வரமுடியாது. மிகச் சில சோகக் கதைகளே மிஞ்சுகின்றன. சில வசனங்கள், நன்கு எழுதப்பட்டு, நல்ல எதுகை மோனையுடன் இருக்கும். பிறவோ, அரசியல் கருத்துகளால் நம்மைத் தூங்க வைக்கும். சில மிகையுணர்ச்சியால் வெறுப்பை ஏற்படுத்தும். வேறு சில, கொடுமையான கனவுகளுக்கு இடையிடையே, மனிதர்களிடம் பேசத் தெரியாத காரணத்தால் கடவுள்களிடம் பேசுவதாகவும், பொய்யான பழமொழிகளுடனும், வெற்றிரைச்சல்களுடனும் இருக்கும்’ என்று தொடர்ந்தான்.

இந்தப் பிரசங்கத்தை கேண்டிட் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பேசுபவன்மீது அவனுக்கு மிகுந்த மரியாதை ஏற்பட்டது. ஜமீந்தாரினி கேண்டிடை அவளுக்கு அருகில் அமர்த்தியிருந்ததால், அவளை நோக்கி வளைந்து, இவ்வளவு நன்றாகப் பேசுபவன் யார் என்று அவளிடம் கேட்டான்.

‘அவர் ஒரு படிப்பாளி’ என்றாள் அவள். ‘அவர் சீட்டு விளையாடுவதில்லை. அப்பே அவ்வப்போது அவரை இங்கே உணவருந்த அழைத்துவருவான். சோக நாடகங்கள், புத்தகங்கள் ஆகிய இரண்டு துறைகளிலுமே அவர் நல்ல பரிச்சயமுள்ளவர். அவர் ஒரு சோக நாடகம் எழுதியுள்ளார். அது மேடையேறிய

போது, அனைவரும் கூச்சலிட்டு கேலிசெய்தனர். அவர் ஒரு புத்தகமும் எழுதியுள்ளார். எனக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து கொடுத்த ஒரேயொரு பிரதியைத் தவிர, அந்தப் புத்தகத்தை அது விற்பனையாகும் கடைக்கு வெளியே யாருமே பார்த்ததில்லை.’

‘எப்பேர்ப்பட்ட மனிதர்!’ என்றான் கேண்டிட். ‘இவர் மற்றுமொரு பாங்க்லாஸ்!’

பிறகு அவரை நோக்கித் திரும்பி, சொன்னான்:

‘இந்த அற உலகிலும் இயல்பு உலகிலும், சந்தேகமே இன்றி, அனைத்துமே சிறந்ததற்காகவே என்றும், எதுவுமே வேறு எப்படியுமே இருக்கமுடியாது என்றும்தானே நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?’

‘நானா? எனக்கு அவை பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. என்னைப் பற்றிய அனைத்துமே தடுமாறிப் போகின்றன. யாருக்குமே தன்னுடைய தரம் என்ன, நிலை என்ன, தான் என்ன செய்கிறோம் அல்லது தான் என்னதான் செய்யவேண்டும் என்பது தெரிவதில்லை. சாப்பாட்டு நேரம் ஒன்று மட்டும்தான் சந்தோஷமானதாகவும் அனைவரும் ஒத்துப்போகுமாறும் உள்ளது. மற்ற நேரங்களில் எல்லாம், ஜேன்சனிஸ் கிறிஸ்து வர்கள் மோலினிச கிறிஸ்துவர்களுடன், நாடாளுமன்றம் தேவாலயங்களுடன், படித்தவர்கள் பிற படித்தவர்களுடன், விலைமாதர்கள் பிற விலைமாதர்களுடன், பணம் வட்டிக்குக் கொடுப்பவர்கள் பொதுமக்களுடன், மனைவிகள் கணவர்களுடன், உறவினர்கள் பிற உறவினர்களுடன் என்று தேவையற்ற சண்டைகள் போடுகிறார்கள். ஓயாத சண்டையாக உள்ளது’ என்றார் படிப்பாளி.

‘நான் மிக மோசமானவற்றைப் பார்த்திருக்கிறேன்’ என்றான் கேண்டிட். ‘ஆனால், பின்னர் துரதிர்ஷ்டவசமாகத் தூக்கில் போடப்பட்ட ஒரு புத்திசாலி, எல்லாமே மிகச்சிறந்தவை என்று எனக்கு முன்னர் கற்றுக்கொடுத்திருந்தார். இந்த மோசமான நிகழ்வுகளெல்லாம், ஒரு நல்ல படத்தின்மீது படிந்திருக்கும் நிழல் போன்றவை.’

‘தூக்கில் போடப்பட்ட அந்த மனிதன் உலகைக் கேலி செய்தான்’ என்றான் மார்ட்டின். ‘நீ நிழல்கள் என்று நினைப்பவை மோசமான கதைகள்.’

‘அந்தக் கறைகளை உருவாக்குவது மனிதர்கள்தாம். அந்த மனிதர்களை அழிக்க முடியாதே?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அப்படியானால் அந்த மனிதர்களமீது குற்றம் ஏதும் இல்லை’ என்றான் மார்ட்டின்.

சீட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த பலருக்கும் இந்தப் பேச்சில் ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவர்கள் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மார்ட்டின் அந்தப் படிப்பாளியிடம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். கேண்டிட் தனது சாகசப் பயணங்கள் பற்றி விடுதி ஜமீந்தாரினியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

உணவுக்குப் பிறகு, ஜமீந்தாரினி கேண்டிடைத் தனது படுக்கை அறைக்கு அழைத்துச் சென்று ஓர் இருக்கையில் அமர வைத்தாள்.

‘நீ தண்டர்-டென்-ட்ராங்கின் மிஸ் குனிகொண்டேயைத் தீவிரமாகக் காதலிக்கிறாயா?’ என்று அவள் அவனிடம் கேட்டாள்.

‘ஆம் மேடம்’ என்று பதிலளித்தான் கேண்டிட்.

அவனைப் பார்த்து கனிவாகச் சிரித்துக்கொண்டே ஜமீந்தாரினி பதில் சொன்னாள்:

‘நீ வெஸ்ட்ஃபாலியாவிலிருந்து வந்திருக்கும் இளைஞன்போல பதில் சொல்கிறாய். ஒரு பிரெஞ்சுக்காரன் இப்படிச் சொல்லி இருப்பான்: நான் மிஸ் குனிகொண்டேயைக் காதலிப்பது உண்மைதான். ஆனால் மேடம், உன்னைப் பார்த்ததும், நான் அவளைக் காதலிப்பதை விட்டுவிட்டேன்.’

‘சரி மேடம், நீங்கள் எப்படி விரும்புகிறீர்களோ, அப்படியே பதில் சொல்கிறேன்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘உனது காதல் அவளது கைக்குட்டையை எடுத்ததிலிருந்து ஆரம்பித்தது. என்னுடைய உள்ளாடைகளை நீ எடுக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்’ என்றாள் அவள்.

சந்தோஷமாக என்றான் கேண்டிட். குனிந்து எடுத்தான்.

‘நீ அதைப் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்’ என்றாள் அவள்.

கேண்டிட் போட்டுக்கொண்டான்.

‘நீ ஒரு வெளி நாட்டவன். பாரிஸில் வசிக்கும் என் காதலர்களை நான் 15 நாட்களுக்கு மேலாக அலைக்கழிப்பேன். ஆனால் என்னை முதல் நாளிலேயே உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஏனெனில் வெஸ்ட்ஃபாலியாவிலிருந்து வந்திருக்கும் இளைஞனுக்கு ஒருவர் மரியாதை கொடுக்கவேண்டும்’ என்றாள் அவள்.

அந்த வெளிநாட்டு இளைஞன் கையில் இரண்டு பெரும் வைரங்களைப் பார்த்த அவள், அதை வெகுவாகப் புகழ், அந்த வைரங்கள் கேண்டிட் விரல்களிலிருந்து அவளது விரல்களுக்குச் சென்றன.

பெரிகார்டியன் அப்பேயுடன் திரும்பிய கேண்டிட் மிஸ்குனிகொண்டேயின் நம்பிக்கைக்கு விரோதமாக நடந்து கொண்டது குறித்து மனம் வருந்தினான். அப்பே, அவன் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு வருந்தினான். 50,000 பிராங்க் பணம், இரண்டு பெரிய வைரங்கள் பாதி பிடுங்கப்பட்டு, பாதி கொடுக்கப்பட்டது என்ற நஷ்டம் அல்லவா? கேண்டிடுடனான தனது உறவின் மூலம் தனக்கு எவ்வளவு லாபம் கிடைக்கும் என்று அவன் சிந்தித்தான். குனிகொண்டேயைப் பாராட்டிப் பேசினான். கேண்டிட் அவனிடம், தான் வெனீஸில் அவளைச் சந்தித்தால் தனது நம்பிக்கை துரோகத்துக்கு அந்த அழகியிடம் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும் என்றான்.

அப்பே தனது பணியையும் கவனத்தையும் மேலும் அதிகப் படுத்தினான். கேண்டிட் சொன்னது, செய்தது, விரும்பியது என அனைத்திலும் பெரும் ஆர்வம் செலுத்தினான்.

‘நீங்கள் வெனீஸில் சந்திப்பதாக முடிவெடுத்துள்ளீர்களா, ஐயா?’

‘ஆம், அப்பே’ என்றான் கேண்டிட். ‘நான் கட்டாயம் அங்கு சென்று அவளைச் சந்திக்கவேண்டும்.’

தான் விரும்பியவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதில் உள்ள சந்தோஷம் காரணமாக, தன்னுடைய பழக்கத்தின்படி, வெஸ்ட்ஃபாலியன் அழகியுடன் தனக்கு நேர்ந்தவற்றை விலாவரியாக விளக்கினான் கேண்டிட்.

‘ஓ, மிஸ் குனிகொண்டே மிகவும் புத்திசாலியாக இருப்பார்களே? உங்களுக்கு அருமையான கடிதங்களை எழுதியிருப்பார்களே?’ என்றான் அப்பே.

‘நான் அவளிடமிருந்து எந்தக் கடிதத்தையும் பெறவில்லை’ என்றான் கேண்டிட். அவள் காரணமாக நான் கோட்டையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டதும், அவளுக்கு எந்தக் கடிதத்தையும் எழுதும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. விரைவிலேயே, அவள் இறந்துவிட்டாள் என்று கேள்விப்பட்டேன். பிறகு அவள் உயிருடன் இருப்பதைக் கண்டு பிடித்தேன். மீண்டும் அவளைத் தொலைத்தேன். கடைசியாக 2500 லீக் தொலைவில் இருந்த அவளுக்கு ஒரு தூது அனுப்பியுள்ளேன். பதிலுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.’

அப்பே கவனமாக இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனது முகம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. உடனடியாக, அந்த இரண்டு வெளிநாட்டவர்களையும் கட்டித் தழுவி விடை பெற்றுச் சென்றான். அடுத்த நாள், கேண்டிட் எழுந்திருந்ததும், அவன் பெயருக்கு வந்திருந்த ஒரு கடிதம் அவனுக்குக் கிடைத்தது. அதில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

‘என் அன்பே! கடந்த எட்டு நாள்களாக நான் உடல் நலமின்றி இந்த ஊரில் இருக்கிறேன். நீயும் இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். என்னால் நகர முடிந்திருந்தால் ஓடிவந்து உன் கைகளில் விழுந்திருப்பேன். நீ போர்தூ வழியாக வந்தாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். அங்குதான் ககாம்போவையும் கிழவியையும் விட்டுவிட்டு வந்துள்ளேன். அவர்கள் விரைவில் என்னை வந்தடைவார்கள். புவனஸ் அய்ரிஸ் ஆளுநர் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டுவிட்டான். ஆனால் உனது இதயம் மட்டும் இன்னமும் என்னிடத்தில்தான் உள்ளது. விரைந்து வா! உனது இருப்பு எனக்கு உயிரைக் கொடுக்கும், அல்லது சந்தோஷத்தில் எனது உயிரைக் குடிக்கும்!’

எதிர்பாராமல் கிடைத்த இந்த அருமையான கடிதம், கேண்டிடுக்குத் தாங்கமுடியாத சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. அன்பு குனிகொண்டேயின் உடல்நலக்குறைவு அவனுக்குத் தாங்கமுடியாதத் துக்கத்தைக் கொடுத்தது. இந்த இரண்டு உணர்ச்சிகளுக்கும் இடையே மாட்டிக்கொண்ட அவன், தங்கம், வைரம் அனைத்தையும் அள்ளிக்கொண்டு மார்ட்டினுடன் மிஸ்

குனிகொண்டே இருந்த விடுதிக்குச் சென்றான். உடல் நடுங்க, இதயம் துடிக்க, குரல் விசும்ப அவளது அறைக்குள் நுழைந்தான். படுக்கையைச் சுற்றியிருந்த திரையை விலக்க முயன்றான். விளக்கு ஒன்றைக் கேட்டான்.

‘பார்த்து நடந்துகொள், விளக்கு ஒளி அவளைப் பாதிக்கும்’ என்றாள் வேலைக்காரி. உடனடியாகத் திரையையும் இழுத்து மூடினாள்.

‘எனதருமை குனிகொண்டே’ என்றான் கேண்டிட் அழுது கொண்டே. ‘நீ எப்படி இருக்கிறாய்? என்னைப் பார்க்கமுடியா விட்டாலும் என்னுடன் பேசுவாவது செய்.’

‘அவளால் பேசமுடியாது’ என்றாள் வேலைக்காரி.

அந்தப் பெண் தனது தடித்த கையைப் படுக்கைக்கு வெளியே நீட்டினாள். கேண்டிட் அந்தக் கைகளைக் கண்ணீரால் நனைத்தான். ஒரு பை தங்கத்தை அங்குள்ள நாற்காலியில் வைத்தான்.

இதற்கிடையில் அப்பேயுடனும் பல சிப்பாய்களுடனும் ஓர் அதிகாரி உள்ளே வந்தான்.

‘அதோ, அந்தச் சந்தேகத்துக்கிடமான வெளிநாட்டவர்கள்’ என்றவன், உடனடியாக அவர்களைக் கைதுசெய்து சிறைக்கு இழுத்துச்செல்ல உத்தரவிட்டான்.

‘எல் டொராடோவில் பயணிகளை இப்படி நடத்துவதில்லை’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நான் முன்னெப்போதும் இருந்ததைவிட அதிகமாக மானிக்கியனாக உள்ளேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘மன்னியுங்கள் ஐயா, எங்களை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

‘இருட்டுச் சிறைக்கு’ என்றான் அதிகாரி.

இதற்கிடையில் கொஞ்சம் சுதாரித்துக்கொண்ட மார்ட்டின், குனிகொண்டேயாக நடத்த பெண் ஓர் ஏமாற்றுக்காரி என்றும் கேண்டிடின் வெகுளித்தனத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக

ஆக்கிக்கொண்ட பெரிகார்டியன் அப்பே ஒரு கூட்டுக் களவாணி என்றும் இந்த அதிகாரியும் ஒரு மோசமான பேர்வழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதால் அவனை விலைக்கு வாங்கமுடியும் என்றும் யோசித்தான்.

உண்மையான குனிகொண்டேயைப் பார்க்கப் பொறுமையின்றி இருந்த கேண்டிட், நீதிமன்றத்துக்குச் செல்ல விரும்பாமல், மார்ட்டினின் யோசனைப்படி அதிகாரிக்கு, ஒவ்வொன்றும் 3000 பிஸ்டோல் மதிப்புள்ள மூன்று சிறு வைரங்களைத் தருவதாகச் சொன்னான்.

‘அய்யோ!’ என்றான் கையில் கழி வைத்திருந்த அந்த அதிகாரி. ‘உலகின் அத்தனை குற்றங்களையும் நீங்கள் செய்திருந்தாலும், உங்களைவிட நேர்மையான ஆள் இருக்கமுடியாது! மூன்று வைரங்களா! அதுவும் ஒவ்வொன்றும் 3000 பிஸ்டோல். ஐயா! உங்களைச் சிறைக்கு அனுப்புவதைவிட, உங்கள் சேவகனாக, உங்களுக்கு என் உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். அனைத்து வெளிநாட்டவரையும் கைது செய்ய உத்தரவு இருக்கிறது. ஆனால், அதை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள். நார்மண்டியின் டியப்பில் என் சகோதரன் ஒருவன் இருக்கிறான். அங்கே உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். அவனுக்குக் கொடுக்க உங்களிடம் ஒரு வைரம் இருந்தால் அவன் என்னளவுக்கு உங்களைப் பார்த்துக் கொள்வான்.’

‘அது சரி, ஏன் வெளிநாட்டவர் அனைவரும் கைது செய்யப்பட வேண்டும்?’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

பெரிகார்டியன் அப்பே பதில் சொன்னான்: ‘ஏனென்றால் அத்ரெபதீ நாட்டைச் சேர்ந்த ஓர் ஏழைப் பிச்சைக்காரன் சில முட்டாள்தனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஒரு கொலையைச் செய்யத் தீர்மானித்தான். 1610 மே-யில் நடந்ததைப் போன்றல்ல, ஆனால், 1594 டிசம்பரில் நடந்ததைப் போன்று. அல்லது அதைப்போன்று பிற வருடங்களில் பிற மாதங்களில் பல்வேறு உளறல்களைக் கேட்டு பைத்தியக்காரர்கள் செய்ததுபோன்று.’*

* 1757-ல் ஆர்த்துவா, அர்ராஸில் பிறந்த டேமியன் என்பவன் பதினைந்தாம் லூயியைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தான். 14 மே 1610-ல் ரவைலாக், ஆறாம் ஹென்றியைக் கொலை செய்தான். 27 டிசம்பர் 1594-ல் மூன் ஷாத்தெல், நான்காம் ஹென்றியைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தான்.

அதிகாரி, அப்பே என்ன சொல்லவந்தான் என்பதை விளக்கினான்.

‘அடப் பாவிகளா!’ என்றான் கேண்டிட். ‘பாட்டு, ஆட்டம் என்று சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழிக்கும் மக்களிடையே இத்தனைக் கொடூரமா? புலிகளைக் குரங்குகள் சீண்டும் இந்த நாட்டிலிருந்து உடனடியாக வெளியேற ஒரு வழியும் இல்லையா? எனது நாட்டில் நான் கரடிகளைப் பார்த்ததில்லை. ஆனால் எல் டொராடோவைத் தவிர வேறெங்கும் மனிதர்களை நான் பார்க்கவில்லை. கடவுளின் பெயரால் என்னை எப்படியாவது வெனிஸ்ஸுக்குக் கொண்டுசெல்லுங்கள். அங்கே நான் மிஸ் குனிகொண்டேயைச் சந்திக்கவேண்டும்!’

‘லோவர் நார்மண்டியைத் தாண்டி என்னால் உங்களை அழைத்துச் செல்லமுடியாது’ என்றான் அதிகாரி.

உடனடியாக, அவர்களைப் பூட்டியிருக்கும் விலங்குகளை உடைக்கச் சொன்னான். தான் தவறு செய்துவிட்டதாகச் சொல்லி, தனது சிப்பாய்களை அனுப்பிவைத்தான். கேண்டிட், மார்ட்டின் ஆகியோருடன் டியப்வரை சென்று தனது சகோதரனிடத்தில் அவர்களை ஒப்படைத்தான்.

அங்கே துறைமுகத்தில் ஒரு டச்சுக் கப்பல் இருந்தது. தான் பெற்ற மூன்று வைரங்கள் காரணமாக மனிதர்களிடத்திலேயே கீழான வேலைக்காரனாக மாறியிருந்த அந்த நார்மன், கேண்டிடையும் கூட வந்தவனையும் போர்ட்ஸ்மவுத், இங்கிலாந்துக்குச் செல்லும் கப்பலில் ஏற்றிவிட்டான்.

அது வெனிஸ் நகருக்கான வழி இல்லை என்றாலும், நகரத்திலிருந்து தப்பித்துவிட்டோம் என்று நம்பிய கேண்டிட், விரைவிலேயே தான் விரும்பும் இடத்தை நோக்கிச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என நினைத்தான்.

23

கேண்டிடும் மார்ட்டிஹும் இங்கிலாந்துக் கரையை அடைதல்.
அங்கு அவர்கள் பார்த்தது என்ன?

டச்சுக் கப்பலில் இருந்த கேண்டிட், 'ஆ! பாங்க்லாஸ்!
பாங்க்லாஸ்! ஆ! மார்ட்டின்! மார்ட்டின்! ஆ! எனதருமை
குனிகொண்டே! என்ன உலகமடா இது!' என்று புலம்பினான்.

'வெறுக்கத்தக்கதும் முட்டாள்தனமுமானது' என்றான்
மார்ட்டின்.

'உனக்கு இங்கிலாந்தைத் தெரியுமா? பிரான்ஸில் இருப்பவர்
களைப் போலவே அவர்களும் முட்டாள்தனமானவர்களா?'

'அவர்களது முட்டாள்தனம் வேறுவிதமானது!' என்றான்
மார்ட்டின். 'இந்த இரு நாடுகளும் கனடாவின் சில ஏக்கர்
பனிக்காட்டுக்காகச் சண்டைபோடுகிறார்கள். இந்த அழகான
சண்டைக்கு இவர்கள் செலவிடும் பணம், கனடா நாட்டின்
மதிப்பைவிட அதிகம் என்று உனக்குத் தெரியுமா? இவ்விரு
நாடுகளுக்கிடையே, எந்த நாட்டு மக்களை அதிகமாகப்
பைத்தியக்கார மருத்துவமனைக்கு அனுப்பவேண்டியிருக்கும்
என்பதை எனது குறைந்த புத்தியால் கணக்கிட முடிய
வில்லை. நாம் பார்க்கப்போகும் மக்கள், பொதுவாக

எரிச்சலூட்டக்கூடியவர்கள் என்பது மட்டுமே எனக்குத் தெரியும்.’

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே அவர்கள் போர்ட்ஸ்மவுத்தை வந்தடைந்தனர். கரையில், நிறைய மக்கள் கூட்டம் இருந்தது. துறைமுகத்தில் போர்க்கப்பல் ஒன்றில், கண்கள் கட்டப்பட்டு, மண்டியிட்டிருந்த ஒரு மனிதனை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்த மனிதனுக்கு எதிரில் நான்கு சிப்பாய்கள் நின்றிருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆளுக்கு மூன்று குண்டுகளை மண்டியிட்டிருந்த மனிதனின் தலைக்குள், மிக அமைதியாகச் செலுத்தினர். கூடியிருந்த கூட்டம் திருப்தியுடன் கலைந்துசென்றது.

‘இதென்ன கொடுமை?’ என்றான் கேண்டிட். ‘எந்தச் சாத்தானது ஆட்சி இந்த நாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது?’

இவ்வளவு சடங்குகளுடன் கொல்லப்பட்ட மனிதன் யார் என்று கேண்டிட் விசாரித்தான். அவர் ஓர் அட்மிரல் என்று பதில் சொன்னார்கள்.

‘அந்த அட்மிரலை ஏன் கொல்லவேண்டும்?’

‘ஏனெனில் அவர் வேண்டிய அளவு பிற ஆள்களைக் கொல்லவில்லையாம். அவர் ஒரு பிரெஞ்சு அட்மிரலுடன் போர் புரிந்தாராம். ஆனால், அந்த பிரெஞ்சு அட்மிரலுக்கு மிக அருகில்கூட இவர் செல்லவில்லையென்று நிரூபணம் ஆகியுள்ளது.’

‘அப்படியென்றால் அந்த பிரெஞ்சு அட்மிரல், ஆங்கிலேய அட்மிரலுக்குத் தொலைவில் இருந்தார் என்றுதானே பொருள்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்த நாட்டில் அவ்வப்போது ஓர் அட்மிரலைக் கொலை செய்வதன்மூலம், பிற அட்மிரல்களை ஊக்குவிப்பது வழக்கம்.’

தான் பார்த்ததும் கேட்டதும் கேண்டிடைக் கடும் அதிர்ச்சிக்கும் குழப்பத்துக்கும் உள்ளாக்கியதால், அவன் கரையிறங்க மறுத்து விட்டான். சுரினாமில் நடந்ததுபோல, இங்கே நடந்தாலும் பரவாயில்லை என்று டச்சுக் கப்பல் கேப்டனிடம், எந்தத்

தாமதமும் இன்றி உடனடியாக வெனீஸ் நகருக்கு அவர்களை அழைத்துச்செல்ல ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டான்.

கப்பல் தலைவன் இரண்டு நாள்களில் தயாரானான். அவர்கள் பிரான்னைக் கடந்துசென்றனர். லிஸ்பன் வழியாகச் சென்றனர். கேண்டிட் நடுங்கினான். ஜலசந்தி வழியாக மத்திய தரைக்கடல் பகுதியை அடைந்தனர். கடைசியில் வெனீஸ் வந்து கரை இறங்கினர்.

‘கடவுளுக்குத் தோத்திரம்’ என்ற கேண்டிட், மார்ட்டினைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டான். ‘இங்குதான் என் அழகி குனிகொண்டேயை மீண்டும் பார்க்கப்போகிறேன். ககாம்போவை நான் என்னளவுக்கு நம்புகிறேன். எல்லாமே நன்றாக உள்ளது. எல்லாமே நன்றாக இருக்கும். எல்லாமே முடிந்தவரை நன்றாகவே செல்லும்.’

பாக்வெட், பாதிரியார் கிரோஃப்ஸ்

வெனிஸுக்கு வந்ததும் கேண்டிட், ஒவ்வொரு தங்கும் விடுதி, காப்பிக்கடை, விபசார விடுதி அனைத்திலும் ககாம்போவைத் தேடி அலைந்தான். ஆனால் பலனில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் யாரையாவது அனுப்பி, வந்திருக்கும் கப்பல்கள் அனைத்திலும் விசாரித்தான். ஆனால் ககாம்போ பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்லை.

‘என்னது? நான் சுரினாமிலிருந்து போர்தூ சென்றேன். போர்தூவிலிருந்து பாரிஸ், பாரிஸிலிருந்து டியப், டியப்பிலிருந்து போர்ட்ஸ்மவுத், அங்கிருந்து போர்ச்சுகல், ஸ்பெயின் கரை வழியாக மத்திய தரைக்கடலைக் கடந்து, பல மாதங்கள் கழித்தும் கூட அழகி குனிகொண்டே இன்னமும் வரவில்லையே?’ என்றான் கேண்டிட் மார்ட்டினிடம். ‘அவளுக்குப் பதிலாக நான் ஒரு பாரிஸ் விபசாரியையும் பெரிகார்டியன் அப்பேயையும் மட்டுமே சந்திக்கமுடிந்தது. குனிகொண்டே நிச்சயம் இறந்திருக்கவேண்டும். எனக்கும் கூட சாவைத்தவிர வேறு வழியில்லை. அய்யோ, கேடுகெட்ட ஐரோப்பாவில் இருப்பதற்குபதில், எல் டொராடோ சொர்க்கத்தில் இருந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக

இருந்திருக்குமே! என் அருமை மார்ட்டின், நீ சொல்வது சரிதான்: எல்லாமே மாயை, துக்கம் மட்டுமே.’

கடுமையான சோகத்தில் ஆழ்ந்த அவன், இசை நாடகங்களுக்குச் செல்லவில்லை. கார்னிவல் திருவிழாவின் பிற சுவாரசியங்களுக்கும் செல்லவில்லை. பெண்களின் கவர்ச்சி வலையில் சிக்காமல் ஒருவன் இருக்கக்கூடும் என்பதற்கு உதாரணமாக இருந்தான்.

‘ஓர் அரைஜாதி வேலைக்காரன், கையில் 50-60 லட்சம் பணத்துடன் உலகின் மறுகோடிக்குச் சென்று உனது காதலியைக் கண்டுபிடித்து வெனீஸ் நகருக்கு உனக்காக அழைத்துக்கொண்டு வருவான் என்று எதிர்பார்த்தால், நீ நிஜமாகவே ஒரு வெகுளி தான்’ என்றான் மார்ட்டின். ‘அவளைக் கண்டுபிடித்தால், அவளைத் தனக்காக வைத்துக்கொண்டிருப்பான். அவளைக் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை என்றால், வேறொருத்தியைப் பிடித்திருப்பான். உனது வேலைக்காரன் ககாம்போவையும் உனது காதலி குனிகொண்டேயையும் மறந்துவிடு என்பதே எனது அறிவுரை.’

மார்ட்டின் சொன்னது ஆதரவாக இல்லை. கேண்டிடின் சோகம் மேலும் அதிகரித்தது. மார்ட்டின் தொடர்ந்து எல் டொராடோவைத் தவிர உலகில் வேறெங்கும் நன்னடத்தை, மகிழ்ச்சி ஆகியவை துளிக்கூட இல்லை என்றும் எல் டொராடோவில் வெளியாள்களை அனுமதிப்பதில்லை என்றும் நிரூபித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி இவர்கள் இந்த மிக முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி விவாதித்துக்கொண்டும் குனிகொண்டேவுக்காகக் காத்துக் கொண்டும் இருக்கும்போது, செயிண்ட் மார்க்ஸ் பியாஸ்ஸா அருகே கையில் ஒரு பெண்ணுடன், ஓர் இளம் இத்தாலிய தியேட்டின் பாதிரியாரைப் பார்த்தான். அந்தப் பாதிரியார் நல்ல நிறத்தில், கொழுகொழுவென்று ஆரோக்கியமானவனாக இருந்தான். அவனது கண்கள் மின்னின. அவனது இருப்பு மிடுக்காக இருந்தது. அவனது பார்வை கம்பீரமானதாக இருந்தது. நடை தைரியமானதாக இருந்தது. அந்தப் பெண் பார்க்க அழகாக இருந்தாள். பாடினாள். அவ்வப்போது காமம் சொட்ட, பாதிரியாரைப் பார்த்தாள். அவனது கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

‘குறைந்தபட்சம் அந்த இருவராவது சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல நீ அனுமதிப்பாய் என்று நினைக்கிறேன்’ என்றான் கேண்டிட் மார்ட்டினிடம். ‘இதுவரையில் நான் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்தவர்களை மட்டுமே இந்த உலகில் பார்த்து வந்துள்ளேன் - எல் டொராடோவைத் தவிர. ஆனால், இந்த இருவரைப் பார்க்கும்போது அவர்கள் சந்தோஷமாக உள்ளனர் என்று என்னால் கட்டாயமாகச் சொல்லமுடியும்.’

‘அவர்கள் சந்தோஷமாக இல்லை என்று நான் பந்தயம் கட்டுகிறேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘அவர்களை நம்மோடு சாப்பிட அழைப்போம். அப்போது நான் நினைத்தது தவறா இல்லையா என்று தெரிந்துவிடும்’ என்றான் கேண்டிட்.

உடனடியாக அவன் அவர்களை வழிமறித்து வணக்கம் சொன்னான். அவர்களைத் தங்களுடன் விடுதிக்கு வந்து, மேகரோனி, வாத்துக்கறி, கேவியாருடன் மாண்டிபுல்சியானோ, லாக்ரிமே கிறிஸ்டி, சைப்ரஸ், சாமோஸ் ஓயின் ஆகியவற்றை உண்ண அழைத்தான். அந்தப் பெண் வெட்கப்பட்டாள். பாதிரியார் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டான். அவள் பாதிரியாரைப் பின்தொடர்ந்தவாறே, கேண்டிடைக் குழப்பத்துடனும் ஆச்சரியத்துடனும் பார்த்துக்கொண்டே, கண்ணீர் வடித்தவாறே வந்தாள். கேண்டிடின் அறைக்குள் நுழைந்ததுமே அவள் கத்தினாள்:

‘மிஸ்டர் கேண்டிட் பாக்வெட்டை மீண்டும் கண்டுபிடிக்க வில்லையே!’

கேண்டிடின் சிந்தனை முழுவதுமாக குளிகொண்டேமீது இருந்ததால், அந்தப் பெண்ணை அவன் கவனமாகப் பார்க்க வில்லை. ஆனால், அவள் பேசத்தொடங்கியதும் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டது.

‘ஆ, நீயா! உன்னால்தானே டாக்டர் பாங்க்லாஸ் நான் பார்த்தபோது இருந்த அழகான நிலைமைக்கு வந்திருந்தார்’ என்றான் அவன்.

‘உண்மைதான் ஐயா! நான்தான் காரணம்’ என்றாள் பாக்வெட். ‘உங்களுக்கு எல்லாமே தெரிந்துள்ளது என்று புரிகிறது.

ஜமீந்தாரினி குடும்பத்துக்கும் குனிகொண்டேவுக்கும் ஏற்பட்ட அனைத்துத் தீஞ்செயல்களையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆனால் என் விதி எந்த விதத்திலும் அதைவிடக் குறைவான துயரத்தில் இல்லை. நீங்கள் என்னை அறிந்த காலத்தில் நான் மிகவும் வெகுளியாக இருந்தேன். எனக்குப் பாவமன்னிப்பு வழங்கும் ஒரு கிரே பாதிரியார், என்னை விரைவில் மயக்கி விட்டார். அதன் விளைவு கொடுமையானதாக இருந்தது. ஜமீந்தார் உங்களை உதைத்துத் துரத்தியபிறகு நானும் கோட்டையைவிட்டு வெளியேறவேண்டியதாகிவிட்டது. ஒரு நல்ல மருத்துவன் என்மீது கருணை காட்டியிருக்காவிட்டால், நான் இறந்துபோயிருப்பேன். நன்றியுணர்ச்சி காரணமாக, நான் சில காலம் இந்த மருத்துவனின் வைப்பாட்டியாக இருந்தேன். அவளது மனைவி, என்மீதுள்ள பொறாமை காரணமாக, என்னைத் தினம் தினம் அடித்துத் துன்புறுத்துவாள். அவளைத் தாங்கவே முடியாது. மருத்துவன் ஒரு குரூபி. நான், பாவம், காதலிக்காத ஒருவனுக்காகத் தினம் தினம் அடி வாங்கிக்கொண்டிருந்தேன். மோசமான இயல்புடைய ஒருத்தி, ஒரு மருத்துவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவது எவ்வளவு அபாயமானது தெரியுமா? அவளது நடத்தையைப் பொறுக்கமுடியாத மருத்துவன், ஒரு நாள், அவளது ஜலதோஷத்துக்கு மிகவும் வீரியமான மருந்தைக் கொடுத்தான். அவள் இரண்டே மணி நேரத்தில் வலிப்பு வந்து செத்துப்போனாள். மனைவியின் உறவினர்கள் மருத்துவன்மீது வழக்கு தொடுத்தனர். அவன் ஓடிப்போய்விட்டான். ஆனால், என்னை ஜெயிலில் போட்டனர். நான் நிரபராதி என்பது எடுபடவில்லை. எனது அழகு எடுபட்டது. நீதிபதி என்னை விடுவித்தார். ஆனால், மருத்துவனிடம் இருப்பதற்குப் பதில் அவருக்கு நான் வைப்பாட்டி ஆகவேண்டும் என்ற ஒப்புதலுடன். சில நாள்களுக்குப்பிறகு வேறு ஒருத்தி என்னிடத்துக்கு வந்தாள். நான் நடுத்தெருவுக்கு வந்தேன். இந்தக் கேடுகெட்ட விபசாரத் தொழிலில் ஈடுபடவேண்டிய நிலை. இந்தத் தொழிலால் நீங்கள், ஆண்கள் இவ்வளவு சந்தோஷப்படுகிறீர்களே, இதனால் எங்களைப் போன்ற பெண்களுக்கு எவ்வளவு வேதனை தெரியுமா? எனது தொழிலை நான் வெனீஸ் நகரத்தில் இப்போது நடத்துகிறேன். தினம் தினம், ஒரு கிழவியாபாரி, ஒரு சாமியார், ஒரு பாதிரியார், ஒரு போலீஸ்காரன் ஆகியோரை விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் தடவவேண்டும்; திட்டல், அடி என்று அனுபவிக்கவேண்டும்; ஒரு மேல்துணியை

இரவல் வாங்கிக்கொண்டு சென்று, பிடிக்காத ஒருவன் அதைத் தூக்கிப் பார்க்க அனுமதிக்கவேண்டும்; ஒருவனிடமிருந்து சம்பாதித்த பணம் இன்னொருவனால் களவாடப்படுவதையும், நீதித்துறை அலுவலர்களால் மிரட்டிப் பணம் பறிக்கப் படுவதையும் அனுமதிக்கவேண்டும். வாழ்க்கையில் முடிவாக மூப்பு, மருத்துவமனை, கடைசியாகச் சாக்கடை. இதைச் சிந்தித்தால் உலகிலேயே நான்தான் மிகச் சோகமானவள் என்று நீங்கள் முடிவுசெய்வீர்கள்.’

இப்படி பாக்வெட் தனது மனத்தைத் திறந்து கொட்டியதும், மார்ட்டின் தன் நண்பனிடம் சொன்னான்:

‘பார்த்தாயா, நான் பந்தயத்தில் பாதி ஜெயித்துவிட்டேன்.’

பாதிரியார் கிரோஃப்லீ உணவு அறையில், உணவுக்கு முன்பாக, ஓரிரு கிளாஸ் ஒயின் அருந்திக்கொண்டிருந்தார்.

‘ஆனால், நான் உன்னைப் பார்த்தபோது, நீ எவ்வளவு சந்தோஷமாகவும் திருப்தியுடனும் இருந்தாய்? பாடிக்கொண்டிருந்தாய்? பாதிரியாருடன் காதலோடு நடந்துகொண்டாய்? நீ இப்போது சொல்வதற்கு முற்றிலும் மாறாக, மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பது போல் அல்லவா தெரிந்தாய்?’ என்றான் கேண்டிட் பாக்வெட்டிடம்.

‘ஐயா, இதுதான் இந்த வியாபாரத்தின் ரகசியம். நேற்றுதான் ஓர் அதிகாரி என்னை அடித்து நொறுக்கி, பணத்தை என்னிடமிருந்து திருடிக்கொண்டான். ஆனாலும் இன்று ஒரு பாதிரியாரை மகிழ்விக்க, நான் வேஷம் போடவேண்டியுள்ளது!’ என்று பதில் சொன்னாள் பாக்வெட்.

கேண்டிடை இதற்குமேல் வற்புறுத்தத் தேவையிருக்கவில்லை. மார்ட்டின் வாதம் சரிதான் என்று அவன் ஒப்புக்கொண்டான். பாக்வெட், பாதிரியார் ஆகியோரோடு அவர்கள் சாப்பிட உட்கார்ந்தனர். உணவு அருமையாக இருந்தது. இறுதியில் ஒருவரோடு ஒருவர் நம்பிக்கையுடன் பேசத் தொடங்கினர்.

‘அருட்தந்தையே! உங்களைப் பார்த்தால், இந்த உலகில் அனைவரும் பொறாமைப்படத்தக்க வகையில் ஒரு நிலையை அனுபவிக்கிறீர்கள் போலத் தோன்றுகிறது. உங்கள் முகத்தில் ஆரோக்கியம் தாண்டவமாடுகிறது. உங்களது முகபாவம்,

நீங்கள் அனுபவிக்கும் மகிழ்ச்சியைப் பறைசாற்றுகிறது. உங்கள் கேளிக்கைகளுக்காக, உங்களிடம் ஓர் இளம்பெண் இருக்கிறாள். உங்களது தியேட்டின் பாதிரி வேலையில் நீங்கள் திருப்தியாக இருக்கிறீர்கள் என்று தோன்றுகிறது' என்றான் கேண்டிட் பாதிரியாரிடம்.

'அத்தனை தியேட்டின்களும் கடலுக்கடியில் ஒழிந்தால் நல்லது என்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றான் பாதிரியார் கிரோஃப்லீ. 'ஒரு நூறு தடவையாவது நாங்கள் வசிக்குமிடத்துக்குத் தீ வைத்துவிட்டு, ஒரு முஸ்லிமாக மாறிவிடலாம் என்று நான் யோசித்திருக்கிறேன். எனக்குப் பதினைந்து வயதாகும்போது, என் பெற்றோர் என்னை இந்த வெறுக்கத்தக்க உடையை அணியுமாறு செய்தனர். இதன்மூலம் என் அண்ணனது வாழ்க்கை வளமாக ஆகும் என்று நினைத்தனர். அவன் நாசமாகப் போகட்டும்! நாங்கள் வசிக்குமிடத்தில் பொறாமை, ஒவ்வாமை, கோபம் ஆகியவை எப்போதும் நிலவுகின்றன. நான் கொடுத்துள்ள சில மோசமான பிரசங்கங்களால் எனக்குக் கொஞ்சம் பணம் கிடைத்துள்ளது என்பது உண்மைதான். ஆனால், அதில் பாதியை எனது உயர்நிலை பாதிரியார் திருடிக்கொண்டார். மீதி, விபசாரிகளுக்குப் போய்விடுகிறது. இரவு எங்களது மடத்துக்குப் போகும்போது, என் மண்டையைச் சுவற்றில் மோதிக்கொள்ளும் நிலைக்கு நான் செல்கிறேன். என்கூட இருக்கும் பிறரும் அப்படியே.'

மார்ட்டின், மெதுவாக கேண்டிடைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

'என்ன, நான் இப்போது பந்தயத்தில் முழுவதும் ஜெயித்து விட்டேன் அல்லவா?' என்றான்.

கேண்டிட் பாக்வேட்டுக்கு 2000 பியாஸ்டரும், பாதிரியார் கிரோஃப்லீக்கு 1000 பியாஸ்டரும் கொடுத்தான்.

'இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு அவர்கள் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள்' என்றான் அவன்.

'அதை நான் துளிகூட நம்பவில்லை' என்றான் மார்ட்டின். 'நீ கொடுத்த பணம், இவர்களை மேலும் துன்பமடையச் செய்யும்.'

'அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால் ஒன்று எனக்கு ஆறுதலாக உள்ளது. நாம் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத சிலரை நாம்

அவ்வப்போது பார்க்க நேரிடுகிறது. எப்படி நான் எனது சிவப்பு ஆட்டையும் பாக்வெட்டையும் கண்டேனோ, அதேபோல, குனிகொண்டேயையும் கண்டுபிடிக்கக்கூடும்' என்றான் கேண்டிட்.

'அவள் உன்னை ஒருநாள் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால், அப்படி நடக்கும் என்பதை நான் சந்தேகிக்கிறேன்' என்றான் மார்ட்டின்.

'நீ எதையுமே நம்ப மறுப்பவன்' என்றான் கேண்டிட்.

'ஏனெனில் நான் வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருக்கிறேன்' என்றான் மார்ட்டின்.

'அதோ, அந்தப் படகோட்டிகளைப் பார்! அவர்கள் எப்போதும் பாடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் அல்லவா?' என்றான் கேண்டிட்.

'நீ அவர்களை வீடுகளில் அவர்களது மனைவி, மக்களுடன் பார்ப்பதில்லை. வெனிஸ் ஆளுநருக்கும் பிரச்னைகள் உள்ளன. படகோட்டிகளுக்கும் பிரச்னைகள் உள்ளன. படகோட்டியாக இருப்பதைவிட, வெனிஸ் ஆளுநராக இருப்பது எவ்வளவோ சிறந்துதான். ஆனாலும் இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம், என்னவென்று ஆராய்வதற்குக்கூடத் தகுதியில்லாத அளவுக்கு, மிகக்குறைவே' என்றான் மார்ட்டின்.

'செனேடர் பொகோசுராண்டே என்பவரைப் பற்றி மக்கள் பேசுகிறார்கள்' என்றான் கேண்டிட். 'அவர் பிரெண்டாவில் அருமையான ஓர் அரண்மனையில் வசிக்கிறாராம். வெளி நாட்டிலிருந்து வருபவர்களையெல்லாம் பணிவுடன் அழைத்து உபசரிக்கிறாராம். இவர் வாழ்க்கையில் எந்தவிதக் கஷ்டத்தையும் அனுபவித்திராதவர் என்று சொல்கிறார்கள்.'

'அப்படிப்பட்ட அரிய மனிதன் ஒருவனைப் பார்ப்பதில் எனக்குச் சந்தோஷமே' என்றான் மார்ட்டின்.

கேண்டிட், உடனடியாக, அடுத்த நாளே பொகோசுராண்டே பிரபுவை நேரில் வந்து தரிசிக்க விரும்புவதாகத் தகவல் சொல்ல ஆளனுப்பினான்.

வெனீஸின் பொகோகுராண்டே பிரபு அரண்மனைக்குச் செல்லுதல்

கேண்டிடும் மார்ட்டினும் ஒரு படகில் ஏறி பிரெண்டா சென்று, திரு பொகோகுராண்டேயின் அரண்மனையை அடைந்தனர். அவரது தோட்டம் மிக அழகாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆங்காங்கே அழகான பளிங்குச் சிலைகள் இருந்தன. அரண்மனைக் கட்டடம் மிக அழகாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டின் உரிமையாளருக்கு வயது 60. மிகப் பெரும் பணக்காரர். அவர் அந்த இரண்டு பயணிகளையும் பணிவுடன் ஆனால் அதிகம் ஆர்வமின்றி வரவேற்றார். இதனால் கேண்டிடின் முகத்தில் சிறிது வாட்டம் ஏற்பட்டது. மார்ட்டின் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேயில்லை.

முதலில், நல்ல உடையணிந்த இரு அழகான பெண்கள் அவர்களுக்கு நுரை ததும்பும் சாக்லேட் பானத்தைப் பருகக் கொடுத்தனர். கேண்டிடால் அந்தப் பெண்களின் அழகையும் நளினத்தையும் அவர்களது பேச்சையும் புகழாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

‘அவர்கள் நல்ல பெண்கள்’ என்றார் செனேடர். ‘அவர்களை அவ்வப்போது என்னுடன் படுத்துக்கொள்ளச் சொல்வேன்.

எனக்கு இந்த ஊரில் உள்ள பெண்கள் அலுத்துப்போய்விட்டனர். அவர்களும் அவர்களது ஊடலும், பொறாமையும், சண்டையும், குஷியும், சிறுமையும், பெருமையும், குறைகளும், அவர்களுக்காக ஒருவன் எழுதவேண்டிய பாடல்களும், அல்லது எழுதவைக்கும் பாடல்களும்! ஆனால் இப்போது இந்த இரு பெண்களும் கூட அலுக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்.’

காலையுணவுக்குப் பிறகு, கேண்டிட் நீண்ட வெராந்தாவில் நடந்தான். அங்கு அழகான பல ஓவியங்கள் இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். எந்த மேதையால் முதலிரண்டும் வரையப் பட்டன என்று கேட்டான்.

‘ராஃபேலால் வரையப்பட்டவை’ என்றார் செனேடர். ‘வறட்டுப் பெருமை காரணமாகச் சில வருடங்களுக்குமுன் நான் அவையிரண்டையும் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கினேன். இத்தாலியிலேயே அவைதான் மிகச் சிறந்த ஓவியங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், அவை எனக்கு எந்த மகிழ்ச்சியையும் தருவதில்லை. அவற்றில் வண்ணங்களில் கருமை அதிகமாக உள்ளது. உருவங்கள் தேவையான அளவுக்கு வளைக்கப்படவில்லை. அவற்றுக்கிடையே தேவையான இடைவெளி இல்லை. திரைச்சீலைகள் உண்மையானவற்றைப் போன்றே இல்லை. ஒரு வார்த்தையில் சொல்வதானால், இவற்றில் நான் இயற்கையின் பிரதியைப் பார்க்கவில்லை. இயற்கையை அப்படியே பிரதியெடுக்கும் ஓவியத்துக்குத்தான் நான் மதிப்பு கொடுக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட ஓவியம் எதுவுமே இல்லை. என்னிடம் ஏகப்பட்ட ஓவியங்கள் உள்ளன, ஆனால் அவற்றுக்கு நான் அதிகம் மதிப்பு தருவதில்லை.’

அவர்கள் இரவு உணவுக்காகக் காத்திருந்தபோது, பொகோசுராண்டே ஓர் இசை நிகழ்ச்சியை நடத்தச் செய்தார். கேண்டிட், அந்த இசையில் மயங்கினான்.

‘இந்தச் சத்தம் ஒருவரை அரை மணி நேரத்துக்கு மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தலாம். ஆனால், அதற்குமேல் போனால் அனைவரையும் வருத்திவிடும். ஆனால், அதனை யாரும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். இன்று, இசை என்பது கடினமானவற்றைச் செய்வது என்றாகிவிட்டது. எது கடினமானதோ அது ஒருவரை அதிக நேரம் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தாது. இசை நாடகங்கள்மீது நான் அதிகம் ஆர்வத்துடன் இருக்கவேண்டும். ஆனால்,

அவற்றை கோரமானதாக மாற்றும் ரகசியத்தை இங்குள்ளவர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். அது என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறது. சம்பந்தமில்லாத ஓரிரு பாடல்களைப் பாடுவதற்காகவும் ஒரு நடிகையின் குரல் வெளியே தெரியவேண்டும் என்பதற்காகவும் காட்சிகளை வேண்டுமென்றே புகுத்தி நடிக்கப்படும் மோசமான சோக நாடகங்களுக்கு யார் வேண்டுமானாலும் போகட்டும். அலி ஒருவன் சீசரின் வேடத்தில் அல்லது கேட்டோவின் வேடத்தில் குரல் அதிரப் பாடி, மேடையில் அங்கும் இங்கும் உடலைத் துருத்திக்கொண்டு செல்வதை யார் வேண்டுமானாலும் பார்த்து அந்த மகிழ்ச்சியில் உயிரை விட்டும். என்னைப் பொருத்தமட்டில், நான் இதுபோன்ற சில்லறை கேளிக்கைகளைக் கைவிட்டு வெகு நாள்களாகின்றன. ஆனால், இவைதான் நவீன இத்தாலியில் புகழைப் பரப்பிக் கொண்டுள்ளன. இவற்றைப் பார்க்கத்தான் மக்கள் பணத்தைக் கொட்டோகொட்டென்று கொட்டுகிறார்கள்.’

கேண்டிட் இதுபற்றிக் கொஞ்சம் விவாதித்தான்; ஆனால், விரைவில் அடங்கிவிட்டான். மார்ட்டின், செனேடரது கருத்துடன் முழுதாக ஒத்துப்போனான்.

அவர்கள் மேசையில் அமர்ந்து நல்ல விருந்துண்டார்கள். பிறகு நூலகத்துக்குச் சென்றார்கள். அங்கே ஹோமரின் புத்தகங்கள் அழகாக பைண்ட் செய்யப்பட்டு அதிகாரமாக வீற்றிருப்பதைக் கண்டு கேண்டிட், செனேடரது நல்ல ரசனையைப் பாராட்டினான்.

‘ஆ, ஜெர்மனியின் சிறந்த தத்துவவாதியான பாங்க்லாஸை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்திய ஒரு புத்தகம்!’ என்றான்.

‘அது என்னை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தவில்லை’ என்றார் பொகோகுராண்டே, அமைதியாக. ‘ஒரு சமயத்தில் அவற்றைப் படிப்பதால் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாவதுபோலத் தோன்றியது. ஆனால் ஒன்றைப் போலவே இன்னொன்றும் இருக்குமாறு திரும்பத் திரும்ப வரும் சண்டைகள், எதையும் தெளிவாகச் செய்யாமல் ஆனால் எப்போதும் எதையாவது செய்து கொண்டிருக்கும் கடவுள்கள், சண்டைக்குக் காரணமாக இருக்கும் ஹெலன் எங்குமே காட்சிக்குள் வராமல் இருப்பது, வெகு காலமாக முற்றுகையிடப்பட்டிருந்தாலும் கைப்பற்றப் படாமல் இருக்கும் டிராய் நகரம் - இவையெல்லாம் சேர்ந்து

எனக்குக் கடுமையான அலுப்பைத் தந்தன. இந்தப் புத்தகம் என்னைப்போன்றே அவர்களுக்கும் அலுப்பூட்டியதா என்று பல படிப்பாளிகளிடம் கேட்டேன். நேர்மையான சிலர், இந்தக் காவியம் கொட்டாவி வரவழைக்கிறது, ஆனாலும் ஓர் அகழ்வாராய்ச்சிப் பொருள்போல, பைசா பெறுமானமில்லாத பதக்கங்கள்போல, இந்தப் புத்தகத்தை நூலகத்தில் வைக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது என்றனர்.'

'ஆனால் நீங்கள் வர்ஜிலைப் பற்றி இப்படி நினைக்க வில்லைதானே?' என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

'உண்மைதான். ஏனிட்டின் இரண்டாவது, நான்காவது, ஆறாவது புத்தகங்கள் மிகச் சிறந்தவையே' என்று ஒப்புக்கொண்டார் செனேடர். 'ஆனால் அவரது பக்திமான் ஏனியாஸ், அவரது பலவான் க்ளோவாந்தஸ், அவரது நண்பன் அகேட்டஸ், அவரது சிறிய அஸ்கேனியஸ், அவரது சில்லறைத்தனமான அரசன் லாடினஸ், அவரது பூர்ஷ்வா அமாடா, அவரது சுரத்தற்ற லாவினியா... இதைவிடத் தட்டையானதாகவும் ஏற்கமுடியாததாகவும் வேறெதுவும் இருக்கமுடியாது என்று நினைக்கிறேன். இத்துடன் ஒப்பிடும்போது டாஸ்ஸோ, ஏன் அரியோஸ்டோவின் தூங்கவைக்கும் கதைகள்கூட எவ்வளவோ தேவலாம்!'

'அப்படியானால் ஐயா, குறைந்தது ஹோரேஸைப் படிக்கும் போதாவது உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி கிட்டுகிறதா என்று உங்களிடம் நான் கேட்கலாமா?' என்றான் கேண்டிட்.

'அந்த எழுத்தாளரிடம் நிறைய அறிவுரைகள் உள்ளன. அவற்றில் இருந்து இந்த உலகின் மனிதர்கள் நிறையப் பலன்களைப் பெறமுடியும். நல்ல சந்தத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதால், அவற்றை நினைவில் வைத்திருக்கமுடியும். ஆனால், அவரது 'ப்ருண்டசியப் பயணம்', மோசமான உணவு பற்றி அவர் எழுதியது, வாய் முழுக்கக் குப்பையால் நிரம்பியவன் என்று அவர் சொன்ன ஒரு ருபிலியஸுக்கும், வினிகர் தோய்த்த வார்த்தைகள் கொண்ட மற்றொருவனுக்கும் இடையே நடந்த சச்சரவுகளை அவர் விளக்கியது ஆகியவை எனக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. கிழவிகளைப் பற்றியும் சூனியக்காரிகளைப் பற்றியும் அவர் எழுதியுள்ள அசிங்கமான விஷயங்களை நான் வெறுப்புடனேயேதான் படித்தேன். தன்னைக் காவியக் கவிஞர்கள் மத்தியில் நிற்கவைத்தால், தனது தலை

நட்சத்திரங்களைத் தொடும் என்று அவர் தனது நண்பர் மேசினாஸிடம் சொன்னதில் சிறிதுகூட உண்மை இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. மதிப்புமிக்க எழுத்தாளர்களிடம் எதைப் பார்த்தாலும் அதனைப் பாராட்டுபவர்கள் முட்டாள்கள். நானோ எனக்கு எது மகிழ்ச்சி தருகிறதோ அதனை மட்டும்தான் படிக்கிறேன். எனக்கு எது உபயோகமாக இருக்கிறதோ அதனை மட்டும்தான் நான் விரும்புகிறேன்.’

தனக்குத் தானாகப் பிறரது திறனை எடைபோட்டுப் பார்க்கக் கற்றுக்கொடுக்கப்படாத கேண்டிட், தான் கேட்டவற்றால் பெரிதும் ஆச்சரியம் அடைந்தான். பொகோசுராண்டேயின் கருத்துகளுடன் மார்ட்டின் பெரிதும் உடன்பட்டான்.

‘ஓ, அதோ சிசெரோ’ என்றான் கேண்டிட். ‘நிச்சயம் இந்தச் சிறந்த மனிதனின் எழுத்துகளைப் படிப்பது உங்களுக்கு அலுப்பூட்டவே செய்யாதே?’

‘நான் அவரைப் படிப்பதேயில்லை’ என்றார் அந்த வெனிஸ்காரர். ‘அவர் ராப்ரியஸுக்காக வாதாடினால் எனக்கென்ன, க்லுயெண்டியஸுக்காக வாதாடினால் எனக்கென்ன? நானே பல வழக்குகளுக்கு வாதாடுபவன். அவரது தத்துவ எழுத்துகள் எவ்வளவோ தேவலாம். ஆனால் அவர் அனைத்தையும் சந்தேகித்தார் என்னும்போது, அவருக்குத் தெரிந்த அளவுக்கு எனக்கும் தெரிந்துள்ளது என்று நான் முடிவுசெய்தேன். எப்படி இருந்தாலும், அறியாமையைத் தெரிந்துகொள்ள எனக்கொரு வழிகாட்டி தேவையில்லை.’

‘ஆ, அதோ அறிவியல் கழகத்தின் 80 தொகுதிகள் உள்ளன’ என்றான் மார்ட்டின். ‘நிச்சயம் அதிலாவது ஏதேனும் உபயோகமானது இருக்கவேண்டுமே?’

‘இருக்கலாம்’ என்றார் பொகோசுராண்டே. ‘ஒரு குண்டுசி செய்வது எப்படி என்றாவது இந்தக் குப்பைப்பொறுக்கிகள் சொல்லியிருக்கலாம்! ஆனால், இந்தத் தொகுதிகளில் இருப்ப தெல்லாம் கற்பனைக் கட்டுமானங்கள். ஒன்றுகூட உபயோகமானது கிடையாது.’

‘ஆ! என்ன சிறந்த நாடகங்கள் இங்கே காணக் கிடைக்கின்றன’ என்றான் கேண்டிட். ‘இத்தாலியனில், ஸ்பானிஷ் மொழியில், பிரெஞ்சில்.’

‘ஆமாம்’ என்றார் செனேடர். ‘அங்கே மூவாயிரம் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், மூன்று டஜன் புத்தகங்கள்கூட உருப் படியாக இல்லை. அங்கே மதபோதனைப் புத்தகங்கள் உள்ளனவே, அவை அனைத்தும் சேர்ந்தாலும் செனகாவின் ஒரு பக்கத்துக்கு ஈடாகாது. மத தத்துவப் புத்தகங்கள் தொகுதி தொகுதிகளாக அங்கே உள்ளன. நானும் அவற்றைத் தொடுவ தில்லை, வேறு எவரும் அவற்றைப் புரட்டுவதும் இல்லை என்று நீங்கள் யூதிக்கலாம்.’

அங்கே பல அலமாரிகளில் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் நிரம்பி இருப்பதை மார்ட்டின் பார்த்தான்.

‘சுதந்தர உணர்ச்சியில் எழுதப்பட்ட இந்தப் புத்தகங்களைக் கண்டு குடியாட்சி ஆதரவாளர் ஒருவர் மிகவும் மகிழ்வார் என்று நான் நினைக்கிறேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

ஆம் என்றார் பொகோகுராண்டே. ‘ஒருவர் சிந்திப்பதை அப்படியே எழுதுவது உத்தமமான செய்கை. மனிதர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள கொடை இது. ஆனால் இங்கே இத்தாலியில் நாங்கள் எதையெல்லாம் சிந்திப்பதில்லையோ அதைப்பற்றி மட்டும்தான் எழுதுகிறோம். சீசர்களும் அண்டோனியஸ்களும் வாழ்ந்த இந்தப் பூமியில் வாழும் எங்களால், டொமினிகன் பாதிரியார்களின் அனுமதியின்றி எந்தப் புதுச் சிந்தனையையும் பெறமுடிவதில்லை. ஆங்கிலச் சிந்தனையை வளமாக்கும் சுதந்தர வேட்கைமீது எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உண்டு. ஆனால், வெறியும் அரசியல் குழு சார்ந்த எண்ணங்களும், விலைமதிப்பற்ற சுதந்தரத்தின் போற்றப்படும் அம்சங்களைக் குலைக்காமல் இருக்கவேண்டும்.’

மில்ட்டனின் புத்தகங்களைப் பார்த்த கேண்டிட், அவர் மில்ட்டனை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துள்ளாரா என்று கேட்டான்.

‘யார்? அந்தக் காட்டானா? பைபிளின் ஆதியாகமத்தின் முதல் அதிகாரத்துக்குக் கடுமையான கவிதை நடையில் பத்து புத்தகங் களாக விரிவுரை எழுதிய ஆசாமியா? கிரேக்கர்களை மோசமான முறையில் நகலெடுத்தவரா? படைத்தல் கொள்கையைக் குதறியவரா? பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தலை ஒரு வார்த்தையால் சுட்டிக்காட்டிய மோசேயை, வானில் உள்ள கருவிகளிலிருந்து

இரண்டு காம்பஸ் கருவிகளை எடுத்து கடவுளின் படைப்பை அளவிட்டவராகக் காட்டியவரா? டாஸ்ஸோவின் நரகம், சாத்தான் ஆகிய கருத்துகளைச் சிதைத்தவரை, சாத்தானைச் சில நேரங்களில் தவளையாகவும், பிற நேரங்களில் குள்ளனாகவும் காட்டியவரை, சாத்தானை ஒரே செயலை நூறு முறை மீண்டும் மீண்டும் செய்யவைத்தவரை, சாத்தானை மத தத்துவவாதத்தை எதிர்ப்பதாகக் காட்டியவரை, அரியாஸ்டோவின் குண்டு சுடும் ஆயுதக் கண்டுபிடிப்பை அப்படியே காப்பியடித்து சாத்தான் சொர்க்கத்தின்மீது பீரங்கிக் குண்டுகளை எறிவதைப்போல் காட்டியவரை எப்படி நான் மதிக்கமுடியும்? நானோ வேறெந்த இத்தாலியனோ இதுபோன்ற மிகையுணர்ச்சி கொண்ட சோக எழுத்துகளைப் படித்து மகிழ்ச்சியடைய முடியாது. பாவத்தையும் மரணத்தையும் இணைப்பது, பாவத்தால் பாம்புகள் உருவானதாகக் காட்டுவது ஆகியவை மிகக் குறைந்த ரசனையுள்ளவர்களையுமே வாந்தியெடுக்கச் செய்யும்! பூச்சி புழுக்கள் நெளியும் இடத்தை அவர் நீளமாக வருணிப்பது பிணத்துக்குக் குழிதோண்டுவவர்களுக்கு வேண்டுமானால் பிடித்தமானதாக இருக்கலாம். அதிகம் அறியப்படாத, தான்தோன்றித்தனமாக எழுதப்பட்ட, வெறுக்கத்தக்க இந்தக் கவிதை முதலில் வெளியானபோது, அவரது நாட்டில் சக எழுத்தாளர்களால் எப்படிக் கருதப்பட்டதோ, அப்படியே நான் இதனை இப்போது கருதுகிறேன். சொல்லப்போனால், எனக்கு என்ன தோன்றியதோ அதனைச் சொல்கிறேன்; நான் நினைப்பதுபோலவே பிறர் நினைக்கிறார்களா என்பதைப் பற்றி நான் கவலைப்படுவதில்லை.’

கேண்டிட் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டு மிகவும் வருந்தினான். அவனுக்கு ஹோமர்மீது மரியாதையும் மில்ட்டன்மீது அபிமானமும் இருந்தது.

‘ஆ! நமது ஜெர்மன் கவிஞர்கள்மீது இந்த மனிதருக்குக் கடும் வெறுப்பு மட்டுமே உள்ளது’ என்றான் கேண்டிட், மார்ட்டினிடம் ஓசையின்றி.

‘அதில் தவறொன்றும் இல்லை’ என்றான் மார்ட்டினி.

‘ஓ! எப்பேர்ப்பட்ட மனிதர் இவர்! மாமேதை! பொகோசுராண்டேயை எதுவுமே மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துவதில்லை’ என்றான் கேண்டிட் வாய்க்குள்ளேயே.

நூலகத்திலிருந்து வெளியேறி அவர்கள் தோட்டத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே அழகான பலவற்றை கேண்டிட் பாராட்டினான்.

‘இவற்றைவிட மட்டமான ரசனையுள்ள பொருள்கள் எதுவும் இருக்கமுடியாது’ என்றார் அவர். ‘இவையெல்லாம் குப்பைகள். நாளைக்கே இவற்றையெல்லாம் எறிந்துவிட்டு மேலும் சிறப்பானவற்றை அங்கே அமைக்கப்போகிறேன்.’

இருவரும் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பும்போது கேண்டிட் மார்ட்டினிடம், ‘நிச்சயம் இவர்தான் உலகிலேயே மகிழ்ச்சியான மனிதர் என்று தோன்றுகிறது. தன்னிடம் உள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலானவராக இவர் உள்ளார்’ என்றான்.

‘ஆனால் தன்னிடம் உள்ள எல்லாமே இவருக்கு வெறுப்பை வரவழைக்கிறது என்பதை நீ கவனிக்கவில்லையா?’ என்றான் மார்ட்டின். ‘வயிறு சரியாக இல்லாதவன்தான் உண்ட அனைத்தையும் வெளியேற்றுவான் என்று பிளேட்டோ எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குமுன் சொல்லியிருக்கிறார்.’

‘ஆனால் பார்க்கும் அனைத்தையும் விமரிசிப்பதில், அனைவரும் அழகையே பார்க்கும்போது அதிலுள்ள தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதில் ஒரு சந்தோஷம் இருக்கிறதா, இல்லையா?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அப்படியென்றால் சந்தோஷமே இல்லாமல் இருப்பதில் ஒரு சந்தோஷம் உள்ளது என்கிறாய் நீ’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘போகட்டும்! எனதருமை குனிகொண்டேயைப் பார்க்கும்போது இந்த உலகிலேயே நான் மட்டும்தான் சந்தோஷமானவனாக இருப்பேன்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நம்பிக்கொண்டே இருப்பது ஒருவகையில் நல்லதுதான்’ என்றான் மார்ட்டின்.

ஆனால் நாள்களும் வாரங்களும் ஓடின. ககாம்போ வரவில்லை. கேண்டிட் அடைந்திருந்த துயரத்தில், பாக்கெட்டும் பாதிரியார் கிரோஃப்லீயும் நன்றிசொல்வதற்காகக்கூடத் தன்னைக் காணவர வில்லை என்பதைக் கவனிக்கவில்லை.

26

ஆறு அந்நியர்களுடன் கேண்டிடும் மார்ட்டினும்
உணவருந்துவது

ஒரு மாலை, கேண்டிடும் மார்ட்டினும் அவர்களது விடுதியில் இருந்த பிறருடன் உணவருந்த உட்கார்ந்தபோது, கரிய வண்ணத்தில் இருந்த ஒருவன் கேண்டிட் பின்னால் வந்து, அவன் கையைப் பிடித்தவாறு சொன்னான்:

‘எங்களுடன் வரத் தயாராக இரு. ஏமாற்றிவிடாதே.’

திரும்பிப் பார்த்தால் - ககாம்போ! குனிகொண்டேயைப் பார்த்திருந்தால் மட்டும்தான் கேண்டிட் அதிகம் ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் அடைந்திருப்பான். மகிழ்ச்சியால் அவனுக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. தனது அருமை நண்பனைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டான்.

‘குனிகொண்டே இங்கேதானே கட்டாயம் இருக்கவேண்டும்? உடனடியாக என்னை அங்கே அழைத்துக்கொண்டுபோ! அவளைக் கண்ட மகிழ்ச்சியால் எனக்கு உயிர்போகவேண்டும்!’

‘குனிகொண்டே இங்கே இல்லை, அவள் கான்ஸ்டாண்டி நோபிளில் இருக்கிறாள்’ என்றான் ககாம்போ.

‘அடக் கடவுளே, கான்ஸ்டாண்டிநோபிளிலா? ஆனால் அவள் சீனாவில் இருந்தாலும் நான் அங்கே பறந்துபோவேன். வா, கிளம்பலாம்!’

‘சாப்பிட்டபிறகு போகலாம்’ என்றான் ககாம்போ. ‘நான் வேறு எதையும் இப்போது சொல்லமுடியாது. நான் இப்போது ஓர் அடிமை. எனது எஜமானன் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பான். நான் அவனது மேசைக்குச் சென்று அவனுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். ஒரு வார்த்தை பேசாதே. சாப்பிடு, தயாராகு.’

கேண்டிட், தனது நம்பகமான சேவகன் மீண்டும் கிடைத்ததில் மகிழ்ச்சியடைந்தான். ஆனால், அதே நேரம் அவனை ஓர் அடிமையாகப் பார்த்ததில் ஆச்சரியம் அடைந்தான். தனது காதலியை மீண்டும் அடைந்துவிடலாம் என்ற புது நம்பிக்கை அவனை நிரப்பியது. இவ்வாறு மகிழ்ச்சிக்கும் சோகத்துக்கும் இடையில் மாட்டிக்கொண்ட கேண்டிட், இதயம் படபடக்க, குழம்பிய புரிதலில், மார்ட்டினுடன் மேசையில் அமர்ந்தான். மார்ட்டினோ இந்தக் காட்சியை சிறிதுகூட அலட்டிக்கொள்ளாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அதே மேசையில் வெனிஸ் கார்னிவல் திருவிழாவில் கலந்துகொள்ள வந்திருந்த ஆறு அந்நியர்களும் அமர்ந்திருந்தனர்.

அந்த ஆறு அந்நியர்களில் ஒருவரது பணியாளாகத்தான் ககாம்போ இருந்தான். கேளிக்கைகள் முடிந்ததும் அவன் தனது எஜமானன் அருகே சென்று காதில் கிகிகிசுத்தான்:

‘மாட்சிமை பொருந்தியவரே, நீங்கள் எப்போது விரும்பு கிறீர்களோ, அப்போது கிளம்பலாம். கப்பல் தயாராக உள்ளது.’

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவன் வெளியேறினான். அனைவரும் பெருத்த ஆச்சரியத்துடன், ஒரு வார்த்தை பேசாமல், ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். அப்போது மற்றொரு வேலைக்காரன் தனது எஜமானரை அணுகி அவரிடம் சொன்னான்:

‘மகா கனம் பொருந்தியவரே, தங்களது ரதம் படுவாவில் உள்ளது, படகும் தயாராக உள்ளது.’

எஜமானர் தலையை ஆட்டியதும் வேலைக்காரன் சென்று விட்டான். அனைவரும் மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களது ஆச்சரியம் இருமடங்கானது.

மூன்றாவது வேலைக்காரன், மூன்றாவது அந்நியரிடம் சென்று சொன்னான்:

‘ஐயா, தயவுசெய்து கேளுங்கள், மகா கனம் பொருந்தியவர் இனியும் இங்கு தாமதிக்கக் கூடாது. நான் அனைத்தையும் தயார் செய்யச் செல்கிறேன்.’

உடனடியாக அவனும் காணாமல்போனான். கேண்டிடும் மார்ட்டினும் இது கார்னிவல் திருவிழாவின் ஏதோ ஒரு நாடகம் என்று நினைத்தனர். அப்போது நான்காவதாக ஒரு வேலைக்காரன் நான்காவது அந்நியரிடம் சென்றான்.

‘கனம் பொருந்தியவர் எப்போது வேண்டினாலும் இங்கிருந்து கிளம்பலாம்.’

முந்தையவர்களைப் போலவே அவனும் கிளம்பிச் சென்றான். ஐந்தாவதாக ஒருவன் இதேபோன்று ஐந்தாவது எஜமானரிடம் செய்தான். கடைசியாக ஆறாவதாக வந்த வேலைக்காரன், கேண்டிட் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த ஆறாவது அந்நியரிடம் வேறுமாதிரியாகப் பேசினான். அவன் சொன்னான்:

‘ஐயா, இனி அவர்கள் உங்களுக்கும் மரியாதை தரப்போவதில்லை, எனக்கும் தரப்போவதில்லை. இன்று இரவே நம் இருவரையும் சிறையில் அடைக்கலாம். அதனால் நான் என்னைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன். நான் சென்றுவருகிறேன். வணக்கம்.’

வேலைக்காரர்கள் அனைவரும் சென்றபிறகு, ஆறு அந்நியர்களும் கேண்டிடும் மார்ட்டினும் ஆழமான மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். கடைசியாக கேண்டிட் மௌனத்தை உடைத்தான்.

‘கனவான்களே, இது நல்ல வேடிக்கை விளையாட்டாக உள்ளது. நீங்கள் அறுவரும் ஏன் அரசர்களாக இருக்கவேண்டும்? என்னைப் பொருத்தமட்டில் நானும் மார்ட்டினும் அரசர்கள் அல்லர் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.’

சுகாம்போவின் எஜமானர் அமைதியாக இத்தாலிய மொழியில் பதில் சொன்னார்:

‘நான் விளையாடவில்லை. என் பெயர் மூன்றாம் அஹ்மத். நான் பலவருடங்களாக மாபெரும் சுல்தானாக இருந்தேன். நான் எனது சகோதரனை வீழ்த்திவிட்டு பதவிக்கு வந்தேன். என் மருமகன் என்னை வீழ்த்தினான். என் தளபதிகளை வெட்டித் தள்ளினான்.

எனது எஞ்சிய காலத்தை எனது அந்தப்புரப் பெண்களுடன் கழிக்கவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துள்ளேன். என் மருமகன், சுல்தான் மஹ்மூத், எனது உடல் நலத்துக்காக அவ்வப்போது என்னை வெளியே பயணம் செய்ய அனுமதிக்கிறான். அதனால் வெனிஸின் கார்னிவலுக்கு வந்தேன்.’

அஹ்மதுக்கு அருகில் இருந்த ஒருவர் பேசத்தொடங்கினார்:

‘என் பெயர் இவான். நான் ரஷ்யா முழுமைக்குமான பேரரசனாக முன்னர் இருந்தேன். ஆனால், நான் தொட்டிலில் இருக்கும்போதே என்னைப் பதவியில் இருந்து இறக்கிவிட்டார்கள். என் பெற்றோரைச் சிறைக்கு அனுப்பினார்கள். நானே அங்குதான் கல்வி பயின்றேன். அவ்வப்போது என்னை காவலர்கள் கட்டுப் பாட்டின்கீழ் பயணம் செய்ய அனுமதிக்கிறார்கள். வெனிஸின் கார்னிவலில் நேரம் கழிக்க வந்துள்ளேன்.’

மூன்றாவது ஆள் சொன்னார்:

‘நான் சார்லஸ் எட்வர்ட், இங்கிலாந்தின் அரசன். எனது தந்தை தனது சட்ட உரிமைகளை எனக்குத் தந்தார். நான் அந்த உரிமை களைப் பாதுகாக்க சண்டை போடவேண்டி இருந்தது. எனது ஆள்கள் 800 பேர் தூக்கில் இடப்பட்டு, வெட்டிக் கொல்லப் பட்டனர். என்னைச் சிறையில் அடைத்தனர். நான் ரோம் நகரில் இருக்கும் என் தந்தையைக் காணச் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். என் தந்தையும் அவரது தந்தையும் கூட நாட்டை இழந்தவர்கள் தாம். வெனிஸின் கார்னிவலைக் காண இப்போது வந்துள்ளேன்.’

நான்காவது ஆள், தனது முறை வந்ததும் இவ்வாறு பேசினார்:

‘நான்தான் போலந்தின் அரசன். போர்கள் காரணமாக எனது பாரம்பரிய நிலங்களை நான் இழந்துள்ளேன். எனது தந்தையும் இதேபோன்ற தொல்லைகளுக்கு ஆட்பட்டார். சுல்தான் அஹ்மத், பேரரசர் இவான், அரசர் சார்லஸ் எட்வர்ட் - அவர்களைக் கடவுள் பல ஆண்டுகள் காக்கட்டும் - அவர்களைப் போன்றே நானும் எனது எதிர்காலத்தைக் கடவுளிடம் ஒப்படைத்துள்ளேன். நானும் வெனிஸ் கார்னிவலுக்கு வந்துள்ளேன்.’

ஐந்தாவது ஆள் சொன்னார்:

‘நானும் கூட போலந்தின் அரசன்தான். என்னை இரண்டுமுறை பதவியிலிருந்து எறிந்தனர். கடவுள் எனக்கு வேறொரு நாட்டைக்

கொடுத்துள்ளார். விஸ்துலா நதிக்கரையில் இருக்கும் அந்த நாட்டில், இதுவரை சர்மாஷியன் அரசர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து செய்த நல்ல காரியங்களைவிட நான் அதிகமான நல்லவற்றைச் செய்துள்ளேன். நானும் கடவுளிடம் என்னை ஒப்படைத்துள்ளேன். இங்கே வெனீஸ் கார்னிவலுக்கு நேரம் கழிக்க வந்துள்ளேன்.’

இப்போது ஆறாவது அரசர் பேசும் நேரம் வந்தது.

‘கனவான்களே, உங்களைப் போன்ற பேரரசன் இல்லை என்றாலும் நானும் ஓர் அரசன்தான். நான்தான் தியோடர், கார்சிகாவின் அரசனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு ‘மாட்சிமை பொருந்தியவர்’ என்ற பெயர் உண்டு. ஆனால் என்னை ஒரு கனவானாகக்கூட யாரும் பொருட்படுத்துவதில்லை. நான் காசுகளை அச்சடித்திருக்கிறேன். ஆனால், இன்று சல்லிக்காசுக்குக்கூட பெறுமானவனாக நான் இல்லை. என்னிடம் இரண்டு வெளியுறவு அமைச்சர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால், இன்று ஒரு வேலைக்காரன் இருப்பதே அபூர்வம். நான் அரியணையில் அமர்ந்திருக்கிறேன். ஆனால், லண்டனில் சிறைச்சாலையில் வைக்கோல் படுக்கையில் படுத்திருக்கிறேன். இங்கேகூட எனக்கு அதே நிலைமை வரக்கூடும் என்று பயப்படுகிறேன். உங்களைப் போன்றே நானும் வெனீஸ் கார்னிவலுக்கு வந்திருக்கிறேன்.’

மற்ற ஐந்து அரசர்களும் இந்தப் பேச்சை தாராளமான கருணையுடன் கேட்டனர். ஆளுக்கு 20 செக்வினீதம் துணிமணி வாங்க அரசர் தியோடருக்குப் பணம் கொடுத்தனர். கேண்டிட் அவருக்கு, 2000 செக்வினீ மதிப்புள்ள ஒரு வைரத்தைக் கொடுத்தான்.

‘யார் இந்தத் தனி ஆள்? நம்மைப்போல நூறு மடங்கு கொடுக்கும் திறன் இருப்பது மட்டுமல்ல, நிஜமாகவே கொடுக்கவும் செய்துள்ளானே?’ என்றனர் ஐந்து அரசர்களும் ஒருவருக்கொருவர்.

அவர்கள் அனைவரும் மேசையிலிருந்து எழுந்தபோது, போர் காரணமாக நாட்டை இழந்த மேலும் நான்கு அரசர்கள், வெனீஸ் கார்னிவலைக் காண்பதற்காக வந்திருந்தவர்கள், உள்ளே நுழைந்தனர். ஆனால் கேண்டிட் அவர்களைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. அவனது எண்ணம் முழுவதும் கான்ஸ்டாண்டி நோபிளுக்குச் செல்வதைப் பற்றியும், காதலி குனி கொண்டேயைப் பார்ப்பதைப் பற்றியுமே இருந்தது.

கேண்டிட் கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்குச் செல்வது

சுல்தான் அஹ்மதை கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்கு அழைத்துச் செல்லவிருந்த துருக்கியக் கப்பல் கேப்டனை, கேண்டிடையும் மார்ட்டினையும் கூட அழைத்துச் செல்லுமாறு ககாம்போ வற்புறுத்தியிருந்தான். இரங்கத்தக்க மாட்சிமை பொருந்திய வருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு இருவரும் கப்பலில் ஏறினர்.

‘இதைக் கவனித்தாயா! நாம் ஆறு அரசர்களுடன் உணவருந்தினோம். அதில் ஒருவருக்கு நான் தானம் கொடுத்தேன். மேலும் பல இளவரசர்கள் மோசமான நிலையில் இருக்கலாம். ஆனால், என்னைப் பொருத்தமட்டில் நான் வெறும் நூறு ஆடுகளை மட்டுமே இழந்துள்ளேன். இப்போது குனிகொண்டேயின் கரங்களை நோக்கிச் செல்கிறேன். அன்புள்ள மார்ட்டின்! பாங்க்லாஸின் கொள்கை மீண்டும் சரியானதே! எல்லாமே சிறந்தவற்றுக்குத்தான்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘அப்படி இருந்தால் நல்லது என நினைக்கிறேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘ஆனால் வெனிஸில் நமக்குக் கிடைத்தது மிகவும் வித்தியாசமான அனுபவம். நாடிழந்த ஆறு அரசர்கள் ஒன்றாக ஒரு பொது

விடுதியில் உணவருந்தியது இதுவரை யாருமே கேள்விப்படாத சம்பவம்' என்றான் கேண்டிட்.

‘நமக்கு இதுவரை நடந்ததைவிட இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. அரசர்கள் நாடிழப்பது வெகு சாதாரணமான விஷயம். அவர்களுடன் உணவருந்தியது, கால் தூசுக்கும் பெறாத ஒரு விஷயம்’ என்றான் மார்ட்டின்.

கப்பலில் ஏறியதுமே, கேண்டிட் ஓடிச் சென்று தனது முன்னாள் வேலைக்காரனும் நண்பனுமான ககாம்போவைக் கட்டிப் பிடித்தான்.

‘சொல், குனிகொண்டே பற்றிய தகவல் என்ன? அவள் இன்னமும் அழகியாகத்தானே இருக்கிறாள்? அவள் இன்னமும் என்னைக் காதலிக்கிறாளா? எப்படி இருக்கிறாள்? அவளுக்கு கான்ஸ்டாண்டிநோபிளில் ஒரு மாளிகையை வாங்கிக்கொடுத்திருக்கிறாய் அல்லவா?’ என்றான்.

‘என் எஜமானே, ப்ரோபாண்டிஸ் ஆற்றங்கரையில் ஓர் அரசனிடத்தில் பத்துப் பாத்திரம் தேய்ப்பவளாக இருக்கிறாள் குனிகொண்டே. ஆனால், தேய்க்க அதிகம் பாத்திரம் இல்லை அவனிடம். முன்னாள் அரசன் ரகோட்ஸ்கி என்பவனின் குடும்பத்துக்கு அடிமையாக இருக்கிறாள் அவள். நாடு கடத்தப்பட்ட அவனுக்கு, துருக்கி சுல்தானிடமிருந்து நாளுக்கு 3 கிரவுன் பணம் உதவித்தொகையாகக் கிடைக்கிறது. அடிமையாக இருப்பது பெரிய விஷயமல்ல, ஆனால் குனிகொண்டே தனது அழகை முழுவதுமாக இழந்து, பார்க்கக் குருபியாக இருக்கிறாள்’ என்றான் ககாம்போ.

‘அழகியோ, குருபியோ, நான் நேர்மையான மனிதன். அவளைக் காதலிப்பது எனது கடமை. ஆனால் நான் கொடுத்த ஐம்பது அறுபது லட்சத்துக்குப் பிறகும் அவள் எப்படி இந்தக் கடுமையான ஏழைமைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளாள்?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘ஆ! நான், குனிகொண்டேயை மீட்க, புவனஸ் அய்ரிஸ் ஆளுநர் சென்யார் டான் ஃபெர்னாண்டோ டிபாரா யி ஃபிகுவேரா யி மாஸ்கரேனஸ் யி லாம்பூர்தோஸ் யி சூசாவுக்கு இருபது லட்சம் கொடுத்தேனா! மீதியை ஒரு கடல் கொள்ளைக்காரன் திருடிக் கொண்டானா! இந்தக் கொள்ளைக்காரன் எங்களை மடபான்

முனைக்கு, மிலோவுக்கு, நிகேரியாவுக்கு, சாமோஸுக்கு, பெட்ராவுக்கு, தார்டனெல்லிஸுக்கு, மார்மோராவுக்கு, ஸ்குடாரிக்கு என்று அழைத்துச் சென்றானா! குனிகொண்டேயும் கிழவியும் நான் சொன்ன அரசனிடம் அடிமையாக இருக்கிறார்கள். நான் நாடிழந்த சுல்தானிடம் அடிமையாக இருக்கிறேன்.’

‘அடப் பாவமே, என்ன கொடுமையான அழிவுச் செயல்கள்? ஆனால், என்னிடம் மேலும் சில வைரங்கள் உள்ளன. அதைக் கொண்டு குனிகொண்டேயை மீட்கமுடியும். ஆனால் அவள் அழகிழந்தது வருத்தம் தரவைக்கிறது’ என்றான் கேண்டிட்.

பிறகு மார்ட்டினை நோக்கித் திரும்பி, ‘நீ என்ன நினைக்கிறாய்? யாரைப் பார்த்து அதிகம் வருந்தவேண்டும்? சுல்தான் அஹ்மதா, பேரரசர் இவானா, அரசர் சார்லஸ் எட்வர்டா அல்லது நானா?’ என்றான்.

‘எனக்கு எப்படித் தெரியும்? உங்களது இதயங்களுக்குள் நுழைந்து பார்த்தால்தான் என்னால் சொல்லமுடியும்’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘ஆ, இங்கே மட்டும் பாங்க்லாஸ் இருந்தால் அவரால் சொல்ல முடியும்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘எந்தத் தராசில் பாங்க்லாஸ் மானுட குலத்தின் துரதிர்ஷ்டங்களை நிறுத்து, துயரங்களை மதிப்பிடுவார் என்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. ஆனால் அரசர் சார்லஸ் எட்வர்ட், பேரரசர் இவான், சுல்தான் அஹ்மத் ஆகியோரைவிட நூறு மடங்கு புகார் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு லட்சக்கணக்கானவர்கள் இந்த உலகில் இருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘இருக்கலாம்’ என்றான் கேண்டிட்.

சிறிது நாளைக்குப்பிறகு அவர்கள் பாஸ்பரஸை அடைந்தனர். ககாம்போவை விடுவிக்க கேண்டிட் நிறையப் பணம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. உடனே தாமதப்படுத்தாமல் அவனும் கூட்டாளிகளுமாக ஒரு கப்பலில் ஏறி ப்ரோபோண்டிஸ் கரையில், அவள் எவ்வளவு குருபியானவளாக இருந்தாலும்கூட, குனிகொண்டே இருக்கும் இடத்தைத் தேட முயன்றனர்.

கப்பலில் துடுப்பு வலிக்கும் வேலையில் இருந்த இருவர் மிகவும் மோசமாக வலித்தனர். இதனால் லெவாண்டஸ் பகுதியிலிருந்து வந்திருந்த கப்பலின் கேப்டன், அவர்களுக்கு மாட்டு ஆண்குறியால் செய்யப்பட்ட சாட்டையால் அவ்வப்போது நான்கு அடிகளைக் கொடுத்துவந்தான். தன் இயல்பான குணத்தால் கேண்டிட் மற்ற அடிமைகளைவிட, இந்த இரு அடிமைகளை அதிகமான கருணையுடன் கவனித்தான். அவர்களது உருவங்கள் வெகுவாக உருக்குலைந்திருந்தாலும் பார்க்க பாங்க்லாஸைப் போன்றும் வெஸ்ட்ஃபாலியா ஜமீந்தாரும் ஜெகூயிட்டும் குனிகொண்டேயின் சகோதரனைப் போன்றும் இருந்தன. இது அவனை மேலும் வருத்தத்தில் ஆழ்த்தியது. அதனால் அவன் அவர்களை மேலும் கவனத்துடன் பார்த்தான்.

‘மாஸ்டர் பாங்க்லாஸைத் தூக்கில் போடுவதை நான் நேராகப் பார்த்ததாலும் துரதிர்ஷ்டவசமாக ஜமீந்தாரை நானே நேரில் கொன்றதாலும் மட்டுமே, இங்கே துடுப்பு வலிப்பவர்கள் அவர்களாக இருக்கமுடியாது என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது’ என்றான் அவன் ககாம்போவிடம்.

ஜமீந்தார், பாங்க்லாஸ் பெயர்களைக் கேட்டதும் அந்த இரண்டு கப்பல் அடிமைகளும் சத்தமாகக் கத்திக்கொண்டே தங்கள் கைகளில் இருந்த துடுப்பைக் கீழே போட்டனர். உடனே கேப்டன் ஓடிச்சென்று மாட்டு ஆண்குறிச் சாட்டையால் மேலும் அதிகமாக அடிக்கத் தொடங்கினான்.

‘நிறுத்து, நிறுத்து’ என்று கத்தினான் கேண்டிட். ‘உனக்கு வேண்டும் பணம் கொடுக்கிறேன்.’

‘யார் அது? கேண்டிடா?’ என்றான் ஓர் அடிமை.

‘யார் அது? கேண்டிடா’ என்றான் மற்றோர் அடிமையும்.

‘நான் என்ன, கனவு காண்கிறேனா? நான் விழித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேனா? நான் ஒரு கப்பலில்தான் இருக்கிறேனா? இது நான் கொன்ற ஜமீந்தார்தானா? இது நான் தூக்கில் தொங்குமாறு பார்த்த பாங்க்லாஸ்தானா?’ என்று கத்தினான் கேண்டிட்.

‘அது நாங்கள்தான், அது நாங்கள்தான்’ என்று அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள்.

‘ஓ, இதுதான் அந்தச் சிறந்த தத்துவவாதியா?’ என்றான் மார்ட்டின்.

‘கேப்டனே, பேரரசின் முதல் சில ஜமீந்தார்களில் ஒருவரான தண்டர்-டென்-ட்ராங்க் ஜமீந்தாரையும், ஜெர்மனியின் மிகச் சிறந்த தத்துவவாதிகளில் ஒருவரான திரு பாங்க்லாஸையும் விடுவிக்க உனக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டும்’ என்று கேட்டான் கேண்டிட்.

‘கிறிஸ்துவ நாய்கள்!’ என்றான் லெவாண்டஸிலிருந்து வந்த கேப்டன். ‘இந்த இரண்டு கிறிஸ்துவ நாய் அடிமைகள் ஜமீந்தாரும் தத்துவவாதியும் என்றால், அந்தப் பதவிகள் அவர்களது நாட்டில் பெரிய பதவிகளல்ல என்று தோன்றுகிறது. எனவே 50,000 செக்வின் போதும்.’

‘எடுத்துக்கொள். உடனடியாக எங்களை கான்ஸ்டாண்டி நோபிளுக்குக் கொண்டுபோ. பணத்தை இதோ, இப்போதே தருகிறேன். இல்லையில்லை. முதலில் எங்களை குனிகொண்டேவிடம் கொண்டுபோ.’

கேண்டிட் சொன்னதைக் கேட்டதுமே லெவாண்டஸிலிருந்து வந்திருந்த கேப்டன் கப்பலைத் திசைதிருப்பி பறவை காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்வதைவிட வேகமாகச் செல்லுமாறு தனது ஆள்களைத் தூண்டியிருந்தான்.

கேண்டிட், ஜமீந்தாரையும் பாங்க்லாஸையும் நூறுமுறை தழுவிக்கொண்டான்.

‘எனது சகோதரி இந்த நாட்டில்தான் இருக்கிறாள் என்பது உண்மையா?’ என்றார் ஜமீந்தார்.

ஆம் என்றான் ககாம்போ.

‘நான் மீண்டும் எனதருமை கேண்டிடைப் பார்க்கிறேன்’ என்றார் பாங்க்லாஸ்.

கேண்டிட் அவர்களுக்கு மார்ட்டினையும் ககாம்போவையும் அறிமுகப்படுத்தினான். அவர்கள் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக்கொண்டனர். ஒரே நேரத்தில் பேசத்தொடங்கினர். கப்பல் பறந்தது. அவர்கள் துறைமுகத்தை அடைந்தனர். உடனே கேண்டிட் ஒரு யூதனைத் தேடி ஆளனுப்பி, அவனிடம் நூறாயிரம்

செக்வின் மதிப்புள்ள வைரத்தை ஐம்பதாயிரம் செக்வினுக்கு விற்கான். இருந்தும் அந்த யூதன் ஆபிரஹாம்மீது ஆணையாக அதற்குமேல் ஒரு காசு கொடுக்கமுடியாது என்று சொன்னான். கேண்டிட் உடனடியாக ஜமீந்தாரையும் பாங்க்லாஸையும் பணம் கொடுத்து விடுவித்தான். பாங்க்லாஸ் உடனடியாக கேண்டிட் காலில் விழுந்து, தன்னைக் காப்பாற்றியதற்காக நன்றி சொல்லி, கண்ணீரால் அவனது கால்களைக் கழுவினார். ஜமீந்தார் தலையை ஆட்டி நன்றி சொல்லி, கிடைக்கும் முதல் வாய்ப்பில் பணத்தைத் திருப்பித் தருவதாக வாக்குறுதி அளித்தார்.

‘நிஜமாகவே எனது சகோதரி துருக்கியில் இருக்கக்கூடுமா?’ என்றார் ஜமீந்தார்.

‘அதில் என்ன சந்தேகம்? அவள் ஒரு டிரான்சில்வேனிய அரசனின் வீட்டில் பாத்திரம் தேய்க்கிறாள்’ என்றான் ககாம்போ.

கேண்டிட் இரண்டு யூதர்களை ஆளனுப்பி வரவழைத்து மேலும் சில வைரங்களை விற்கான். பின், குனிகொண்டேயை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவிக்க, அவர்கள் அனைவரும் ஒரு கப்பலில் ஏறிச்சென்றனர்.

கேண்டிட், குனிகொண்டே, பாங்கல்லாஸ், மார்ட்டின்
ஆகியோருக்கு என்ன நடந்தது

‘நான் உங்களிடம் மறுபடியும் மன்னிப்பு வேண்டுகிறேன்’
என்றான் கேண்டிட் ஜமீந்தாரிடம். ‘புனிதத் தந்தையே, உங்களது
உடம்பில் வாளால் சொருகியதற்காக எனக்கு மன்னிப்புக்
கொடுங்கள்.’

‘அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாதே’ என்றார் ஜமீந்தார்.
‘நானும்கூடத்தான் சற்றே அவசரப்பட்டுவிட்டேன். நான்
எப்படி கப்பல் அடிமையாக மாறினேன் என்பதைப்பற்றி நீ
அறிந்துகொள்ள ஆவலாக இருப்பதால் அதைப்பற்றிச்
சொல்கிறேன். ஒரு மருத்துவர் நீ எனக்குக் கொடுத்த காயத்தை
ஆற்றியபிறகு, ஸ்பெயின் படைகள் என்மீது தாக்குதல் நடத்தி,
என்னைக் கைது செய்து, புவனஸ் அய்ரிஸ் சிறையில்
அடைத்தன. அதே நேரத்தில்தான் எனது சகோதரி அங்கிருந்து
வெளியேறிக்கொண்டிருந்தாள். ரோமில் உள்ள எங்கள்
மடாலயத்தின் தலைமைக்குச் செல்வதற்கு எனக்கு அனுமதி
வழங்குமாறு நான் கேட்டுக்கொண்டேன். கான்ஸ்டாண்டி
நோபிளில் உள்ள பிரெஞ்சுத் தூதருடைய தேவாலயத்தின்
பாதிரியாராக நான் நியமிக்கப்பட்டேன். இந்த வேலையில் நான்

சேர்ந்து எட்டு நாள்கள்கூட ஆகியிருக்காது. ஒரு மாலை நேரத்தில் சுல்தானின் அரண்மனைச் சேவகனாக இருந்த ஓர் அழகான இளைஞனைச் சந்தித்தேன். சூழல் வெம்மையாக இருந்தது. அந்த இளைஞன் குளிக்க விரும்பினான். நானும் அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு குளிக்க இறங்கினேன். ஒரு கிறிஸ்துவன் ஒரு முஸ்லிம் ஆணுடன் ஆடையின்றி இருப்பது மரணதண்டனைக்குரிய குற்றம் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஒரு மத நீதிபதி என் குதிகாலில் நூறு அடி தண்டனை கொடுத்து என்னை கப்பலில் துடுப்பு வலிக்கும் அடிமையாக்கித் தீர்ப்பளித்தான். இதைவிடக் கொடுமையான அநீதி எதுவும் இருக்கமுடியாது என்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் எனது சகோதரி, துருக்கியர்களிடம் அடைக்கலம் பெற்றுள்ள டிரான்சில்வேனிய இளவரசன் ஒருவனிடம் வேலைக்காரியாக இருக்கிறாள் என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.’

‘அது சரி, எனது அன்பான பாங்க்லாஸ் அவர்களே, அதெப்படி நான் உங்களை மீண்டும் பார்க்கமுடிகிறது?’ என்றான் கேண்டிட்.

‘உண்மைதான்’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘நான் தூக்கில் போடப் பட்டதை நீ பார்த்தாய். உண்மையில் என்னைக் கொளுத்தி இருக்கவேண்டும். ஆனால் என்னைக் கொளுத்த நினைத்திருந்த அன்று அதிகமாக மழை பெய்திருந்தது என்று உனக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். புயல் காற்றும் கடுமையாக வீசியதால் நெருப்பைக் கொளுத்த அவர்கள் தொல்லைப்பட்டனர். வேறு எதுவும் செய்யமுடியாததால், என்னைத் தூக்கில் போட்டனர். ஒரு மருத்துவன் எனது உடலை விலைக்கு வாங்கி, வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று, உடலை வெட்டத் தொடங்கினான். முதலில் தொப்புளிலிருந்து கழுத்து எலும்புவரை வெட்டினான். என்னை விட மோசமாக யாரையும் தூக்கில் போட்டிருக்க முடியாது. மத விசாரணையின் முடிவைச் செயல்படுத்தியவனுக்கு ஆட்களை எரிக்க நன்கு தெரிந்திருந்தது. ஆனால் தூக்கு அவனுக்குப் புதிது. தூக்குக்கயிறு ஈரமாக இருந்தது. அதனால் சரியாகக் கழுத்தில் பொருந்தவில்லை. மேலும் முடிச்சு மோசமாகக் கட்டப் பட்டிருந்தது. மொத்தத்தில் மருத்துவன் என் உடலைக் கிழிக்கும்போது, இன்னமும் மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்த நான் கத்திய கத்தலில், அவன் பொத்தென்று கீழே விழுந்தான். தான் ஒரு பேயை வெட்டியதாக நினைத்து வெளியே ஓடிய அவன்,

மாடிப்படிகளில் தடுக்கிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். சத்தம் கேட்டு அவனது மனைவி ஓடிவந்தாள். வயிற்றில் கீறலோடு நான் படுத்துக்கிடந்ததைப் பார்த்தாள். அவளது கணவனைவிட அவள் மேலும் பயந்து, ஓடிச்சென்று கணவன் மேலேயே விழுந்துவிட்டாள். இருவரும் கொஞ்சம் சுதாரித்துக் கொண்டதும் மனைவி கணவனிடம் இவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்டேன்: 'அன்பே, எப்படி நீ ஒரு மதத் துரோகியின் உடலை வெட்டிப் பார்க்க நினைக்கலாம்? இவர்களது உடல்களில் சாத்தான் இருப்பதை நீ அறியவில்லையா? உடனடியாக நான் போய் ஒரு பாதிரியாரை அழைத்துவந்து இவரது உடலில் புகுந்திருக்கும் சாத்தானை ஓட்டப் பார்க்கிறேன்.' இதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரே நடுக்கம். கொஞ்சம் நஞ்சம் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு 'என்மீது கருணை காட்டுங்கள்' என்று சத்தமாகக் கத்தினேன். கடைசியாக அந்தப் போர்ச்சுகீசிய அம்பட்டன் கொஞ்சம் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டான். எனது காயங்களைத் தைத்தான். அவனது மனைவிகூட எனக்கு மருந்திட்டு உதவினாள். 15 நாள்களில் நான் எழுந்து நிற்க ஆரம்பித்தேன். வெனிஸ் நகருக்குச் செல்லும் மால்ட்டா வீரன் ஒருவனுக்கு வேலையாளாக எனக்கோர் இடத்தை அந்த அம்பட்டன் பிடித்துக்கொடுத்தான். என் எஜமானனால் எனக்குச் சம்பளம் கொடுக்கமுடியவில்லை என்பதால் வெனிஸ் வியாபாரி ஒருவனிடம் நான் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். அவனுடன் கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்குச் சென்றேன். ஒருநாள் என் தலைக்குள் ஏதோ புகுந்துகொள்ள நான் ஒரு மருதிக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே ஒரு கிழ இமாமுக்குமுன் ஓர் அழகான இளம்பெண் தொழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளது மார்பகங்கள் மூடப்படவில்லை. அவளது மார்புகளுக்கு இடையே டீலிப், ரோஸ், அனிமோன், ரானுங்குலஸ், ஹையாசிந்த், ஆரிகுலஸ் போன்ற பூக்கள் நிரம்பிய ஒரு பூங்கொத்து இருந்தது. அவள் பூங்கொத்தை நழுவவிட்டாள். நான் அதனை எடுத்து மிகுந்த மரியாதையுடன் அவளிடம் கொடுத்தேன். அதை நான் கொடுப்பதற்குத் தாமதமானதால் இமாமுக்குக் கடும் கோபம் வந்தது. நான் ஒரு கிறிஸ்துவனாக இருந்ததால் அவர் உடனடியாக உதவிக்கு ஆட்களை வரவழைத்தார். அவர்கள் என்னை மத நீதிபதிக்கு முன் நிறுத்தினர். அவர் என் குதிகாலில் நூறு அடி கொடுத்து என்னை ஒரு கப்பலுக்கு அடிமையாக அனுப்பி வைத்தார். இளம் ஜமீந்தார் இருந்த அதே கப்பலில், அதே பெஞ்சில் நானும் வந்துசேர்ந்தேன். அந்தக் கப்பலில்

மார்க்செய்லிலிருந்து நான்கு இளைஞர்கள், நியோபாலிடன் பாதிரியார்கள் ஐவர், கார்ஃபுவிலிருந்து வந்த இரு பாதிரியார்கள் இதேபோன்ற நிகழ்வு தினம்தினம் நடப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஜமீந்தார் தனக்குத்தான் அதிகம் அநீதி இழைக்கப்பட்டதாகச் சொன்னார். நானோ, கீழே விழுந்த மலர்க்கொத்தை ஒரு பெண்ணின் மார்பில் வைத்தது, ஓர் இளைஞனுடன் ஆடையின்றி இருந்ததைவிடக் குறைந்த குற்றம் என்றேன். இப்படி நாங்கள் தீவிரமாக விவாதித்துக்கொண்டிருந்ததால், ஆளுக்கு மாட்டு ஆண்குறிச் சாட்டையால் இருபது அடி விழுந்தது. அப்போது உலக நிகழ்வுகளின் தொடர்ச்சியால் நீ கப்பல் அடித்தளத்துக்கு வந்தாய். எங்களுக்காகப் பணம் கொடுத்து மீட்டாய்.'

'அன்புள்ள பாங்க்லாஸ்! துர்க்கில் போடப்பட்டபோதும், அறுக்கப்பட்டபோதும், சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டபோதும், துடுப்பை வலித்துக்கொண்டிருந்தபோதும், நடப்பது எல்லாமே சிறந்தவற்றுக்குத்தான் என்று நீங்கள் நினைத்துக்கொண்டே இருந்தீர்களா?' என்றான் கேண்டிட்.

'நான் இப்போதும் எனது முதல் கருத்தில் நிலையாகவே இருக்கிறேன்' என்றார் பாங்க்லாஸ். 'ஏனெனில் நான் ஒரு தத்துவவாதி. அதனால் நான் என் கருத்தில் பின்வாங்கமுடியாது. ஏனெனில் லெய்பினிட்ஸ் தவறாக இருக்கமுடியாது. மேலும் முன்னரே நிறுவப்பட்ட இணக்கம் என்பது இந்த உலகத்தில் மிகச் சிறந்த ஒன்றாகும். அதைப்போன்றதே அவரது முழுவதும் நிரம்பிய வெளி (ப்லீனம்) மற்றும் அடிப்படைப் பொருள் (மெடீரியா சப்டிலிஸ்) கொள்கைகள்.'

கேண்டிட் குனிகொண்டேயையும் கிழவியையும் மீண்டும் கண்டுபிடித்தது

கேண்டிட், ஜமீந்தார், பாங்க்லாஸ், மார்ட்டின், ககாம்போ ஆகியோர் இவ்வாறு தங்கள் பயணங்களைப் பற்றியும், பிரபஞ்சத்தின் தற்செயல் நிகழ்வுகள், கட்டாய நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியும், காரண காரியங்களைப் பற்றியும், அறத் தீமை, இயல்பான தீமை பற்றியும், சுதந்தரம், தேவை ஆகியவை பற்றியும், துருக்கியக் கப்பலில் ஓர் அடிமை பெறக்கூடிய ஆறுதல்கள் பற்றியும் பேசிக்கொண்டே ப்ரோபோண்டிஸ் கரையில் உள்ள டிரான்சில்வேனிய இளவரசனின் வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் கண்ணில் முதலில் பட்டது குனிகொண்டேயும் கிழவியும் துணிகளைக் காயப்போட்டுக்கொண்டிருக்கும் காட்சிதான்.

இதைப் பார்த்ததும் ஜமீந்தாரின் முகம் வெளுத்தது. தனது அழகிய குனிகொண்டே காய்ந்த தோலுடன், சிவந்த கண்களுடன், வாடிய கழுத்துடன், சுருங்கிய கன்னங்களுடன், காய்ந்துபோன சிவந்த கரங்களுடன் இருந்ததைப் பார்த்த காதலன் கேண்டிட், மூன்றடி பின்வாங்கினான். ஆனால் நல்ல குணங்கள் உடையவன் ஆதலால் முன்னேறிச் சென்றான்.

குனிகொண்டே கேண்டிடையும் தனது சகோதரனையும் கட்டித் தழுவினாள். அவர்கள் அனைவரும் கிழவியைக் கட்டித் தழுவினார்கள். கேண்டிட் இருவரையும் பணம்கட்டி விடுவித்தான்.

அருகில் ஒரு சிறு பண்ணை இருந்தது. கிழவி, வேறு நல்ல இடம் கிடைக்கும்வரையில், அந்த இடத்தில் கேண்டிடைத் தங்கச் சொன்னாள். குனிகொண்டேவுக்குத் தான் ஒரு குருபியாகப் போன விஷயமே தெரியாது. ஏனெனில் யாருமே அவளுக்கு அதைச் சொல்லவில்லை. அவள் கேண்டிடும் மிகவும் அழுத்தமாக, அவன் செய்துகொடுத்த சத்தியத்தைச் சொன்னாள். ஒரு நல்ல மனிதனான அவனால் மறுக்கமுடியவில்லை. எனவே, அவன் ஜமீந்தாரிடம் அவரது சகோதரியை மணக்க இருப்பதைச் சொன்னான்.

‘அவளது சின்னத்தனத்தையும் உனது இழிசெயலையும் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியாது’ என்றார் ஜமீந்தார். ‘இதைப் போன்ற அவதூறான விஷயத்துக்காக நாளை என்னை யாரும் இடித்துரைக்கக் கூடாது. எனது சகோதரியின் பிள்ளைகள் நாளை ஜெர்மனியின் எந்தத் தேவாலயத்துக்குள்ளும் நுழையமுடியாது. இல்லை! முடியாது! எனது சகோதரி பேரரசின் ஒரு ஜமீந்தாரை மட்டுமே மணப்பாள்!’

குனிகொண்டே அவரது காலில் விழுந்து கண்ணீர்விட்டாள். ஆனாலும் அவர் தளரவில்லை.

‘அட முட்டாளே!’ என்றான் கேண்டிட். ‘உங்களையெல்லாம் அடிமைத்தனத்திலிருந்து நான் விடுவித்தேன். உனக்கான பணயப் பணத்தையும் உன் சகோதரிக்கான பணயப் பணத்தையும் கட்டினேன். அவள் வீட்டு வேலைக்காரியாக இருந்தாள். மிகக்குருபியாக இருக்கிறாள். ஆனாலும் நான் இறங்கிவந்து அவளை மணக்க விரும்புகிறேன். நான் அவளுக்குத் தகுதி யானவன் இல்லை என்கிறாய் நீ! எனக்கிருக்கும் கோபத்துக்கு உன்னை இன்னொருமுறை கொல்லத் தோன்றுகிறது!’

‘நீ வேண்டுமானால் என்னை இன்னொருமுறை கொல்லலாம்’ என்றார் ஜமீந்தார். ‘ஆனால் நான் உயிருடன் இருக்கும்வரை, நீ என் சகோதரியை மணக்கக் கூடாது!’

முடிவு

உண்மையில், கேண்டிடுக்கு குனிகொண்டேயை மணக்க விருப்பம் இல்லை. ஆனால் ஜமீந்தாரின் பொருத்தமற்ற செய்கை, அவனை எப்படியும் குனிகொண்டேயை மணக்கத் தூண்டியது. குனிகொண்டேயும் அவனை நெருக்கவே, அவனால் தன் வார்த்தையை விட்டுக்கொடுக்க முடியவில்லை. அவன் பாங்க்லாஸ், மார்ட்டின், நம்பிக்கையான ககாம்போ ஆகியோருடன் கலந்தாலோசித்தான். பாங்க்லாஸ், தனது தத்துவக் கொள்கைகளைக்கொண்டு, ஜமீந்தாருக்குத் தனது சகோதரிமீது எந்த உரிமையும் இல்லை என்றும் பேரரசின் சட்டங்களுக்குட்பட்டு, குனிகொண்டே விரும்பினால் தனது இடது கையாலேயே கேண்டிடை மணக்கலாம் என்றும் நிரூபித்தார். ஜமீந்தாரைத் தூக்கிக் கடலில் போடலாம் என்பதே மார்ட்டினின் கருத்தாக இருந்தது. ஜமீந்தாரை மீண்டும் அந்தக் கப்பலில் கேப்டனிடம் அடிமையாகக் கொடுத்துவிடலாம் என்றான் ககாம்போ. அதன்பிறகு அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஜமீந்தாரை, கிடைத்த முதல் கப்பலில் ஏற்றி, ரோமில் உள்ள தலைமைப் பாதிரியாரிடம் அனுப்பிவைக்க முடிவுசெய்தனர். இந்த ஆலோசனையை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். கிழவியும் இதனை வரவேற்றாள். அவரது சகோதரியிடம் ஒரு

வார்த்தை சொல்லவில்லை. மிகக் குறைந்த செலவில் இதனைச் செய்துமுடித்தனர். இதனால் அவர்களுக்கு இரட்டைச் சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. ஒன்று: ஒரு ஜெஞ்சுயிட்டை மாட்டி விட்டது. இரண்டாவது ஒரு ஜெர்மன் ஜமீந்தாரின் வெற்றுப் பெருமையைத் தண்டித்தது.

இத்தனை கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு, கேண்டிட் திருமணம் செய்துகொண்டு, தத்துவவாதி பாங்க்லாஸ், தத்துவவாதி மார்ட்டின், புத்திசாலி ககாம்போ, கிழவி ஆகியோருடன், பழமையான இன்கா நாட்டிலிருந்து தான் கொண்டுவந்த ஏகப் பட்ட வைரங்களுடன் சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்துவான் என்று நினைப்பது இயல்பே. ஆனால், யூதர்களிடம் அனைத்து வைரங்களையும் இழந்த கேண்டிடும் வெறும் பண்ணை மட்டுமே மிஞ்சியது. அவனது மனைவி நாளுக்கு நாள் அசிங்கமாகிக்கொண்டே வந்தாள். தினம்தினம் எரிச்சல்மிக்கவளாகவும் சகிக்கமுடியாதவளாகவும் நடந்துகொண்டாள். கிழவிக்கு உடல் நலம் குன்றத்தொடங்கியது. அவள் குனிகொண்டேயைவிட அதிகம் எரிச்சப்பட்டாள். தோட்டத்தில் வேலைசெய்து, காய்கறிகளை கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்கு எடுத்துச் சென்று விற்று வந்த ககாம்போ, கடின உழைப்பால் சோர்வுற்றான். தனது விதியை எண்ணி வருந்தினான். பாங்க்லாஸ், தான் ஒரு ஜெர்மன் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரகாசிக்கமுடியவில்லையே என்று சோகத்தில் இருந்தார்.

ஆனால் மார்ட்டினோ, தான் எங்கு இருந்தாலும் இதேபோல மோசமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அனைத்தையும் பொறுமையாக ஏற்றுக்கொண்டான். கேண்டிட், மார்ட்டின், பாங்க்லாஸ் ஆகியோர் அவ்வப்போது அறம், தத்துவம் ஆகியவற்றைப் பற்றி விசாரணை செய்தனர். அப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் துருக்கிய நீதிபதிகள், படிப்பாளிகள், ஜமீந்தார்கள் பலரும் நாடு கடத்தப்பட்டு லெமனோஸ், மிடிலேன் அல்லது எர்செரோம் ஆகிய இடங்களுக்குப் படகுகளில் அனுப்பப்படுவதைப் பார்த்தார்கள். அவர்களது இடங்களுக்கு வேறு சில நீதிபதிகள், படிப்பாளிகள், ஜமீந்தார்கள் சென்றனர். அவர்களது முறை வரும்போது அவர்களும் நாடுகடத்தப்பட்டனர். அவ்வப்போது சில தலைகள் கொய்யப்பட்டு சுல்தான் அரண்மனைக்கு முன் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தக் காட்சிகள், இவர்களது தத்துவ

விசாரணைகளை அதிகப்படுத்தியது. அப்படி அவர்கள் விவாதம் செய்யாதிருக்கும்போது, அவர்கள் கையில் எக்கச்சக்கமான நேரம் மிச்சமிருந்தது. ஒரு நாள் கிழவி அவர்களிடம் சொன்னாள்:

‘எது மோசம் என்று எனக்குத் தெரியவேண்டும். கறுப்புக் கொள்ளைக்காரர்களால் நூறு முறை வன்புணர்ச்சி செய்யப்படுவதா, புட்டம் வெட்டப்படுவதா, பல்கேரியர்களால் சாட்டையால் அடிவாங்குவதா, சாட்டையடி வாங்கி மத விசாரணையில் தூக்கில் போடப்பட்டு, வெட்டுப்பட்டு, கப்பலில் துடுப்பு வலிக்கும் அடிமையாவதா - மொத்தத்தில் இதுவரை நாம் அனைவரும் அனுபவித்துள்ள கஷ்டங்களா, அல்லது இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு ஒன்றுமே செய்யாமல் இருப்பதா?’

‘அருமையான கேள்வி’ என்றான் கேண்டிட்.

இந்த விவாதம் அனைவரையும் யோசிக்கவைத்தது. அமைதியின்றி அலைபாய்வது அல்லது வெறுப்பேற்றும் சோம்பலை அனுபவிப்பது என்று இந்த இரண்டுக்குள் ஒன்றில் வாழ்வதற்காகவே மனிதன் பிறந்துள்ளான் என்றான் மார்ட்டின். கேண்டிட் இதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றாலும் எதையும் சொல்லவில்லை. பாங்க்லாஸ், தான் எப்போதும் கஷ்டத்தையே அனுபவித்துவந்துள்ளதாகவும், ஆனால் எல்லாமே நன்றாக நடக்கிறது என்ற கொள்கையைத் தான் சொல்லிவந்துள்ளதால் அதை இப்போது ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் அதையே ஆணித்தரமாகச் சொல்லப்போவதாகவும் சொன்னார்.

மார்ட்டின் தனது கொள்கையை மீண்டும் நிரூபிக்கவும், கேண்டிட் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அதிர்ச்சி அடையவும், பாங்க்லாஸ் குழம்பிப்போகவும் காரணமாக ஒரு நிகழ்வு அமைந்தது. ஒரு நாள் பாக்வெட்டும் பாதிரியார் கிரோஃப்லீயும் கடுமையான துன்பத்துடன் பண்ணைக்கு வந்தனர். கேண்டிடிடம் பெற்ற பணம் 3,000 பியாஸ்டரையும் அவர்கள் சீக்கிரமே செலவழித்துவிட்டனர். இருவரும் பிரிந்து, பிறகு சேர்ந்து, பிறகு சண்டையிட்டு, சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டு, அங்கிருந்து தப்பியிருந்தனர். பாதிரியார் கிரோஃப்லீ முஸ்லிமாக ஆகியிருந்தார். பாக்வெட் போகுமிடமெல்லாம் தனது தொழிலைச் செய்தாள். ஆனால் அதிலிருந்து அவளுக்கு ஒரு பைசாகூடக் கையில் தங்கவில்லை.

‘நீ கொடுத்த பணமெல்லாம் சீக்கிரமே கரைந்துபோய், அவர்கள் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவு துன்பத்தில் ஆழ்வார்கள் என்று நான் முன்னரே கணித்திருந்தேன்’ என்றான் மார்ட்டின். ‘நீயும் ககாம்போவும் லட்சக்கணக்கான பணத்தில் உழன்றீர்கள். ஆனால் பாதிரியார் கிரோஃப்லீயையும் பாக்வெட்டையும்விட நீங்கள் எந்தவிதத்திலும் மகிழ்ச்சியாக இல்லை.’

‘ஆ! தெய்வமே உன்னை இங்கே எங்கள் மத்தியில் கொண்டு வந்துள்ளது’ என்றார் பாங்க்லாஸ் பாக்வெட்டிடம். ‘என் மூக்கின் நுனி, ஒரு கண், ஒரு காது ஆகியவற்றை நான் இழந்ததற்கு நீதான் காரணம் என்று உனக்குத் தெரியுமா? என்ன உலகம் இது!’

இந்தப் புது விஷயம், அவர்களை முன்னெவிட அதிகமாகத் தத்துவ விசாரணைக்குள் இழுத்துச் சென்றது.

அக்கம்பக்கத்தில் ஒரு பிரபலமான முஸ்லிம் துறவி வசித்து வந்தார். அவர் துருக்கியிலேயே மாபெரும் தத்துவவாதி என்று அறியப்பட்டவர். அவர்கள் அனைவரும் அவரிடம் ஆலோசனை பெறச் சென்றனர். பாங்க்லாஸ் பேசினார்.

‘துறவியே! ஏன் மனிதன் என்ற விநோதமான மிருகம் உருவானது என்று உங்களிடமிருந்து அறிவதற்காக வந்துள்ளோம்’ என்றார்.

‘இதில் தலையிட நீ யார்? இதுவா உன் வேலை?’ என்றார் துறவி.

‘ஆனால் தந்தையே, இந்த உலகில் மாபெரும் தீமை நிலவுகிறதே’ என்றான் கேண்டிட்.

‘ஒரு விஷயத்தை நன்மை, தீமை என்று எது குறிப்பிடுகிறது?’ என்றார் துறவி. ‘அரசர் எகிப்துக்குக் கப்பல் ஒன்றை அனுப்பும் போது, அந்தக் கப்பலில் உள்ள ஒரு சுண்டெலி வசதியாக இருக்கிறதா, இல்லையா என்றா கவலைப்படுவார்?’

‘அப்படியானால் நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?’ என்றார் பாங்க்லாஸ்.

‘வாயைப் பொத்திக்கொண்டிரு’ என்றார் துறவி.

‘நான் உங்களிடம் காரணம், காரியம், உள்ளதிலேயே தலை சிறந்த உலகம், தீமையின் ஆரம்பம், ஆன்மாவின் இயல்பு,

முன்னரே நிறுவப்பட்ட இணக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றி விவாதிக்கலாம் என்று நம்பியிருந்தேன்' என்றார் பாங்க்லாஸ்.

இதைக் கேட்டதும் துறவி கதவை இழுத்து அவர்களது முகத்துக்கு நேரே சாத்தினார்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது, கான்ஸ்டாண்டி நோபிளில் இரண்டு அமைச்சர்கள், ஒரு மத நீதிபதி ஆகியோர் கழுத்து நெரிக்கப்பட்டனர் என்றும் அவர்களது நண்பர்கள் பலர் குத்திக் கொல்லப்பட்டனர் என்றும் செய்தி பரவியது. இந்தப் பேரழிவு பல மணிநேரத்துக்குப் பேசப்பட்டது. பாங்க்லாஸ், கேண்டிட், மார்ட்டின் ஆகியோர் பண்ணை வீட்டுக்குத் திரும்பினர். வழியில் ஓர் ஆரஞ்சுத் தோட்டத்தில் அமர்ந்து ஒரு கிழவர் காற்று வாங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். விவாதம் செய்வதைப் போலவே, தகவல்களைத் தெரிந்துகொள்வதிலும் ஆர்வம் காட்டும் பாங்க்லாஸ், அந்தக் கிழவரிடம் கழுத்து நெரிக்கப்பட்ட மத நீதிபதியின் பெயர் என்ன என்று விசாரித்தார்.

'எனக்குத் தெரியாது' என்றார் அந்தக் கிழவர். 'எனக்கு எந்த மத நீதிபதி, அமைச்சரின் பெயரும் தெரியாது. நீங்கள் சொன்ன நிகழ்வைப் பற்றியும் எனக்குத் தெரியாது. பொது நிர்வாகத்தில் தலையிடும் எவருமே ஒரு கட்டத்தில் மோசமான முறையில் சாவைச் சந்திப்பார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். அவர்களுக்கு அது நன்றாக வேண்டும்! ஆனால் கான்ஸ்டாண்டி நோபிளில் நடப்பவற்றைப் பற்றியெல்லாம் நான் என் தலையைக் குழப்பிக்கொள்வதில்லை. என் தோட்டத்தில் விளையும் பழங்களை அங்கே விற்பனைக்கு அனுப்புவதோடு நான் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.'

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவர் அந்த அந்நியர்களைத் தன் வீட்டுக்குள் அழைத்தார். அவரது இரு மகன்களும் இரு மகள் களும் அவர்களுக்குத் தாங்களே தயாரித்திருந்த பலவிதமான சர்ப்பக்களைக் கொடுத்தனர். அத்துடன் எலுமிச்சை, ஆரஞ்சு, பைனாப்பிள், பிஸ்டாச்சியோ கொட்டைகள், படாவியாவில் இருந்தும் அமெரிக்காவிலிருந்தும் வரும் மோசமான காஃபி கலக்காத, நல்ல மோக்கா காஃபியையும் கொடுத்தனர். அதற்குப் பிறகு, அந்த நேர்மையான முஸ்லிமின் இரு பெண்களும், அந்நியர்களின் தாடிகளில் வாசனைத் திரவியங்களைத் தெளித்தனர்.

‘உங்களிடம் மாபெரும் அற்புதமான பண்ணைகளும் தோட்டங்களும் இருக்கவேண்டுமே’ என்றான் கேண்டிட் அந்தத் துருக்கியரிடம்.

‘என்னிடம் வெறும் 20 ஏக்கர்தான் உள்ளது’ என்று பதில் சொன்னார் அந்தக் கிழவர். ‘நானும் எனது பிள்ளைகளும் அவற்றில் விளைவிக்கிறோம். எங்களது உழைப்பு, எங்களை சோர்வு, பாவம் செய்தல், ஆசை ஆகிய மூன்று பெரும் தீமைகளிலிருந்து காக்கிறது.’

வீட்டுக்குத் திரும்பும் வழியில் கிழவரது பேச்சு கேண்டிடின் சிந்தனையை வெகுவாகப் பாதித்தது.

‘அந்த நேர்மையான முஸ்லிம், நாம் உணவருந்தியபோது நம்முடன் இருந்த ஆறு அரசர்களைவிடச் சிறந்த நிலையில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது’ என்றான் அவன், பாங்க்லாஸ்டிடமும் மார்ட்டினிடமும்.

‘பிரம்மாண்டம் என்பது மிகவும் அபாயமானது என்கிறார்கள் தத்துவவாதிகள்’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘மோவாப்களின் அரசன் எக்லான், எஹூதால் கொல்லப்பட்டான். அப்சாலோமை அவனது தலைமயிரால் தொங்கவிட்டு, மூன்று அம்புகளால் துளைத்தனர். ஜெரோபோமின் மகனான அரசன் நடாபை, பாசா கொன்றான். அரசன் இலாவை ஜிம்ரி கொன்றான். அஹேசியாவை ஜெஹூ கொன்றான். அத்தாலியாவை ஜெஹோயிதா கொன்றான். அரசர்கள் ஜெஹோவியாகிம், ஜெகோனியா, செதேகியா ஆகியோர் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். க்ரோசஸ், அஸ்தியாகெஸ், டரையஸ், சிரக்யூசின் டயனோசியஸ், பிரர்ஸ், பெர்சியஸ், ஹானிபால், ஜுகூர்த்தா, அரியோவிஸ்டஸ், சீசர், பொம்பி, நீரோ, ஒத்தோ, விடெல்லியஸ், டொமீஷியன், இங்கிலாந்தின் இரண்டாம் ரிச்சர்ட், இரண்டாம் எட்வர்ட், ஆறாம் ஹென்றி, மூன்றாம் ரிச்சர்ட், மேரி ஸ்டுவர்ட், முதலாம் சார்லஸ், பிரான்ஸின் மூன்று ஹென்றிகள், பேரரசர் நான்காம் ஹென்றி ஆகியோர் எப்படி அழிந்தனர் தெரியுமா? உனக்குத் தெரியுமா...’

‘நமது தோட்டத்தில் நாம் விளைவிக்கவேண்டும் என்றும் எனக்குத் தெரியும்’ என்றான் கேண்டிட்.

‘நீ சொல்வது சரிதான்!’ என்றார் பாங்க்லாஸ். ‘மனிதனை முதலில் ஈடன் தோட்டத்தில் வைத்ததே அவன் அந்தத் தோட்டத்தில்

விளைவிக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். எனவே, மனிதன் சோம்பேறியாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளான்.’

‘நாம் அனைவரும் விவாதம் செய்யாது, வேலை செய்வோம்’ என்றான் மார்ட்டின். ‘அது ஒன்றுதான் வாழ்க்கையைத் தாங்கும்படி வாழ வழிவகுக்கும்.’

அந்தச் சிறு சமூகம் அவரவர்க்கு ஏற்றவகையில் உழைப்பதாக முடிவு செய்தது. அவர்களது நிலம் அதிகமான அளவு விளைவிக்க ஆரம்பித்தது. குனிகொண்டே மிகவும் அசிங்கமாக இருந்தாள். ஆனால், அவள் அருமையான பண்டங்களைச் சமைத்தாள். பாக்வேட் தையல் வேலை செய்தாள். கிழவி துணிகளைப் பார்த்துக்கொண்டாள். அவர்கள் அனைவரும், பாதிரியார் கிரோஃப்லி சேர்த்து, ஏதாவதொரு சேவையில் ஈடுபட்டனர். கிரோஃப்லீ ஒரு நல்ல தச்சனாக மாறினார். நேர்மையானவராகவும் மாறினார்.

ஒருமுறை பாங்க்லாஸ் கேண்டிடடம் சொன்னார்:

‘அனைத்து உலகங்களிலும் சிறந்த உலகில் எல்லா நிகழ்வுகளும் தொடர்ச்சியானதாக அமைகின்றன. மிஸ் குனிகொண்டே மீதான காதலால் உன்னைக் கோட்டையிலிருந்து துரத்தியிருக்காவிட்டால், உன்னை மத விசாரணைக்கு ஆட்படுத்தியிராவிட்டால், நீ அமெரிக்காவுக்குப் போயிராவிட்டால், நீ ஜமீந்தாரைக் கத்தியால் குத்தியிருக்காவிட்டால், எல் டொராடோவில் கிடைத்த ஆடுகளை நீ இழந்திராவிட்டால், இங்கே உட்கார்ந்து ஆரஞ்சுப் பழங்களையும் பிஸ்டாச்சியோ கொட்டைகளையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கமாட்டாய்!’

‘அதெல்லாம் சரி! தோட்டத்தில் வேலை செய்யப்போவோம்’ என்றான் கேண்டிட்.

உலக இலக்கியம்

மகாராஜாவின் மோதிரம்

சத்யஜித் ரே

தமிழில்: வீ.ப. கணேசன்

ISBN 978-81-8368-816-1

விலை ரூ.60

கைலாஷ் செளதுரியின் ரத்தினக்கல்

சத்யஜித் ரே

தமிழில்: வீ.ப. கணேசன்

ISBN 978-81-8368-817-8

விலை ரூ.30

அனுபிஸ் மர்மம்

சத்யஜித் ரே

தமிழில்: வீ.ப. கணேசன்

ISBN 978-81-8368-818-5

விலை ரூ.30

கேங்டாக்கில் வந்த கஷ்டம்

சத்யஜித் ரே

தமிழில்: வீ.ப. கணேசன்

ISBN 978-81-8368-819-2

விலை ரூ.60

2001359788183689076

இந்த நாவல் எழுதப்பட்டு 250 ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன என்றாலும் நிலைமை இன்று அதிகம் மாறிவிடவில்லை. அதே போர். அதே தனி மனிதத் தாக்குதல். புதர் போல் பெருகிக்கிடக்கும் வெறுப்பு. விரோதம். ஓர் ஆரோக்கியமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்த விரும்பும் கேண்டிடேன் கதையை வாசித்துப் பாருங்கள். மனித குலத்தை நேசிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கும் அற்புத காவியம் இது.

மொழிபெயர்ப்பு எனக்கு நல்ல திருப்தி அளித்தது. இழையூடும் நகைச்சுவை மிக அற்புதமாக வெளிப்பட்டிருப்பது பெரிய வெற்றி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மொழிபெயர்ப்பில் மிக சிரமமான விஷயம் இதுதான். அதை நன்றாகச் செய்திருக்கிறீர்கள்.

- எம். சிவசுப்ரமணியன்

நல்ல சரளமான மொழிபெயர்ப்பு. தமிழில் நேரிடையாக எழுதப்பட்ட நாவலைப் போல விறுவிறுப்பாகப் படிக்க முடிகிறது.

- மாலன்

மொழிபெயர்ப்பு மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. எந்த இடத்திலும் நெருடல் இல்லை. நீரோட்டமாகவே செல்கிறது. நல்ல மொழி பெயர்ப்பின் ஓர் அம்சம் என்னவெனில், சில வார்த்தைகளை மொழிபெயர்க்காமல் விட்டுவிடுவதுதான். ஆமாம். அதையும் தமிழ்ப்படுத்தியே தீருவேன் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு செய்வது தமிழைப் படுத்துவதாகிவிடும். அந்தத் தப்பை இதில் பத்ரி செய்யவே இல்லை. ஜெகயிட், லீக் போன்ற சொற்களை அப்படியே அவர் பயன்படுத்தியிருப்பதுதான் சரி, அவற்றைத் தமிழாக்கம் செய்ய எண்ணினால் அது அபத்தமாகிவிடலாம்.

- நாகூர் ருமி

ரூ.100

Fiction / Novel
Cover Image Courtesy:
Wikimedia

ISBN 978-81-8368-907-6

9 788183 689076